

Khí Ma Hãm

Contents

Khí Ma Hãm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	37
16. Chương 16	39
17. Chương 17	40
18. Chương 18	44
19. Chương 19	46
20. Chương 20	49
21. Chương 21	56
22. Chương 22	58
23. Chương 23	60
24. Chương 24	62
25. Chương 25	65
26. Chương 26	67

Khí Ma Hãm

Giới thiệu

Edit: TieuemanulkChu Tình Thần gặp tình trạng nguy hiểm bị người khác đuổi giết tình huống vô cùng khó khăn nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-ma-ham>

1. Chương 1

P.S:Anh công của chúng ta tóc trắng nhé ^^

Trên đường nhỏ chật hẹp trong rừng, một chiếc xe ngựa đơn sơ bay nhanh mang theo bụi đất mờ mịt, xa phu đề xuống nón cỏ trên đầu, quơ roi ngựa xua đuổi mã ngựa tung vó.

“Trần Minh, còn bao lâu mới đến kinh thành?” Mành xe được vén lên phân nửa, từ bên trong xe lộ ra một gương mặt tú nhả.

Người này ước chừng hai mươi tuổi đang mặc cẩm y màu đen, eo buộc đai ngọc, ống tay áo cùng trên vạt áo đều được thêu mười đồ tinh xảo, cùng ngọc quan trên đầu hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, mười ngón tay thon dài siết chặt bóng loáng như ngọc.

Hàm dưới gương cao, phượng mâu hẹp dài có nhiều chấm nhỏ lung linh lóe sáng, phong độ quả thực chỉ có ở công tử thời buổi hỗn loạn.

“Sắp rồi điện hạ, ước chừng một ngày nữa sẽ đến.” Xa phu vừa trả lời vừa giục ngựa chạy như điên.

“Nhanh lên, đêm nay chúng ta nhất định phải về kinh.” Nhận thấy không khí bốn phía có phần không tầm thường, Chu Tĩnh Thần đề xuống mành xe lui về bên trong.

Thân là tam hoàng tử thiên triều, hần luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm cùng mấy vị mẫu thân cùng huynh đệ khác luôn luôn giao hảo, chỉ có đại hoàng huynh thân là thái tử không những bảo thủ còn cuồng vọng tự đại không xem các hoàng tử khác ra gì, âm thầm bồi dưỡng thế lực của mình diệt trừ những kẻ đối lập làm thế cục trong triều ngày càng căng thẳng, đã vậy cậu của mẫu thân hần lại là tể tướng đương triều quyền nghiêng vua và dân, phụ hoàng mấy lần có ý muốn phế thái tử chỉ có thể bỏ qua.

Bởi vì phụ hoàng sủng ái hần, đại hoàng huynh thích thú đem những cái đình trong mắt tiêu trừ cho thống khoái, trong kinh liên tiếp xảy ra nhiều vụ việc hần không đành lòng nhìn phụ hoàng lo lắng, mỗi lần đều lên giải quyết.

Hai tháng trước Giang Nam chịu cảnh thiên tai nạn lụt, hần chủ động xin chỉ đến Giang Nam trấn giữ chỉ huy giúp dân chúng vượt qua cảnh cùng khổ, không ngờ công bộ Thị Lang cũng hưởng phụ hoàng xin chỉ hi vọng được gánh trách nhiệm nặng nề lần này, nhất thời làm phụ hoàng rất khó xử. Công bộ Thượng thư là huynh trưởng Thái Tử Phi có quan hệ rất tốt với thái tử, đương nhiên cùng phe với thái tử, sau khi phụ hoàng suy nghĩ vẫn hạ chỉ cho hần đến Giang Nam giải quyết vấn đề lũ lụt.

Thật vất vả lũ lụt mới được khống chế, tất cả dân tị nạn cũng được dàn xếp ổn thỏa lại nghe nói phụ hoàng thân thể không khỏe, hần lập tức đem những chuyện còn lại giao cho quan phụ mẫu địa phương còn hần thu thập một ít hành lý chuẩn bị chạy về kinh thành.

“Đạ, điện hạ.” Trần Minh nghe lệnh vung lên roi ngựa, ra sức rong duỗi chạy thẳng phía trước.

Xe cách mấy dặm, hơn mười mũi tên phá không hướng bọn họ bắn tới, mã nhi né không kịp bị loạn tiễn bắn trúng, chạy được mấy bước liền té co quắp máu chảy lan ra khắp mặt đất.

Một đám hắc y nhân che mặt từ trên trời bay xuống, tay cầm lưỡi dao sắc bén bao quanh xe ngựa.

Ngồi ở bên trong xe ngựa, Chu Tĩnh Thần lâm nguy không loạn nhanh nghĩ cách làm sao thoát khỏi khốn cảnh, mở miệng hỏi: “Các người là ai?”

“Là người muốn mạng người!” Không cho hần suy nghĩ thêm hắc y nhân quơ lên trường đao chém đến.

“Điện hạ đi mau.” Trần Minh đem nón cỏ ném về phía đám người áo đen gào to, liều lĩnh xông về phía trước.

“Cẩn thận!” Mọi người đang chống trả quyết liệt Chu Tĩnh Thần rút ra nhuyễn kiếm bên hông chính diện nghênh đón kẻ địch, cố gắng mở một con đường máu.

Thân ở trong cung đình hiểm ác, hần đã quá rõ đạo lý chém giết lẫn nhau, vì vậy vừa tròn tám tuổi hần đã đi theo thống lĩnh cấm vệ quân luyện tập võ nghệ, bắt quả người biết chuyện không nhiều lắm, hôm nay là lần đầu tiên hần lộ ra công phu.

“Không nghĩ tới tam điện hạ cũng biết võ công.” Thủ lĩnh đám áo đen cười lạnh, liên tục vung đao chém về phía hần.

“Chuyện người không nghĩ đến còn rất nhiều.” Hấn vung tay ngăn cản thế công đối phương vừa quan sát bốn phía.

Nơi đây còn một con đường nhỏ khác,ban đầu lựa chọn đi con đường này cũng vì muốn tránh ra tai mắt sớm trở về kinh,không nghĩ tới vẫn gặp thích khách mai phục,có thể thấy được từ lúc hấn rời Giang Nam đã có người theo dõi hành tung của hấn.

Cộng thêm đối phương biết hấn là tam hoàng tử..... Người giết dây trừ đại hoàng huynh chứ không thể là ai khác.

Dù sao người kia luôn trăm phương ngàn kế muốn giải quyết tâm phúc đại họa như hấn,những người này võ công cao cường được huấn luyện nghiêm khắc,xem ra khả năng là đại nội thị vệ rồi.

Mắt thấy thích khách càng ngày càng nhiều,thế công cũng càng ngày càng mãnh liệt,Chu Tĩnh Thần không tiếp tục ham chiến,từng bước từng bước lui về sau tìm kiếm cơ hội thoát khỏi nơi này.

Bất đắc dĩ bị bao vây thành hình tròn,song quyền nan địch tứ thủ,sau mấy chục hiệp hấn rơi vào thế hạ phong.

“Đầu trên cổ người,ta đã định rồi.” Thủ lĩnh áo đen chống đỡ trên cây to,cười ha ha.

“Điện hạ,chạy mau——” Trần Minh thấy tình thế không ổn một chưởng đánh lui hắc y nhân trước mặt,tiếp tục đánh về phía thủ lĩnh áo đen,ôm chặt thắt lưng đối phương,mặc cho thủ lĩnh áo đen xoay người lại vung đao chém vào trên lưng hấn cũng không buông tay.

“Trần.....” Chu Tĩnh Thần có chút chần chờ,không đành lòng bỏ lại thị vệ theo bên cạnh mình chạy trốn chết.

“Điện hạ không cần lo ta,đi mau!” Trần Minh ngẩng lên khuôn mặt đầm máu tươi,dùng hết toàn lực hướng hấn quát to.

Đôi môi co rút,Chu Tĩnh Thần cuối cùng cũng không thể nói ra lời gì.

Thích khách không ngừng đánh tới cho dù võ công y có giỏi cỡ nào trên người cũng khó tránh khỏi bị thương,Trần Minh trung thành cảnh cảnh bị thủ lĩnh áo đen công kích từ từ ngã xuống.

Chuyện tới như thế không thể để Trần Minh hy sinh lãng phí,hấn cắn răng xoay người chạy vào trong rừng rậm.

2. Chương 2

“Đuổi theo! Đuổi theo cho ta,sống phải thấy người chết phải thấy xác!” Thủ lĩnh áo đen tức giận đem thi thể Trần Minh chém thành vài đoạn,gơ cao lưỡi đao đầy máu tương hướng phương hướng Chu Tĩnh Thần chạy trốn đuổi theo.

Không biết chạy bao lâu,Chu Tĩnh Thần mệt mỏi gục trên cây khô không ngừng thở hổn hển.

Cảm y màu đen bị mồ hôi thấm ướt dán chặt trên người,bởi vì nôn nóng chạy trốn mà vết thương trên người rách tươm,máu tươi theo cánh tay nhỏ giọt xuống đất.Ngẩng đầu hướng bốn phía nhìn lại,gió lạnh càng quét là bên cạnh vách núi,không thấy được đường đi phía trước.

“Chẳng lẽ ta phải chết ở đây?” Hấn ngửa mặt lên trời thở dài.

Mất máu quá nhiều cộng thêm mệt mỏi khuôn mặt tuần mỹ của Chu Tĩnh Thần giờ đây không còn chút máu,đôi môi tái mét.Lúc này,phía sau truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn.

“Nơi này,hấn ở chỗ này.”

Đám hắc y nhân rất nhanh lần theo vết máu tìm tới đây,không kịp quay đầu lại nhìn hấn cắn răng cất bước hướng vách đá chạy đi.

“Chu Tĩnh Thần,xem người chạy trốn nơi đâu!”

Thủ lĩnh áo đen từng bước từng bước ép hẳn về hướng vách đá, đứng ở chỗ cao gió càng lúc càng lớn, hẳn cúi đầu nhìn xuống phía dưới, dưới vách đá một mảnh tối đen không nhìn thấy đáy.

“Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy.” Hắn cười nhạt một tiếng, nhắm lại hai mắt nhảy xuống.

Gió lướt qua bên tai làm gương mặt đau nhói, hẳn biết lần này nhảy xuống đúng là cử tử nhất sinh nhưng không nhảy cũng chết, không bằng tìm một đường sống trong cõi chết. Trước một khắc rơi xuống mặt đất không biết đụng vào cái gì, trên lưng một trận đau đớn, bên tai truyền đến tiếng vang nhánh cây đứt rời, thân thể nện mạnh trên mặt đất.

Chu Tinh Thần hét lên một tiếng, trước mắt bỗng dưng tối sầm bất tỉnh nhân sự.

Mơ màng tỉnh lại cả người đau muốn chết, tất cả xương giống như bị tháo dỡ ra rồi ghép trở lại, may còn giữ được cái mạng. Ngẩng đầu nhìn xung quanh, Chu Tinh Thần rất nhanh hiểu mình tại sao có thể đại nạn không chết. Thì ra hắn rơi xuống trên một mảnh rừng rậm rạp, nhánh cây giảm xóc tốc độ rớt xuống giúp hắn tránh tổn thương nặng, bất quá trên lưng bị nhánh cây quệt làm bị thương đau rát, đùi phải muốn nhắc lên cũng nhắc không nổi.

Đưa tay sờ sờ, trong lòng hắn kêu to thảm rồi, chân tám phần bị gãy.....

Bên cạnh phần lớn là cây cối cao vút che khuất hơn phân nửa ánh mặt, bên tay phải cách đó không xa có một sơn động tối như mực nhìn không thấy điểm đích.

“Ồ.....” Dựa vào bên cạnh đại thụ, hắn cắn răng ngồi dậy, chống một nhánh cây thô tập tễnh đi thẳng về phía trước.

Vịn thành động mọc đầy cỏ rêu lạnh băng, hẳn một đường đi về phía trước, không bao lâu trước mắt lóe lên ánh sáng. Một vũng nước động nằm chính giữa hang động, nước theo đỉnh thạch nhũ kết lại nhỏ giọt xuống thành đầm nước.

Tiếng nước chảy tí tách rơi vào trong tai, Chu Tinh Thần kim lòng không được liềm liềm đôi môi khô khốc.

“Nước ——” Hắn nhào tới bờ đầm uống như khát nước đã lâu.

Máu tươi từ vết thương theo tay hắn tích lặc trên mặt hồ, nhanh chóng lan ra mặt nước, một lát sau lại không có bóng dáng. Cho đến bụng căng lên, Chu Tinh Thần mới ngừng lại lau khô miệng, đang chuẩn bị bỏ đi y phục bẩn trên người dùng nước hồ thanh tẩy vết thương. Vậy mà khe eo hắn lại ngấn ra, miệng mở hồi lâu cũng không khép lại được.

Dưới đáy hồ trong suốt lại có một người đang nằm, nhìn kỹ lại là một nam tử toàn thân trần truồng, mái tóc dài trắng nõn như tuyết, sợi tóc theo nước gợn vờn quanh bên cạnh nam tử che kín hơn phân nửa thân thể.

“Ta không phải hoa mắt đấy chứ?” Hắn dùng lực xoa xoa hai mắt.

Bỗng nhiên nam tử tóc trắng mở ra hai tròng mắt nhìn thẳng vào hắn, đôi con ngươi lại là màu xanh biếc. Con ngươi xanh biếc đẹp đến kinh tâm động phách, từ khóe mắt đến đuôi mắt giống như dùng bút lông cẩn thận miêu tả, ánh sáng lấp lánh chói mắt. Lông mi của y rất dài lúc rũ xuống tựa như cánh đồng, con ngươi xanh biếc trong trẻo lạnh lùng không mang theo tia tình cảm, mặc dù như thế nhưng trong nháy mắt mê hoặc tâm trí của hắn.

“Ngươi..... Quý a a a.....” Hắn hét to một tiếng, sắc mặt trắng bệch ngã ngồi trên mặt đất.

Rầm ——

Bọt nước phóng lên cao cọ rửa mặt đất lồi lõm, thân ảnh màu trắng từ trong ao chậm rãi di động lên, mùi chân nhẹ chạm mặt nước người bay trên không giống như tiên tử trong nước.

“Ban ngày ban mặt ngươi sao phải giả thân giả quỷ?”

Thấy đối phương không có nhích tới gần hẳn hơn nữa trên mặt nước còn in cái bóng nhìn không giống như quỷ. Chu Tinh Thần từ từ tỉnh táo lại, khôi phục bình tĩnh ngày thường.

Chẳng qua hai chân vì máu chảy quá nhiều mà nhũn ra làm hắn vô lực đứng lên chỉ có thể nửa ngồi dưới đất nhìn nam tử tóc trắng.

“Bổn tôn là ma không phải là quỷ.”

Nam tử tóc trắng lạnh lùng quét qua hắc, cánh tay dài vung lên biến hóa huyền ảo một trường sam màu xanh tùy ý choàng lên trên người rất tương xứng với đôi mắt màu xanh của y.

“Người là ma?” Chu Tĩnh Thần nghe vậy trở mắt đứng nhìn. Thiên hạ này thật sự có ma? Hắc không phải đang nằm mộng chứ?

“Xem ra là người đánh thức bổn tôn.” Nam tử tóc trắng híp lại đôi mắt màu xanh giọng nói có vẻ không vui. Thời gian chỉ bằng cái chớp mắt đối phương liền tiến tới gần hắc, bắt được vạt áo hắc nhấc lên cao.

Chu Tĩnh Thần hai chân lơ lửng trên bầu trời, vì không thể hít thở mà cả khuôn mặt bừng cả, oa oa kêu to “Buông.”

Trong lúc giây dựa viên ngọc châu trắng ngà trên cổ rớt xuống, nam tử tóc trắng thuận thế đem bạch châu hút vào trong tay, ung dung giơ lên trước mắt.

“Của ta!” Hắc vội vàng muốn đi lấy lại bạch châu lại bị nam tử tóc trắng vút trên mặt đất, ngã đến thất điên bát đảo. Bạch châu là di vật duy nhất mẫu hậu để lại cho hắc, hắc nhất định phải lấy lại!

“Hạt châu này người từ đâu mà có?” Nam tử tóc trắng tay cầm bạch châu, trên cao nhìn xuống hắc, vẻ mặt không một chút biểu tình.

“Đây là đồ của ta, ta sao phải nói cho người biết?” Hắc phấn đấu quên mình nhào tới đoạt nhưng té ngã trên mặt đất.

“Nói ra lai lịch bạch châu này mau.” Một tay bóp lấy cổ Chu Tĩnh Thần, nam tử tóc trắng nhìn hắc hỏi.

“Cho dù người giết ta, ta cũng sẽ không nói, trừ phi..... Người chịu trả lại cho ta.”

“Tốt, bổn tôn hứa với người, chỉ cần người nói ta sẽ trả lại cho người.”

Thấy không thể đoạt lại Chu Tĩnh Thần không thể làm gì khác hơn là đem lai lịch bạch châu một năm một mười nói ra, bàn tay nam tử tóc trắng cũng chậm chậm buông lỏng.

Nói xong hắc vươn tay về phía đối phương “Có thể trả lại cho ta chưa?”

“Thì ra người là hậu nhân của hắc, khó trách máu người có thể làm bổn tôn thức tỉnh.” Nam tử tóc trắng lăm lăm tự nói, đem bạch châu giam trong lòng bàn tay.

Y là “khí ma” một trong tứ đại yêu ma, cùng với “Tửu, Sắc, Tài” ba ma kia khác nhau chính là y cần dựa vào thọ nguyên loài người để kéo dài tuổi thọ, mỗi lần nhận được đầy đủ tuổi thọ sẽ ngủ say, khi đến kỳ thì tỉnh lại tiếp tục, mỗi lần cách nhau năm mươi năm như thế vòng đi vòng lại.

Hai mươi năm trước y lựa chọn sơn động yên tĩnh này để ngủ say, không nghĩ tới vẫn bị người ta đánh thức trước thời hạn, thật ra người bình thường gọi y cũng không tỉnh nhưng tên nam tử này có thể làm được do một đoạn nhân duyên ngàn năm trước.

Nói lại năm đó y cùng Yêu Vương quyết chiến một trận long trời lở đất, mặc dù thắng được Yêu Vương nhưng vì bị nội thương nghiêm trọng hấp hối, may có một gã nông phu đi ngang qua cứu y.

Vì cảm tạ vị nông phu đó y đem một lọn tóc của mình hóa thành bạch châu tặng cho nông phu, cũng lấy đi một giọt máu của vị nông phu nói hắc khi gặp khó khăn cứ đem giọt máu nhiều lên bạch châu y sẽ hiện thân đến gặp.

Trải qua ngàn năm vị nông phu kia đã sớm xuống mồ mà thiếu niên chột vật trước mắt lại chính là hậu nhân nông phu.

“Người đang ở đây nói gì.....” Chu Tĩnh Thần nghe không hiểu ra sao. Hậu nhân cái gì, thức tỉnh cái gì? Hắc là dòng dõi hoàng tộc chưa từng nghe qua hoàng tộc có quan hệ cùng ma, chẳng lẽ tên ma này hiểu lầm? Hay giữa bọn họ có bí mật mà hắc không biết?”

“Thì ra là vậy.” Khí ma sắc mặt hòa hoãn đôi phần đem bạch châu trả lại cho hắc.

Là hậu nhân ân nhân nên y sẽ không trách người này làm phiền.

“Người thật sự là ma?” Chu Tĩnh Thần mừng rỡ hỏi lại, cẩn thận đem bạch châu đeo lại trên cổ. Truyền thuyết kể rằng Ma thần thần thông quảng đại pháp lực vô biên, nếu thật gặp được vậy tâm nguyện của hắn nói không chừng có thể thực hiện ——

“Bổn tôn lừa ngươi làm gì, nể tình đời trước của ngươi bổn tôn có thể giúp ngươi thực hiện một tâm nguyện.”

Cho tới bây giờ không ai dám hoài nghi năng lực của y, thiếu niên này lá gan cũng quá lớn đi!

Bất quá dám người thường sau khi biết thân phận y đa số sắc mặt đại biến, với y vừa kính vừa sợ khó lắm mới gặp được người không có phản ứng thế, có lẽ lần này tỉnh lại so với trước kia thú vị hơn nhiều.

“Người có năng lực gì có thể giúp ta thực hiện tâm nguyện?” Trên dưới đánh giá cẩn thận khí ma, Chu Tĩnh Thần vẫn bán tín bán nghi.

Hắn không phải kẻ ngốc người ta nói gì sẽ tin cái đó, mặc dù người trước mắt màu tóc màu mắt dị thường nhưng không có nghĩa lời y nói là thật.

“Bổn tôn là khí ma một trong tứ đại ma “Tửu, Sắc, Tài, Khí”, có thể thay đổi số mệnh con người, người có tin hay không tùy ngươi.” Khí ma cao ngạo ngẩng đầu, vươn ra tay phải, đầm nước nhanh chóng hóa thành thủy long trong suốt quấn quanh cánh tay khí ma tôn lên vẻ yêu dị lạ thường.

“Tốt, ta tin ngươi.” Bản lãnh dùng nước hóa rồng cũng không phải người thường có thể làm, hắn không có lý hoài nghi nữa.

“Nói đi, ngươi muốn bổn tôn giúp ngươi làm chuyện gì?” Đang nói chuyện Thủy Long cũng quay lại trong đám.

Sửa sang lại y quan xóc xếch, Chu Tĩnh Thần nghiêm túc nói: “Bổn hoàng tử chỉ có một tâm nguyện.”

3. Chương 3

Sửa sang lại y quan xóc xếch, Chu Tĩnh Thần nghiêm túc nói: “Bổn hoàng tử chỉ có một tâm nguyện.”

“Nói đi.” Nghe hắn nói ra thân phận khí ma một chút kinh ngạc cũng không có bởi vì vừa rồi y đã thi triển pháp thuật tra lai lịch Chu Tĩnh Thần.

Thiếu niên này thân thể nhấp nhô, mặc dù cũng là hoàng tử nhưng từ nhỏ vốn không có mẫu thân bên người, ở trong cung đình người lừa ta gạt lại nhiều lần bị ám sát, hoàng hậu vì sợ hắn là chứng ngại ngăn cản nhi tử bà lên ngôi mà chèn ép hắn khắp nơi.

“Người hãy thay đổi số mệnh cho bổn hoàng tử, ta muốn đứng đầu thiên hạ nắm giữ quyền lực lớn!” Chu Tĩnh Thần rốt cục nói ra tâm nguyện. Mẫu phi hắn bị ta hại chết, đáng tiếc không có chứng cứ người cầm đầu đến nay vẫn nhỡn nhơ ngoài vòng pháp luật, nếu như muốn báo thù cho mẫu phi hắn không chỉ phải đứng đầu thiên hạ hơn nữa phải có được quyền thế trong tay!

“Vết thương trên người ngươi từ đâu mà đến?”

Khí ma đi về phía hắn nhưng không đỡ hắn đứng lên, chỉ đứng ở trước mặt hắn dùng ngón tay chọc chọc trên vết thương.

“Tê tê ——” Vết thương truyền đến đau đớn làm hắn cau mày.

“Chỉ chút xíu đau đớn mà chịu không được còn đòi đứng đầu thiên hạ.”

Y hạ thủ không nhẹ Chu Tĩnh Thần chỉ kêu một tiếng xem như kiên cường, chỉ bằng vào điểm này y bắt đầu có ý tán thưởng loài người trước mắt.

“Ta là người sống chứ không phải chết đương nhiên cảm thấy đau.” Chu Tĩnh Thần tức giận trợn mắt nhìn khí ma.

Chân của hắn đã gãy có thể kiên trì tới đây cũng coi như kỳ tích.

Giống như không nhìn thấy hấn trông mình, khí ma vỗ lên bả vai hấn một cái, một đạo bạch quang hòa vào trong cơ thể hấn thoáng cái không thấy bóng dáng.

“....”

“Vết thương của ta đã không sao!”

Hấn kéo ống tay áo phát hiện trên cánh tay bóng loáng như ngọc, nếu không phải trên mặt quần áo bị rách tươm còn để lại vết máu, hấn thật cho rằng bản thân không hề bị thương.

Chu Tinh Thần vui vẻ nhảy dựng lên hoạt động gân cốt, khen ngợi khí ma pháp lực thần kỳ.

“Tâm nguyện của người bốn tôn có thể thay người hoàn thành, dù sao ai làm hoàng đế bốn tôn cũng không quan tâm nhưng phải cảnh báo trước bốn tôn sẽ lấy đi một thứ trên người người để trả phí.”

Y chẳng qua chỉ trở chút tài nghệ đã thấy Chu Tinh Thần hưng phấn hoa tay múa chân đạo, khí ma không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nếu đã nói ra tâm nguyện không phải muốn y hoàn thành gì sao? Chỉ chút xú bản lĩnh đã vui thành như vậy? Loài người quả nhiên là sinh vật nhỏ bé buồn cười mà.

“Người muốn gì?”

“Sau khi chuyện thành công ta muốn lấy đi năm mươi năm thọ nguyên của người.” Khí ma vươn tay ở trước mặt hấn lắc lư qua lại.

“Năm mươi năm.....” Chu Tinh Thần lẩm bẩm tự nói, không phải có phần do dự.

Hấn năm nay chỉ vừa cập quan, nếu số mệnh định hấn sống không tới bảy mươi tuổi, khí ma lại muốn lấy đi năm mươi năm thọ nguyên, vậy không phải hấn lập tức chết ngay sao?

“Người có thể sống đến bảy mươi hai.” Nhìn ra hấn lo lắng cái gì, khí ma chủ động mở miệng.

“Bảy mươi hai, vậy ta sống được hai năm.....”

Hai năm? Nhân sinh khổ đoản nhưng không phải quá ngắn rồi chứ?

Không phải ham hưởng thụ hấn chỉ muốn lên ngôi vị hoàng đế báo thù thay mẫu thân, ngoài ra có nguyện vọng khôi phục triều chính, hôm nay triều đình lộng thần tham gia vào chính sự, thật sự cần chỉnh đốn lại nhưng chỉ có hai năm muốn lên ngôi còn phải trừng trị bọn tham quan, hấn có thể làm được sao?

“Nếu người không muốn, bốn tôn cũng không miễn cưỡng.”

“Tốt, năm mươi năm thì năm mươi năm, ta hứa với người!”

Thôi, theo tình thế bây giờ hấn sao có thể suy nghĩ nhiều hơn? Có ước muốn lớn hơn nữa cũng phải chờ hấn lên ngôi vị hoàng đế rồi hãy nói, nếu không sẽ không thể báo thù cho mẫu phi. Nghĩ như thế hấn cắn răng đồng ý, lại không biết quyết định của mình làm khí ma hiểu lầm.

“Loài người đều tham lam, ai cũng như thế.”

Khinh thường liếc Chu Tinh Thần một cái, trên mặt khí ma thêm phần khinh thường, không quay đầu lại đi về phía cửa động, vừa có chút hảo cảm thoáng cái biến mất hầu như không còn.

“Người muốn đi đâu?” Chu Tinh Thần vội vàng đuổi theo.

“Đương nhiên là đi hoàn thành tâm nguyện của người.”

.....

Tháng sáu kinh thành phồn hoa tấp nập, quán trà, tửu lâu người dân rối rít nghị luận, đa phần nói về chuyện đương kim hoàng thượng bệnh nặng, thái tử cực nhọc ngày đêm, không hề nghỉ ngơi hầu hạ nấu thuốc rất hiếu thuận.

“Đại hoàng huynh của ta đúng là ngày càng hiểu được lay động lòng dân.”

Đang mặc bố y Chu Tĩnh Thần ngồi trong góc quán trà, bưng lên chén trà, dư quang khóe mắt quét sang đám người ngồi bàn khác, trong lòng hết sức xem thường.

Quan hệ giữa đại hoàng huynh cùng phụ hoàng vốn không hòa hợp, thậm chí vì biết phụ hoàng cố ý phế thái tử mà sinh lòng oán hận, nói chuyện cũng không khách khí. Hiện tại phụ hoàng bệnh nặng, người cao hứng nhất hẳn là đại hoàng huynh, nếu phụ hoàng có mệnh hệ gì hẳn có thể vững vàng thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Nói như vậy có lẽ tàn khốc nhưng quyền thế trước mặt, thân tình mỏng như giấy. Nếu không sao từ xưa tới nay có nhiều câu chuyện vì tranh đoạt ngôi vị mà phụ tử trở mặt thành thù, bi kịch cốt nhục tương tàn?

“Tiếp theo phải thế nào?” Khí ma không kiên nhẫn nhíu mày.

Mặc dù tóc trắng mắt xanh đã biến thành màu đen nhưng y tướng mạo xuất chúng vẫn làm cho đám người trong quán nhiều lần quay lại ngắm nhìn.

“Chờ!” Chu Tĩnh Thần ngửa đầu, đem nước trà trong chén uống một hơi cạn sạch.

“Có ý gì?”

Vừa rót cho mình một chén trà, hần thông thả ung dung nói: “Phụ hoàng ban đầu hạ chỉ phái ta đi Giang Nam giải quyết nạn lụt, dần xếp dân chúng, chuyện ta trở về kinh phụ hoàng cũng không biết, nếu lúc này ta đột nhiên xuất hiện tại kinh thành chẳng phải kháng chỉ?”

Hắn cũng muốn sớm hồi cung thăm phụ hoàng nhưng trong cung tai mắt quá nhiều, nếu hắn tùy tiện tiến cung tin rằng không lâu sẽ truyền tới trong tai đại hoàng huynh, nhất định sẽ để tên kia phòng bị.

Đến lúc đó dù phụ hoàng có tin lời hắn nói, đại hoàng huynh cũng sẽ tiêu hủy chứng cứ, kiểm tra chứng minh thực tế cũng không làm gì được y.

Thôi thì chờ một khoảng thời gian, dù sao gần đây nghe được tin đồn bệnh tình phụ hoàng dường như đã ổn định lại mà hắn có thể thừa dịp khoảng thời gian này tìm kiếm chứng cứ, chờ phụ hoàng dần vàng băng tìm người hắn mới mang theo chứng cứ xuất hiện khiến đại hoàng huynh ứng phó không kịp.

“Ừ.” Khí ma khẽ lên tiếng, không nói thêm gì nữa.

Chu Tĩnh Thần cũng không phải cái bao cỏ, làm việc cũng trải qua suy nghĩ cặn kẽ, chẳng qua hắn qua thông thả mà thôi.

“Đi thôi, chúng ta tới phủ thượng thư tránh tạm.” Mắt lạnh đánh giá bốn phía phát hiện nhiều nhân vật không giống thường dân đường như còn đang tìm kiếm cái gì.

Nói vậy đại hoàng huynh không thấy thi thể của hắn thì không yên lòng, phái tai mắt thám thính khắp kinh thành.

“Yên tâm, có bốn tôn ở đây bất luận kẻ nào cũng không làm gì được người.”

Khí ma hừ một tiếng đưa bàn tay đặt tại trên bàn, trên mặt bàn bằng phẳng lập tức toát ra khói trắng, trong nháy mắt trên mặt xuất hiện một lỗ thủng.

Chu Tĩnh Thần sắc mặt đại biến, kéo y bước nhanh khỏi quán trà, lớn tiếng nói: “Ta biết người rất giỏi nhưng nơi này là kinh thành, người phải nghe lời ta cẩn thận làm việc.”

Khí ma sững sờ nhìn bàn tay Chu Tĩnh Thần. Chưa từng có người nào dám đụng y, Chu Tĩnh Thần biết rõ y là ma còn dám nói chuyện lớn tiếng, lá gan đúng thật không nhỏ. Bất quá vậy mới thú vị, nếu Chu Tĩnh Thần sợ hãi rụt rè y sẽ không giúp hắn!

Mới vừa ra khỏi quán trà, Chu Tĩnh Thần liền phát hiện có người theo dõi bọn họ, cho nên kéo khí ma xoay người chạy về hướng chợ.

“Đi mau, có người tới.”

Còn chưa đi được mấy bước, phía sau lập tức xuất hiện nhiều bóng người lén lút, mượn thiên thời địa lợi cộng với sóng người náo nhiệt tại chợ bọn họ thuận lợi thoát khỏi người theo dõi.

“Sao phải rụt rè tránh né, không bằng để cho bọn tôn một chưởng diệt bọn hắc còn nhanh hơn.” Nhìn hắc dựa vào trên cây thở gấp không ngừng, khí ma nhú mào. Y không hiểu rõ ràng chuyện rất dễ giải quyết sao người này lại làm phức tạp thế.

“Nói thì rất dễ, người ở trên đường cái giết người, ta sẽ thoát không khỏi liên quan.” Lau đi mồ hôi trên mặt, Chu Tĩnh Thần bình phục hơi thở nhẹ giọng nói.

“Loài người thật là phiền.” Hai cánh tay hoàn ngược, khí ma không vui oán trách.

Nhớ ngày đó y hoành hành thiên hạ không biết Chu Tĩnh Thần còn đang ở chỗ nào. Nhưng lần này cùng hắc trở về kinh, thay đổi tướng mạo còn chưa tính, còn phải theo hắc chạy Đông chạy Tây cứ như đào phạm không bằng.

“Cũng vì người là ma còn ta là người cho nên mới bất đồng, dù sao giao dịch đã thành lập người phải nghe lời ta.” Tin tưởng khí ma sẽ không nuốt lời, Chu Tĩnh Thần đánh bạo phản bác.

“Người không sợ bọn tôn giết người?” Ánh mắt khí ma dừng ở trên cổ hắc.

Mặc dù trên cổ truyền đến tia lạnh lẽo, hắc vẫn ưỡn ngực kiên trì nói: “Muốn thì cứ giết ta đi.”

“Tốt, có chút cốt khí đấy.” Khí ma nhướng mày cười khen ngợi.

“Đa tạ tán thưởng.” Tức giận chấp tay, Chu Tĩnh Thần ổn định cảm xúc quyết định tiến hành theo kế hoạch tính toán trước đó.

“Đi thôi, người muốn đi đâu? Bọn tôn sẽ phụng bồi người.” Khí ma vỗ mạnh một cái lên vai hắc.

“Thượng Thư phủ.”

Trong triều thế cục rung chuyển, Tể tướng nắm giữ quyền hành cộng thêm có quan hệ mật thiết với thái tử cùng hoàng hậu, khắp nơi đều nhằm vào hắc, hôm nay Thượng Thư phủ là nơi duy nhất hắc có thể đến.

Đương triều có thể chống lại Tể tướng cũng chỉ có Thôi Thượng Thư, hơn nữa năm đó Thôi Thượng Thư từng làm qua lão sư của hắc, là một trong số ít người hắc có thể tin tưởng.

Đêm đã khuya, cẩn thận đi đến bên ngoài Thượng Thư phủ. Thấy Chu Tĩnh Thần đến Thôi Thượng Thư mặc dù kinh ngạc nhưng vẫn quét dọn giường chiếu đón chào, biết được chuyện hắc gặp phải trên đường đi lòng đầy cảm phẫn, muốn lập tức vào cung diện thánh lại bị hắc ngăn lại.

Hắc không muốn nửa đêm đi quấy nhiễu phụ hoàng hơn nữa người của đại hoàng huynh khẳng định còn đang bên ngoài tìm hắc, Thôi Thượng Thư đêm khuya mà còn vào cung chắc chắn làm người ta hoài nghi, đến lúc đó đã thảo kinh xà thì phiền toái.

Thế là đêm này bọn họ ở lại Thượng Thư phủ, vì để an toàn khí ma cùng hắc ngủ chung một gian phòng, Thôi Thượng Thư mặc dù tò mò lai lịch khí ma nhưng không hỏi nhiều lời.

4. Chương 4

Dưới màn đêm, Thượng Thư phủ tĩnh lặng như tờ, Chu Tĩnh Thần lăn lộn qua lại khó ngủ, hắc lo lắng bệnh tình phụ hoàng nhưng lực bất tòng tâm không làm được chuyện gì.

“Khí ma, người tên gì?” Nhìn khí ma ngủ ở cách vách không muốn tiếp tục suy nghĩ lung tung, hắc tò mò hỏi.

“Nghịch Thiên.” Sau khi bỏ lại hai chữ khí ma xoay người không để ý tới hắc.

Hắc không chết tâm kéo ống tay áo khí ma, tiếp tục truy vấn “Nghịch thiên, người sống bao lâu rồi?”

“Ngủ.”

“Người đã ngủ bao lâu rồi, giờ còn muốn ngủ sao?” Hắc mắt híp nói.

Cứ ngủ hoài có khác gì heo nha? Dĩ nhiên, lời này hắc chỉ nghĩ chứ không dám nói trước mặt khí ma, vạn nhất chọc giận y thì phiền phức lớn.

“Đây không phải là ngủ.” Khí ma phiền não đáp trả.

Dựa theo chu kỳ y phải làm ngủ năm mươi năm,lúc này chỉ mới ngủ hai mươi năm đã bị đánh thức,mặc dù không hao tổn công lực nhưng phương diện tinh thần bao đương nhiên chịu ảnh hưởng đôi chút.

“Không phải ngủ thì là gì? Ta xem ngươi cũng không muốn ngủ,không bằng chúng ta nói chuyện năm đó sao ngươi lại bị thương đi?” Chu Tĩnh Thần nhớ tới lúc trước khí ma đã nói qua với hắn,đại chiến yêu ma khẳng định rất đặc sắc,mặc dù khí ma đã nói nhưng hắn vẫn muốn nghe toàn bộ quá trình.

“Không ngủ được thì ra ngoài.” Để cho lỗ tai y được yên lặng.

“Ta.....” Một hồi lâu không được nghe đáp lại,Chu Tĩnh Thần không thể làm gì khác hơn là im lặng,hai mắt nhìn nóc giường ngẩn người.

Nhưng hắn vẫn rất tò mò về khí ma,đáng tiếc đối phương thủy chung đưa lưng về phía hắn dần dần cảm thấy mệt mỏi.Mơ mơ màng màng mới vừa ngủ trên vai bỗng dưng đau nhói,hắn lập tức mở hai mắt chỉ thấy khí ma ngồi dậy nường mây dường như rất không vui.

“Có chuyện gì?” Hắn buồn ngủ ngáp một cái.

“Phía trên có người.”

Chu Tĩnh Thần vội vàng ngồi dậy,về hai lỗ tai,trên nóc nhà quả thật có tiếng động.Tiếng bước chân rất nhẹ,nếu không cẩn thận sẽ không nghe thấy,người tới hắn là cao thủ,số người cũng không ít.

“Ngươi đoán là người nào?” Chỉ chỉ nóc nhà,Chu Tĩnh Thần cười hỏi.

Có khí ma bên người hắn căn bản không lo lắng,không nhìn được bắt đầu nói đùa.Hắn dĩ nhiên biết người muốn lấy mạng mình là ai,những người này lá gan cũng ghê gớm thật,cả gan đêm khuya xông vào Thượng Thư phủ!

“Người quấy rầy bốn tôn thì phải chết.” Cười lạnh một tiếng,thân ảnh khí ma trong chớp mắt biến mất không thấy,Chu Tĩnh Thần chỉ có thể hướng nơi bóng người biến mất hô to.

“Nhớ để lại mấy người sống,ta còn có chuyện muốn hỏi bọn họ.”

Không ngờ thời gian cận chun trà,khí ma đã dẫn hai hắc y nhân đến trước mặt hắn,tiên tay ném người xuống dưới chân hắn,phủi tay tiếp tục nằm ngủ như không xảy ra chuyện gì.

“Lợi hại!” Chắc lưỡi khen ngợi,đối với khả năng khí năng khí ma càng thêm bội phục không thôi.

Không hổ là “ma” pháp lực cao thâm hai ba cái đã giải quyết xong một đám cao thủ.Tìm đến Thôi Thượng Thư,hắn cẩn thận đề ra nghi vấn cho hai tên thích khách không thể nhúc nhích,trải qua một phen uy bức đe dọa nhận được mình muốn mới để Thôi Thượng Thư thả hai người kia đi,một lần nữa trở về phòng.

“Ngươi thả bọn họ sao?” Nghe được tiếng động,khí ma nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Ừm,dù sao tin tức ta ở Thượng Thư phủ cũng đã lộ,không bằng để cho bọn họ trở về mật báo biết bên cạnh ta có thêm cao nhân,nói không chừng đại hoàng huynh lại sợ ném chuột vỡ đồ.” Quệt quệt khóe môi,hắn cũng nằm xuống,hai cánh tay đưa ra sau ót hoàn toàn không còn buồn ngủ.

Xem ra trong khoảng thời gian hắn rời kinh thành trong triều biến hóa không nhỏ.

Phụ hoàng thân thể vốn khỏe mạnh tự dưng chịu chút gió rét ngã bệnh,đám người thái tử âm thầm hành động,những hoàng tử khác cảm thấy bất an,lo lắng sau khi đại hoàng huynh lòng dạ hẹp hòi lên ngôi việc đầu tiên làm là tìm bọn họ khai đao.Nghĩ đến phụ hoàng mang bệnh hắn hận không được lập tức xông vào trong cung,xem phụ hoàng rốt cuộc bị bệnh gì.

“Nghịch Thiên,ngươi thật sự có thể giúp ta?”

Chuyện đến trình độ này,ngay cả tính mạng hắn cũng đang nguy hiểm còn nói gì lên ngôi vị hoàng đế?

“Ngày mai ngươi sẽ biết.”

Suốt cả đêm cho đến trời sắp sáng mới ngủ,vậy mà mới vừa ngủ lại bị đánh thức.Bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Thôi Thượng Thư,mỗi lần gõ cửa thanh âm cũng lớn thêm một phần như có chuyện rất gấp.

“Tam điện hạ,tam điện hạ.”

“Chuyện gì?” Hần vội vàng ngồi dậy,xoa xoa đôi mắt đỏ bừng cả đêm không ngủ,đứng dậy đi mở cửa.

Thôi Thượng Thư vừa vào cửa liền kích động không thôi vỗ vỗ vai hắn: “Tin tức tốt,hoàng thượng sai người dán bằng vàng,triệu điện hạ lập tức hồi kinh.”

“Cái gì?!”

Phụ hoàng hắn vẫn cho hắn ở Giang Nam chứ,sao đột nhiên triệu hắn trở về kinh?Đây không phải là cái bẫy do đại hoàng huynh cùng hoàng hậu thiết kế chờ chính hắn chui vào sao?

“Hoàng thượng sáng nay tỉnh lại bệnh tình đỡ hơn rất nhiều,nói là thiên sư báo mộng điện hạ ở Giang Nam biết được hoàng thượng ngã bệnh,cả đêm trở về kinh,trên đường nhưng bị kẻ ác làm hại núp ở tha hương chữa thương nhưng tánh mạng không đáng lo,cho nên sáng sớm đã hạ thánh chỉ triệu thiên hạ trở về.”

“Thiên sư báo mộng.....” Hần theo bản năng quay đầu lại,chỉ thấy khí ma đã sớm tỉnh ngồi ở bên cạnh bàn,mặt không chút thay đổi nhăm nháp trà.

Phụ hoàng từ trước đến giờ thờ phụng đạo giáo,không ngờ khí ma lại thần thông quảng đại đến có thể báo mộng cho phụ hoàng,tất cả vấn đề khó khăn đều được giải quyết dễ dàng.Lời cảm kích ngậm tại trong miệng nhưng ngại Thôi Thượng Thư còn ở đây,hắn cái gì cũng không nói.

“Điện hạ nhanh thay y phục đi,hạ quan cùng ngài sẽ tiến cung diện thánh,đừng để hoàng thượng chờ lâu.” Thôi Thượng Thư thấy hắn động dậy,mở miệng thúc giục.

“Được,Thôi Thượng Thư xin chờ ta một chút.”

Chu Tĩnh Thần đổi lại một thân áo bào mới tinh,cầm y ngọc đối,dung quang toả sáng,cả người như phủ một lớp sáng bạc.Nhưng đến khi một nhóm ba người ra cửa lại thấy trước cửa chỉ có hai cái cổ kiệu,Chu Tĩnh Thần cau lại lông mày.

“Điện hạ,thứ cho thần sơ sót,thần sẽ sai hạ nhân đi chuẩn bị thêm một cổ kiệu.”

“Không cần,làm phiền Thôi Thượng Thư phái hai người đưa Nghịch Thiên đến quý phủ của ta.” Chu Tĩnh Thần quay đầu lại hướng Thôi Thượng Thư phản phó.

Hắn cảm thấy nếu tùy tiện đưa khí ma tiến cung không phải là chuyện tốt,trong cung quy củ rất nhiều,đến lúc đó gặp vua y nhất định không chịu theo lễ quy lạ,những kẻ có ý sẽ mượn đề tài này nói hắn.

“Không cần,tự mình ta đi.”Khóe môi Khí ma nhếch lên cự tuyệt hảo ý của hắn,trước mặt mọi người sải bước rồi đi khiến hắn lúng túng vô cùng.

“Tam điện hạ,vị ân nhân cứu mạng ngài tính tình cũng quá kêu ngạo.” Thôi Thượng Thư có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy,y từ nhỏ ở trong núi luôn quen làm theo ý mình.” Chu Tĩnh Thần chỉ đành giải thích thay khí ma,nói xong hắn nhin không được bật cười.

Nếu khí ma biết hắn nói như vậy,sợ rằng sẽ mặt lạnh dùng đôi mắt xanh trừng hắn,mấy ngày tiếp theo sẽ không để ý hắn.

5. Chương 5

Mấy ngày chung đụng hắn dần dần hiểu rõ tính tình khí ma —— Người không phạm ta,ta không phạm người.Chỉ cần không chủ động trêu chọc y,khí ma cũng rất dễ nói chuyện.

“Thì ra là vậy,ủy khuất điện hạ rồi.”

“Thời gian không còn sớm,chúng ta vẫn mau tiến cung thôi.” Không muốn đem đề tài quanh quẩn trên người khí ma,hắn quay lại chánh sự.

Ban đêm, Chu Tĩnh Thần trở lại phủ Tam hoàng tử, trên khuôn mặt tuần dật có phần mỏi mệt, trong phủ hạ nhân đồng loạt đi đến bưng trà đưa cao điểm không một ai nhàn rỗi.

“Quản gia ở đâu?” Ngồi trên ghế gỗ lim khắc hoa, hần đưa tay xoa xoa cánh mũi, gọi một tiếng.

“Điện hạ, tiểu nhân chỗ này.” Một nam tử tuổi chừng bốn mươi áo lam đứng ở bên cạnh hần, cung kính đưa lên khăn nóng.

“Nghịch Thiên ở đâu?”

“Hả?” Quản gia vẻ mặt mờ mịt.

“Chính là vị công tử hôm nay đến quý phủ, ông an bài y nghỉ ngơi ở đâu rồi?” Hần không vui nhú mày.

Hôm nay ở trong cung ra mắt phụ hoàng, tình trạng phụ hoàng đỡ hơn rất nhiều tuy nhiên sắc mặt không phải quá tốt.

Phụ hoàng hỏi thăm chuyện rủi hần gặp phải trên đường về, hần cũng trả lời thành thật rành mạch, phụ hoàng lại hỏi hần có biết ai muốn ám sát mình, đang chần chờ có nên nói ra suy ra của chính mình, hoàng hậu đột nhiên lại tới cắt đứt phụ tử bọn họ nói chuyện.

Thấy hần rời cung, hoàng hậu sai người đưa hần tới thiên điện, nhắc nhở hần phụ hoàng thân thể không tốt đừng ở trước mặt nói lung tung, để tránh chọc bệnh tình ông ta tái phát.

Hần lập tức hiểu nhất cử nhất động của mình đã sớm rơi vào trong mắt đám người thái tử nhưng nếu hành động thiếu suy nghĩ, không những không thể làm gì thái tử, còn có thể bị y cản trở lại, tất cả đều cần bàn bạc kỹ hơn.

“Thì ra là vị công tử kia, vậy xin điện hạ yên tâm, nô tài đã sắp xếp cho y ở Đông sương, bất quá y không cho bất luận kẻ nào hầu hạ, nô tài có phái một số người giúp việc đến cũng bị đuổi ra.”

“Ừm, ông xuống đi.”

Đây là chuyện theo dự liệu, Chu Tĩnh Thần phất tay đuổi quản gia, đứng dậy đi tới Đông sương, vậy mà lại thấy một mảnh không gian trống rỗng.

Sao không có ai? Chẳng lẽ khí ma không thích hần để y một mình trong phủ, trong lúc tức giận bất cáo nhi biệt rồi?

Đối phương tính tình cổ quái lại thích làm theo ý mình hần đã lĩnh giáo qua, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này. Chu Tĩnh Thần vội vàng nghĩ cho gười tìm kiếm, khí ma lại đột nhiên xuất hiện bên trong phòng hơn nửa toàn thân cao thấp tản ra nhiệt khí, bộ dáng đã sớm khôi phục tóc trắng mắt xanh, mái tóc dài cũng ướt nhẹp xỏa trên vai, vạt áo nửa mở, trên ***g ngực ửng hồng còn dính thủy châu.

Thủy châu trong suốt theo thất lưng bèn chắc rơi xuống ẩn vào bên trong quần dài để lại một mảng lớn vết ướt.

Chu Tĩnh Thần không nhịn được nuốt từng ngụm nước, lần đầu phát hiện nam tử này lại khêu gợi phong tình đến thế.

“Người đi tắm rửa sao cũng không nói một tiếng?” Hần lúng ta lúng túng nói mang theo một chút oán trách.

“Không thích.” Khí ma vẫn tích chữ như vàng.

“Lần sau đi đâu nhớ nhắn lại mấy chữ cho ta đấy.” Không có biện pháp cảm y, Chu Tĩnh Thần bắt đắc dĩ lắc đầu.

Ánh mắt nhìn không được lại phiêu trên người khí ma, vừa hay nhìn thấy khí ma bỏ đi lớp áo, hần chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, không khỏi tự mắng chính mình. Suy nghĩ lung tung gì chứ, người trước mắt không phải cũng giống hần đều là nam tử còn là một con ma, hần lại đối với tên này sinh ra ham muốn ***, nhất định do đã lâu không đụng nữ nhân rồi!

Hồi tưởng lại lần cuối cùng hần đụng nữ nhân, hần là nửa năm trước đến quý phủ Cổ đại nhân, tiếp nhận một vị hồ cơ trong quý phủ hầu hạ.

“Ôn Tuyền không tệ.” Khí ma rất nhanh đổi một bộ xiêm y sạch sẽ, vung lên mái tóc dài.

“Cái gì?”

Đắm chìm trong suy nghĩ hần nhất thời không kịp phản ứng, một hồi lâu mới hiểu ý, khí ma nói nơi hần bình thường tẩy rửa.

Ban đầu phụ hoàng đem tòa nhà này ban cho hần, hần thích nhất chính là Ôn Tuyền nên lập tức cho người xây phòng tắm ở Ôn Tuyền.

“Nếu người thích ngày ngày đến đó cũng được.”

Không nghĩ tới khí ma lại thích suối nước nóng, điểm này cũng giống như hần, sau này có cơ hội cùng nhau đến Ôn Tuyền cũng không tệ.....

Không nhận được trong đầu hần bắt đầu ảo tưởng một bức mưu đồ mỹ nhân xuất dục.

“Không cần.” Khí ma cự tuyệt hảo ý của hần.

Y chẳng qua thấy mới mẻ mới ghé qua chứ không có nhiều thời gian lãng phí để hưởng lạc, dù sao mục đích chuyến này đến kinh thành là để giúp Chu Tĩnh Thần ngồi lên ngôi vị hoàng đế, sau đó đổi lấy năm mươi năm thọ nguyên.

“Người trở lại được vừa lúc, ta và người nói một chút chuyện trong cung.” Nhún nhún vai không suy nghĩ nhiều hơn, Chu Tĩnh Thần rất nhanh thu hồi tâm tư trong lòng trở lại chuyện chính.

“Nói.” Dong lười tựa vào trên giường, khí ma nhắm mắt dưỡng thần.

“Chuyện là như vậy.....”

Hần nói đến nước miếng tung bay cho đến miệng đắng lưỡi khô mới im miệng, lại phát hiện khí ma không hề nhúc nhích, thở nhẹ nhẹ giống như đang ngủ.

“Người có đang nghe ta nói chuyện hay không hả?”

Nói nhiều như vậy mà đối phương một chút phản ứng cũng không có, Chu Tĩnh Thần không khỏi bực mình.

“Người đã quên thân phận bổn tôn.” Khí ma rốt cục mở mắt, lạnh lùng nhắc nhở hần.

Trong cung xảy ra chuyện gì y đã sớm biết, thiên hạ này có chuyện gì mà y không biết chứ.

Hần vui mừng vạn phần nhìn khí ma “Ý là động tĩnh của đám người thái tử người đã sớm nhất thanh nhị sở?”

“Đương nhiên.”

“Tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Tròng mắt đen tỏa sáng lung linh.

Xem ra hần thật gặp được quý nhân, bản lĩnh khí ma so với hần nghĩ còn cao siêu hơn rất nhiều.

“Không phải bổn tôn đi làm mà là người, ngôi vị hoàng đế phải do người tự đi tranh giành, bổn tôn chỉ có thể thay đổi số mệnh giúp người lên ngôi vị hoàng đế, chứ không hứa hẹn người nhất định phải làm được Hoàng đế.”

Người ta nói thành công ba phần dựa vào vận khí, bảy phần dựa vào cố gắng, y cũng chỉ có thể giúp ba phần vận khí, sự do người làm, có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế hay không mấu chốt vẫn do bản thân Chu Tĩnh Thần.

“Tuy là nói như thế nhưng người cũng phải giúp ta bày mưu tính kế chứ.” Cảm thấy khí ma nói cũng rất có lý, hần lập tức xin thêm điều tiếp theo.

Thế lực phe thái tử rất mạnh lại có hoàng hậu, Thừa tướng chống lưng, hai chỗ dựa quyền cao chức trọng muốn lật đổ đại hoàng huynh cũng không dễ?

“Bổn tôn không phải là mưu sĩ của người.”

“Thôi thôi, không trông cậy vào người nữa, tự mình ta nghĩ biện pháp là được.” Hấn tâm phiền ý loạn khoát tay, sải bước rời đi Đông sương.

Khóe miệng khí ma cong lên nụ cười, nhìn người kia bực tức rời đi cũng không tức giận ngược lại có phần tán thưởng.

“Rất có cốt khí.”

6. Chương 6

Edit: Tieumanulk

Nửa tháng sau

Mặt trời lặn xuống chân núi, bốn người khiến cỗ kiệu dừng lại trước cửa phủ Tam hoàng tử, kiệu phu cẩn thận vén lên màn kiệu, ngồi trong kiệu chính là Chu Tĩnh Thần từ ngoài trở về.

Hấn bạch y ngọc quan đỡ trán nghiêng dựa vào trong kiệu, đôi mắt nhắm lại, nét mệt mỏi trên mặt làm sao cũng dấu không được.

“Điện hạ, về rồi ạ.” Quản gia đứng đợi trước cửa bước nhanh đến phía trước, vươn ra bàn tay nói.

“Mệt chết đi được.” Chu Tĩnh Thần mỗi một vịn cánh tay quản gia từ bên trong kiệu đi ra.

“Điện hạ cực khổ.”

Mới vừa vào cửa phủ hấn đột nhiên nhớ tới chuyện gì, ngừng lại quay đầu hỏi: “A, bên Đông sương không có chuyện gì chứ.” Hấn không quên trong quý phủ còn cất giấu một khí ma, không biết có xảy ra chuyện gì không.

“Không có, Nghịch công tử cả ngày cũng không ra ngoài.” Quản gia bẩm báo sự thật.

“Vậy thì tốt.” Hấn thở khê một hơi, tiếp tục đi đến bên trong.

Hôm qua nhận được thiệp mời của Thôi Thượng Thư, hôm nay hấn mới đặc biệt dậy sớm nói tham gia lễ trưởng thành của Thôi nhị tiểu thư, thật ra là cùng Thôi Thượng Thư lên mặt đàm, không ngờ nói một chút trời đã tối.

Vốn định trở lại nói cùng khí ma nhưng trước mắt tinh thần mệt mỏi, đầu óc hỗn loạn hồng bét vẫn chờ ngày mai rồi hãy nói.

Mới vừa vào sảnh ngồi xuống, dùng khăn ướt lau mặt, nhận tách trà nóng quản gia đưa đến, đã thấy cạnh cửa xuất hiện một thân ảnh màu trắng.

“Người đi đâu thế?” Lời nói lạnh như băng hoàn toàn không chút nhiệt độ, khí ma chất vấn hấn.

Đám hạ nhân trong nhà đối với thái độ bất tuân của người kia vừa mới bắt đầu có kinh ngạc cho tới bây giờ cũng đã quen, ai bảo y là ân nhân cứu mạng Tam điện hạ, Tam điện hạ đã không trách tội y nói năng vô lễ, bọn họ có thể nói gì?

“Chỉ ra ngoài một chuyến.” Chu Tĩnh Thần đưa tách trà cho quản gia, nâng lên hai mắt thản nhiên nhìn vào khí ma.

Hấn không nói với khí ma chuyện đến Thôi phủ vì buổi sáng vội vã ra cửa, khi đến Thôi phủ mới nhớ tới chuyện này đã không có cách nói với khí ma.

Nhìn sắc mặt khí ma rất khó coi, không phải đang tức giận chứ?

Khí ma nhú mày nói: “Đi nơi nào cũng không nói với ta một tiếng, người thật đúng là xem bổn tôn không tồn tại.”

Cả ngày y đều ngồi trong phòng, mắt thấy trời đã tối mới phát hiện cả ngày không thấy bóng dáng Chu Tĩnh Thần, đang chuẩn bị đứng dậy ra ngoài xem tình hình, không ngờ lại nghe được bên ngoài truyền đến tiếng gọi điện hạ hồi phủ, y mới nhanh chân tới đây.

Dĩ nhiên y có thể dùng pháp thuật điều tra nhưng y để ý chính là thái độ Chu Tĩnh Thần, y là khí ma vĩ đại há lại bị loài người nhỏ bé xem nhẹ?

“Ta chỉ đến quý phủ Thôi Thượng Thư.” Chu Tĩnh Thần trả lời thành thực không có ý giấu diếm.

“Chỉ đến chỗ Thôi Thượng Thư sao lại mệt mỏi như vậy?” Khí ma trừng to hai mắt, cả người hàn khí bức người, khẩu khí có phần nghiêm túc.

“Hôm nay là lễ trưởng thành của Thôi nhị tiểu thư, có không ít đại thần đến chúc mừng, ta ứng phó mọi người cũng nhứt đầu.” Hắn đỡ trán nhú lại đôi lông mày.

“Nhứt đầu sao không sớm nghỉ ngơi.” Nhìn sắc mặt người nọ không tốt, khí ma không có tiếp tục truy vấn.

“Vậy thì đi.” Hắn đứng dậy vòng qua khí ma đi ra ngoài, một lòng chỉ muốn sớm về phòng nghỉ ngơi.

Trong lúc hai người lướt qua nhau, sắc mặt khí ma nhất thời khó coi thêm mấy phần, chán ghét lui về phía sau một bước “Người không phải đến Thôi phủ, nếu đến nơi đó sao trên người lại có mùi vị của nữ nhân?”

Mùi vị này trước kia y từng ngửi qua, rõ ràng là vị phấn son trên người nữ nhân.

Tên Chu Tĩnh Thần này trước kia cũng xem như người hùng tâm tráng trí, bây giờ nhìn lại bất quá chỉ là một tên háo sắc lẫn lộn trong đám phấn son, người như vậy mà muốn y giúp hắn tranh đoạt thiên hạ? Thật là buồn cười!

Mặc dù y không quan tâm ai làm hoàng đế nhưng cũng không rảnh giúp một kẻ bất tài lên ngôi vị hoàng đế.

“Mùi vị của nữ nhân?” Chu Tĩnh Thần giơ lên ống tay áo ngửi ngửi, quả thật có nồng đậm mùi son phấn, vừa rồi vội vã trở lại không có chú ý.

Khí ma cười lạnh nói: “Người không phải đi Thượng Thư phủ mà đến thanh lâu uống rượu hoa đúng không?” Thanh âm càng nói càng lớn rung động cả căn phòng, mà quần gia đứng bên cạnh cũng bị dọa sợ đến hai chân mềm nhũn.

“Ta không có.” Chu Tĩnh Thần vung ống tay áo lên tiếng phủ nhận.

“Không có mới là lạ, vậy mùi son phấn trên người người ở đâu có?” Không có cho hắn nửa phần tình cảm, khí ma ở trước mặt quần gia chất vấn hắn.

Chu Tĩnh Thần phồng lên hai má đang muốn phát giận, nhìn khí ma sau đó gào lên. “Đó là..... Người theo ta trở về phòng rồi nói.”

Biết khí ma đang hiểu lầm lại không thể ăm ỉ với y trước mặt mọi người, hơn nữa chuyện mật đàm cùng Thôi Thượng Thư lỡ như rơi vào tai người khác thì thật phiền toái, hắn vội vàng kéo khí ma đi vào bên trong phòng.

“Điện hạ ——”

Quần gia đáng thương ở một bên thu thập tàn cuộc, lại thấy chủ tử chẳng bao giờ gần quá nam sắc lại như đang dụ dỗ người yêu kéo khí ma tuần mỹ không giống người phàm vào phòng, nhin không được bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Chủ tử bọn họ từ khi nào thích nam nhân rồi?

Khó trách điện hạ đối với Nghịch Thiên công tử vô cùng bao dung, xem ra không chỉ ... vì Nghịch Thiên công tử từng cứu mạng của hắn, nếu không làm sao giải thích khi Nghịch Thiên công tử ngửi thấy mùi vị phấn son trên người điện hạ lại giận giữ?

.....

“Rầm ——”

Cửa phòng bị đóng thật mạnh, Chu Tĩnh Thần sắc mặt tối tăm càng thêm khó coi, đỉnh đầu thiếu chút nữa bốc ra khói.

“Ta là đi Thượng Thư phủ,ca cơ đến dâng rượu có thể lúc đó vị son phấn trên người nàng ta dính vào cũng không chứng.” Đặt mông ngồi trên ghế,hắn miễn cưỡng đè nén tức giận giải thích cùng khí ma.

Hắn làm tất cả chỉ vì che dấu tai mắt người khác,lúc ấy tất cả mọi người đều có mặt,hắn không uống rượu ngược lại có vẻ kỳ quái.

“Đối đầu kẻ địch ngươi còn có tâm tư uống rượu.” Khí ma khinh miệt quét qua phần ấn của nữ nhân trên vạt áo hắn,trong mắt tất cả đều là châm chọc.

“Ngươi cho rằng ta không biết sao? Nhưng không còn cách nào khác,nếu không giả say ta sao có thể viện cớ rời khỏi bữa tiệc cùng Thôi thượng thư mật đàm, những thứ ca cơ kia trên người không biết bôi cái gì,làm hại ta muốn.....” Mới vừa nói xong,hắn ngẩng đầu lên đánh mấy hắt xì.

Nói thật hắn không thích trên người nữ nhân thoa đầy son phấn,so sánh lại hắn còn cảm thấy mùi hương nhàn nhạt trên người khí ma mỗi khi tắm xong còn dễ ngửi hơn nhiều.

“Thấy khó ngửi sao không đi tắm.” Khí ma đẩy hắn đi, sắc mặt hòa hoãn rất nhiều.

“Ngươi hiểu ý của ta chứ?” Chu Tĩnh Thần ngẩng đầu,cẩn thận hỏi lại.

Thật ra thì hắn thật sợ khí ma tức giận,lỡ như y tức giận bỏ đi hắn biết đi đâu tìm?

Bất tri bất giác hắn đã lệ thuộc vào khí ma quá mức chẳng qua hắn chưa nhận thấy mà thôi.

“Có gì hiểu hay không hiểu,bổn tôn chẳng qua không thích nữ nhân.....” Nói một nửa khí ma đột nhiên im lặng.

“Không thích nữ nhân chẳng lẽ ngươi thích nam tử?” Kinh hô một tiếng,hắn mất đi thái độ bình thường hỏi lại.

Nếu như khí ma thích nam tử hắn là đi tìm chút ít thiếu niên tuấn tú.....

Nhưng tưởng tượng cảnh khí ma ôm mỹ thiếu niên tán tỉnh,trong lòng hắn lại cảm thấy không thoải mái,hay dứt khoát chọn hắn..... nhưng hắn đường đường là hoàng tử sao có thể ủy thân cho người khác?

Chẳng qua nếu như khí ma nguyện ý nằm dưới hắn cũng không để ý!

Khí ma này thật sự rất xinh đẹp,so với bất kỳ nữ nhân nào hắn từng thấy đều đẹp hơn,trước kia hắn không cách nào tưởng tượng giữa đoạn tụ sao có thể sinh ra ham muốn ***,cho đến gặp được khí ma mới hiểu được,hắn có loại mị lực vượt xa giới tính làm cho đối phương không tự chủ bị hấp dẫn.

Nhưng chỉ dám tưởng tượng thôi chứ hắn cũng không có lá gan đặt khí ma phía dưới,chỉ lấy pháp lực cao không lường được của khí ma chỉ cần một đầu ngón tay cũng đủ đưa hắn đến Tây Thiên.

“Bổn tôn chỉ không thích mùi vị trên người nữ nhân.” Mâu quang chột lóe,khí ma không kiên nhẫn nói.

Năm đó cũng bởi vì đám yêu nữ bên cạnh Yêu Vương đồng loạt tiến lên,hắn vì khinh thường giết nữ nhân mới dẫn đến bị Yêu Vương đánh lén trọng thương,từ đó về sau hắn rất bài xích nữ nhân.

“Xem ra là ta nghĩ nhiều.....” Biết bản thân hiểu lầm,hắn có phần thất vọng.

“Nhanh lên,bổn tôn có việc muốn nói với ngươi.”

“Có muốn cùng nhau tắm hay không?”

Vừa rồi cãi nhau ầm ĩ trên người khí ma cũng dính không ít phấn,hắn cũng ngửi thấy được.

“Không cần.” Đối với đề nghị của Chu Tĩnh Thần,khí ma chán ghét bĩu môi.

Y không thích quá thân thiết người khác huống chi còn cùng tắm.

“Không rửa thì không rửa,ta cũng không cầu ngươi rửa.” Hắn nhún vai trực tiếp đi tới hồ tắm.

7. Chương 7

Edit:Tieumanulk

Sau khi tẩy rửa thần thanh khí sắc,Chu Tĩnh Thần khoác lên trường sam bằng tơ nghiêng người dựa vào trên giường êm,hưởng dụng trái cây gọt sẵn trên bàn.

Ngay sau đó khí ma cũng đi vào,trên người đã không có mùi vị gay mũi,nói vậy y đến nơi khác tẩy.

“Có lời gì cứ nói.”

“Hoàng thượng sắp có đại nạn.” Khí ma vân đạm phong thanh nói một câu giống như đó không phải chuyện quan trọng lắm.

Nhưng câu này lại giống thiết chùy nện vào trong lòng Chu Tĩnh Thần.

“Ầm!” Cái mâm ngà trên mặt đất vỡ vụn thành vài miếng,trái cây rơi khắp nơi trên đất.

“Người..... Người lập lại lần nữa!” Hắn nhảy dựng lên,nú lấy vạt áo khí ma quất lên.

“Hoàng thượng nhiều lắm chỉ có thể sống không đến một năm.”

“Người nói nhảm.”

Không tin,hắn tuyệt đối không tin!Ngày hôm trước hắn mới tiến cung thăm phụ hoàng,phụ hoàng còn rất khỏe kéo hắn vừa nói vừa cười,sao có thể sống không đến một năm?

“Lừa người,bốn tôn có ích lợi gì?” Khí ma vẫn không nhúc nhích để mặc hắn phát tiết.

“Đúng vậy..... Người gạt ta làm gì.....”

Chán nản buông xuống cánh tay,khí lực cả người giống như bị rút đi,hắn thất hồn lạc phách ôm ngực,hai mắt vô thần.

Phụ hoàng là người thân duy nhất trên đời này của hắn,hôm nay ngay cả phụ hoàng cũng muốn rời đi hắn

Nhìn bộ dạng của hắn,khí ma không kiên nhẫn mở miệng nói ra nguyên nhân “Cha ngươi có tâm bệnh.”

“Phụ hoàng trong lòng vẫn nhớ tới mẫu phi.....” Lẩm bẩm tự nói,hắn như bừng tỉnh đại ngộ.

Kể từ khi mẫu phi khi chết,Vị Ương Cung vẫn để để trống,phụ hoàng thỉnh thoảng đến nơi đó để tưởng nhớ nàng.

Hơn nữa mỗi lần đến ngày giỗ mẫu phi,phụ hoàng sẽ một mình đến ở Vị Ương Cung nghỉ ngơi một đêm cho đến hừng sáng rời đi.

Mặc dù phụ hoàng không ở trước mặt hắn nhắc tới mẫu phi nhưng hắn biết mình có bảy,tám phần giống như mẫu phi,mỗi lần phụ hoàng nhìn hắn ánh mắt tràn đầy nhu tình cùng nhớ nhung.

“Cứ để bốn tôn báo mộng cho phụ hoàng ngươi,bảo ông ta phong ngươi làm thái tử.” Nhìn thấy phản ứng Chu Tĩnh Thần,khí ma sờ sờ cằm dưới đưa ra lời đề nghị.

Hoàng thượng yêu Chu Tĩnh Thần là thật,chỉ cần làm tăng thêm phần hổ thẹn hoàng thượng đối với Chu Tĩnh Thần thì chuyện đổi thái tử cũng không phải việc khó.

Nghe vậy,Chu Tĩnh Thần cười khổ”Ha ha,ngươi cho rằng phụ hoàng không muốn phế thái tử sao? Trước mắt điểm mấu chốt không phải ở chỗ phụ hoàng,phụ hoàng đã sớm muốn phế thái tử chẳng qua ngại thể lực của hoàng hậu cùng Thừa tướng,một khi phụ hoàng thật làm vậy,đám phe phái thái tử tất có hành động,phụ hoàng vì lấy đại cục làm trọng mới án binh bất động.

“Hiện tại chỉ có thể hi vọng sớm tìm ra chứng cứ đại hoàng huynh có ý mưu hại ta,kết bè kết phái cùng Thừa tướng hãm hại trung lương,chỉ có như thế mới có cơ hội bắt trọn lưới bọn họ.”

“Chẳng lẽ tìm được chứng cứ bọn họ sẽ biết điều nhận tội sao?” Đối với chuyện cung đình đấu tranh y đương nhiên không hiểu rõ bằng Chu Tĩnh Thần,không nhìn được nêu lên chất vấn.

“Cho nên phải sưu tập đầy đủ chứng cứ phạm tội,một khi tội danh bọn họ được chứng thực đồng thời sẽ mất đi lòng dân,đến lúc đó cho dù bọn họ có xuất binh buộc vua thoái vị cũng mang tội loạn thần tặc tử bị người đời chán ghét,dù đại hoàng huynh có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế thì thế nào,y cũng sẽ ngồi không yên bất cứ lúc nào cũng bị người khác lật đổ.”

“Kia kế tiếp người tính toán làm sao làm?” Nghe hần phân tích khí ma ngày càng cảm thấy Chu Tĩnh Thần là người không đơn giản.

Hần trầm ngâm một lát rồi nghiêm túc nói: “Ngày mai ta muốn xuất phủ một chuyến.”

“Đi gặp thái tử?”

“Ừm.” Hần cầm lấy thiệp mời đỏ thắm trên bàn”Ta đang lo không có cơ hội bắt được nhược điểm đại hoàng huynh,không sáng hôm nay đại hoàng huynh lại phái người đưa tới thiệp mời,ta cũng không thể không đi.”

Hai cánh tay hoàn ngực,khí ma nhướng mày hỏi: “Chắc chắc không phải bữa tiệc tầm thường,người xác định muốn đi?”

“Cho dù có là Hồng Môn yến,ta cũng phải đi.” Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con,trước mắt đại hoàng huynh đưa tới cửa đương nhiên không thể bỏ qua.

Hơn nữa cho dù hần không đi,đại hoàng huynh vẫn sẽ có biện pháp ép hần đi,không bằng tự mình đi ít nhất cũng không lo đến tánh mạng.

“Vậy người hãy đi đi.”

“Ngày mai làm phiền người cùng ta đến đó.” Nghe được lời quan tâm của khí ma,mắt hần cười đến cong lên như ánh trăng.

“Người không sợ bốn tôn hù thái tử?” Khí ma khẽ mím môi mỏng.Khó trách hần vui vẻ như vậy thì ra chuyển chú ý sang đầu y.

“Không sợ,ngày mai người biến thành tóc đen tròn mắt đen đảm nhiệm chức vụ thường ngày là được rồi.”

Thật ra khí ma ngày thường rất tuấn mỹ,mi mục như họa,tứ chi thon dài,nếu không phải quá cao lớn sợ rằng nói là nữ nhân cũng có kẻ tin.

Hần tự nhận bản thân có vóc người cao ráo nhưng khi đứng chung cùng khí ma lại thấp hơn phân nửa cái đầu.

“Người không sợ bị truyền chuyện Long Dương với ta sao?” Mày kiếm nhướng cao,con người màu xanh của khí ma lóe lên một phần hài hước.

Lúc trước mấy hạ nhân trong phủ tự suy đoán còn tưởng rằng y không nghe thấy,thật ra chỉ do y lười để ý mà thôi.Nếu không y đã cắt toàn bộ đầu lưỡi của bọn họ.

“Người không sợ ta sợ cái gì,huống chi lấy vẻ thù mị của người làm nam sủng ta,ta cũng xem như được lời rồi.” Ánh mắt của hần quét qua khuôn mặt tuấn mỹ của khí ma,ngửa đầu cất tiếng cười to.

8. Chương 8

Ngày kế

Chu Tĩnh Thần tay cầm ngọc phiến mạ vàng,tóc buộc ngọc quan,ngau cả trên cằm bào cũng khảm viền vàng,toàn thân cao thấp như phủ một tầng kim quang,chỉ có thể dùng một chữ hình dung ——”Tục”.

“Người.....” Nhìn thấy hần đôi lông mày đẹp của khí ma cũng phải chen chúc thành chữ xuyên {là chữ này ... }

“Như thế nào,ta đây một thân kim quang lấp lánh làm người ta không dám nhìn gần sao?” Hần vươn ra ngọc phiến trong tay lắc lắc ở trước ngực,nghiêm nhiên bộ dáng của phong lưu công tử.

Để mặc bộ y phục này cũng tốn không ít thời gian,ngay cả đồ ẩn giấu cũng bị lật ra ngoài,trước kia cho tới bây giờ hắn thật chưa mặc qua kiểu y phục liền quần thể này.

“Giống như diễn hí khúc.” Đôi mắt Khí ma lóe tia châm chọc.

“Người muốn y trang,Phật muốn kim trang,ta muốn chính là hiệu quả này,chúng ta lên đường thôi.” Hắn làm bộ như nghe không hiểu,cười to hai tiếng liền cất bước ra khỏi đại môn.

Vì không lãng phí một thân trang phục ngay cả cổ kiêu Chu Tĩnh Thần cũng không ngồi,để cho hạ nhân dẫn ra hai đại mã cao ngất,dẫn đầu tung mình nhảy lên.

Đại mã nhi chạy được một đoạn đường,khí ma mới từ từ đuổi theo thủy chung duy trì một khoảng cách với hắn.

Người đi đường đều bị kim quang lấp lánh trên người Chu Tĩnh Thần hù dọa,trợn mắt hốc mồm nhìn hắn cỡi ngựa đi qua.

Đi tới cửa Đông Cung,hắn tung mình xuống ngựa,thái giám quản sự đứng ở cạnh cửa khuôn mặt tươi cười đón chào,nhìn cách ăn mặc của hắn mà nụ cười càng đậm.

“Tam điện hạ,chúng thần hữu lễ.” Hắc cổ hợng một chút,thái giám quản sự khẽ cúi người xuống hành lễ.

“Thái tử điện hạ có ở đây không?” Sửa sang lại y quan có phần hỗn loạn,hắn bước nhanh đến phía trước đưa lên thiệp mời.

“Ngài tới vừa lúc,thái tử cũng mới vừa hồi cung đang chờ ngài.”

Chu Tĩnh Thần vuốt cằm vừa lúc khí ma cũng đến,liền thân mật tiến đến khoác tay khí ma đi vào bên trong.

“Vị này là?” Thái giám quản sự bước nhanh lên phía trước,đưa tay ngăn lại khí ma.

Cầm bàn tay lạnh như băng của khí ma,hắn nhường cao lông mày nói”Hắn là người của quý phủ ta.”

“Thì ra là vậy,Tam điện hạ bản thân là người trung long phượng,ngay cả người trong quý phủ cũng xuất chúng quả nhiên là vật hợp theo loài.”

Thái giám quản sự đánh giá cẩn thận khí ma,thấy y y phục hoa lệ,dung mạo tuấn mỹ,trên người cũng không có mang vũ khí nên không tiếp tục ngăn cản,ngiêng người tránh ra một con đường.

“Nói hay...nói hay!” Triển khai ngọc phiến,hắn cất tiếng cười to.

Vật hợp theo loài mà coi như lời khen sao? Thái giám này vậy mà cũng dám nói.

“Có chuyện gì khiến tam đệ cười đến vui vẻ như thế ah?”

Tiếng cười bị cắt đứt chỉ thấy một nam tử từ trong điện chậm rãi đi ra,tử bào kim quan,khóe mắt chau lên tướng mạo có năm phần tương tự Chu Tĩnh Thần.Chẳng qua người này gương mặt gầy gò,xương gò gồ lên có vẻ là dạng người cay nghiệt.

“Đại hoàng huynh.” Chu Tĩnh Thần hô to một tiếng,vội vàng lôi khí ma đi đến phía trước.

“Đã lâu không gặp vốc người tam đệ có phần gầy gò hơn.” Chu tĩnh Vũ nhìn hắn từ trên xuống dưới nói.

“Hiazzz,một lời khó nói hết,ngày trước phụ hoàng phái thần đệ đến hạ lưu Trường Giang nam làm việc,thần đệ mới vừa xử lý tạm ổn thỏa lại nghe nói phụ hoàng nhiễm bệnh nên muốn gấp rút trở về kinh thành,lại không nghĩ tới trên đường gặp phải tai kiếp thiếu chút mạng nhỏ cũng mất.” Hắn che bộ ngực,dáng vẻ như còn rất sợ hãi.

Chu Tĩnh Vũ bước nhanh đến phía trước nắm tay của hắn,nhẹ giọng an ủi”Khó trách tam đệ tiêu tụy như vậy,hôm nay vừa vặn đến đây để ta có dịp thăm hỏi đệ.”

“Đại hoàng huynh trước hết mời.” Chu Tĩnh Thần trợn to hai mắt,bộ dáng thụ sủng nhược kinh.

Khí ma ở một bên nhìn hắn diễn trò thiếu chút bật cười thành tiếng.

Ba người tản bộ vào trong điện, bọn hạ nhân lập tức mang lên thức ăn tinh mỹ bày đầy một bàn lớn, có thể nói muôn màu rực rỡ muốn cái gì có cái đó.

Chu Tĩnh Thần đem vị chí chủ tọa tặng cho Chu Tĩnh Vũ, còn hắn tùy ý chọn đại một nơi phía dưới, khí ma thì ngồi bên tay phải hắn nhìn như vô ý đánh giá thái tử.

Một chén rượu vào bụng, Chu Tĩnh Vũ mở miệng cười hỏi: “Tam đệ, sau khi trở về kinh có tốt hơn chút nào chưa?”

“Rất tốt rất tốt, trải qua đại kiếp lớn thần đệ cũng đã nhìn thấu, vinh hoa phú quý bất quá chỉ là nhất thời, thần đệ sinh trong gia đình đế vương. Nếu không tận hưởng lạc thú trước mắt sợ rằng sau khi đầu thai sẽ hưởng thụ không được.” Chu Tĩnh Thần rung đùi đắc ý khoe khoang bản thân thông suốt tất cả.

“Tam đệ nói rất đúng, bốn cung có tam đệ hiểu chuyện vậy rất tốt.”

“Đại hoàng huynh quá khen, thần đệ trước xin kính.” Chu Tĩnh Thần vội vàng thả ra chiết phiến trong tay, giơ lên chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Khí ma ở bên cạnh thấy vậy buồn cười. Cảnh tượng huynh đệ hòa khí ấm áp, nếu không phải y biết tin tức sợ rằng còn tưởng rằng bọn họ là hảo huynh đệ.

Chu Tĩnh Thần cũng là thiên tài diễn kịch, lập luận sắc sảo thiếu chút nữa ngay cả y cũng bị lừa.

“Vị công tử này tướng mạo xuất chúng không biết là ai đây?” Chu Tĩnh Vũ chú ý tới khí ma ngồi bên cạnh, neho lại mắt lơ đãng hỏi.

“Vị này là ân nhân thần đệ, lần này gặp chuyện không may nhờ được y cứu nên đưa theo trên người.” Chu Tĩnh Thần nghiêng người mỉm cười giới thiệu khí ma.

“Thì ra là ân nhân cứu mạng của tam đệ, thứ cho Bồn cung chậm trễ.” Chu Tĩnh Vũ tùy ý chấp tay, vẻ mặt ngạo mạn tuyệt không giống như muốn xin lỗi.

“Nghịch Thiên, còn không mời rượu thái tử điện hạ.”

Chu Tĩnh Thần quay đầu thúc giục khí ma nhưng khí ma không có động, không khí có phần khẩn trương, sau vẫn là Chu Tĩnh Vũ chủ động đánh vỡ trầm mặc.

“Nghịch Thiên sao, cái tên này rất hay.” Chu Tĩnh Thần giơ lên ngón cái khen, trong mắt lại không có ý cười. “Nhìn nghịch phong thái công tử không giống thường nhân, tam đệ có thể quen một vị thể ngoại cao nhân như vậy cũng là phúc phận.”

“Đại hoàng huynh nói rất đúng.” Hắn vội vàng cười to ha ha.

“Tam đệ, đáng tiếc không có đệ ở trong cung, mấy ngày gần đây trong cung cử hành một cuộc săn bắn, bồn cung đại hoạch toàn thắng, vì đứng nhất phụ hoàng thưởng cho ta không ít bảo bối trân quý, nhiều đến chỗ bồn cung không để xuê hay đệ lấy vài món về chơi đi.” Khí ma thủy chung đứng mật, Chu Tĩnh Vũ nhìn không ra cái gì, liền dời ánh mắt lần nữa chuyển sang trên người Chu Tĩnh Thần.

“Thứ phụ hoàng ban thưởng cho đại hoàng huynh, thần đệ sao dám.....” Hắn liên tục khoát tay, từ chối ý tốt của huynh trưởng.

Chu Tĩnh Vũ làm gì có tâm thế chủ ý chỉ muốn khoe khoang mà thôi, nếu nhận bị y hãm hại thì hay rồi.

9. Chương 9

Nhưng Chu Tĩnh Vũ vỗ mặt bàn, lớn lối nói: “Huynh đệ của ta có cái gì dám hay không, thiên hạ tương lai cũng là của bồn cung, bồn cung muốn tặng người nào thì cho người đó. Có ai không ——”

“Thái tử điện hạ, thần đệ nhìn sắc trời cũng không còn sớm, không thể tiếp tục quấy rầy thái tử nghỉ ngơi, thần đệ xin cáo từ.” Mắt thấy khó thể khước từ, hắn vội vàng lấy cớ đứng dậy cáo từ.

Nhìn dáng dấp hôm nay xem ra hôm nay không điều tra được gì, Chu Tĩnh Vũ rõ ràng muốn chuốc say hắn để nói ra lời thật.

“Tam đệ vội vã đi làm gì,huynh đệ chúng ta đã lâu không gặp,hôm nay hãy không say không về.” Chu Tĩnh Vũ mượn giọng say mạnh mẽ đề nghị.

“Thần đệ tử lượng không cao,hơn nữa vết thương trên người còn chưa khỏe hẳn sợ rằng không thể theo diện hạ tận húng.” Hấn vịn trán giả bộ đáng vẻ không thể uống tiếp.

Bọn họ vừa tới cửa đã bị thị vệ canh giữ ở hai bên ngăn cản,khí ma mơ hồ không còn kiên nhẫn lạnh lùng quét qua thị vệ,trên trán nổi lên gân xanh,mắt thấy sắp bùng phát.

Chu Tĩnh Vũ rõ ràng không tin,đuổi theo trên tay còn cầm lấy chén rượu”Không phải đâu,tam đệ,bổn cung nhớ tử lượng của đệ trước giờ không kém mà,đệ sao lại khước từ,chẳng lẽ xem thường bổn cung?”

Khí ma thủy chung không lên tiếng đưa tay cầm lấy chén rượu “Ta uống thay hấn,vết thương trên người tam đệ hạ quả thật chưa lành,thật sự không nên uống quá nhiều rượu.” Nói xong y ngửa đầu một hơi cạn sạch.

Hiện tại không chỉ có Chu Tĩnh Vũ ngay cả Chu Tĩnh Thần cũng trợn mắt hốc mồm nhìn y.Đây là lần đầu tiên nghe được khí ma tích chữ như vàng một hơi nói nhiều lời như thế.

Nhưng càng làm hấn ngạc nhiên là cảnh tượng tiếp theo,khí ma trực tiếp cầm lấy bầu rượu trên bàn bắt đầu rót vào miệng,đây là loại rượu nếp được ủ lâu năm rất nóng,người bình thường nếu uống ba chén xuống bụng rất nhanh không chịu nổi nhưng y vừa cầm lấy liền không chần chừ....bắt đầu rót

Thời gian không tới nửa nén hương,y đem rượu trong bầu uống không thừa một giọt,hướng về phía Chu Tĩnh Vũ nói: “Đa tạ thái tử chiêu đãi.”

Người đầu tiên khôi phục là Chu Tĩnh Thần,hấn lập tức tỏ vẻ cùng Chu Tĩnh Vũ: “Đầu thần đệ quả thật có chút choáng váng rồi,mặc dù biết đại hoàng rất vui lòng chiêu đãi hoàng đệ ngủ lại nhưng vị bằng hữu của thần đệ không quen ở lại trong cung,vẫn là thần đệ cùng y trở về phủ nghỉ ngơi thôi.”

Bởi vì lần trước hành động ám sát ở Thượng Thư phủ bị thất bại,Chu Tĩnh Vũ vốn có phần kiêng kỵ với cao nhân bên cạnh Chu Tĩnh Thần,hôm nay nhìn khí ma mặt không đổi sắc uống cạn hai bầu Ngọc Tĩnh,càng thêm khẳng định lai lịch người kia không đơn giản.

Dừng một chút,hấn mở miệng nói: “Đã như vậy,bổn cung sẽ không giữ đệ trên đường nhớ cẩn thận.”

“Đa tạ đại hoàng huynh.” Chu Tĩnh Thần giả bộ có phần say để mặc khí ma đỡ ra khỏi Đông cung.

Từ Đông cung trở lại phủ Tam hoàng tử,sắc trời âm u,Chu Tĩnh Thần cảm thấy sống lưng bầy nhầy,hướng về phía gương đồng mới phát hiện sau lưng đã ướt đầm.

Đem ngọc phiến vớt qua một bên,hấn nâng lên chung trà nóng, thở dài nói: “Chuyến đi lần này đúng là uống công.”

May có đưa theo khí ma,nếu không hấn nhất định không thể thuận lợi thoát thân.

“Thái tử bắt quá cũng chỉ như thế.” Khí ma khôi phục mái tóc tóc trắng,ngồi nghiêng trên xà nhà,một chân tự nhiên để rũ xuống.

Ngày thường bộ dáng lờ lợc còn có lòng muốn diệt trừ những huynh đệ khác để bảo đảm đường lên ngôi vị sẽ không có thay đổi.Nếu không phải ngại quan hệ cùng Chu Tĩnh Thần,y đã sớm đưa thái tử xuống đất gặp Diêm La Vương.

Nói lại Chu Tĩnh Thần vẫn thuận mắt hơn một chút ——

Mặc dù có tâm kế nhưng ít ra người không phạm ta,ta không phạm người,điểm này rất giống y,cả hai ở chung một chỗ cũng rất thoải mái.

“Tóm lại đa tạ người vừa giúp ta uống thay rượu.” Vừa nói vừa cúi xuống y phục ẩm ướt,hấn bây giờ còn chưa hoảng hồn.”Bất quá tướng lượng người thật không phải hạng thường.”

“Loài người chính là loài người,chỉ chút tài mọn mà cũng ngạc nhiên.”

Vừa nói tay y chỉ hướng lên trời, đầu ngón tay bắt đầu có hơi nước mùi vị rượu Ngọc Tinh bắt đầu tràn ngập.

Mới vừa rồi y đem rượu uống xong khóa tại một nơi trong thân thể, bởi vậy mới uống thế nào cũng không say, y không phải là tửu ma, không có khả năng ngàn chén không say nhưng chút ít thủ đoạn vẫn có.

Không để ý đánh ra chiêu này, Chu Tinh Thần trên mặt trừ ngạc nhiên vẫn là ngạc nhiên, hắn không nhận được bắt lấy bàn tay khí ma tò mò nghiên cứu, nghiêm nhiên quên việc bản thân hiện đại vẫn để trần nửa người trên.

Bởi vì Chu Tinh Thần quanh năm tập võ, thân thể không hề nhu nhược như mấy công tử khác, da thịt bóng loáng dưới ánh trăng như được thoa lên một lớp mặt vô cùng mê người.

Khí ma thoáng cái nhìn ngây dại.

Ở trong tình trạng xung quanh tràn ngập mùi rượu, y cảm thấy dường như bản thân cũng đã say. Mà màn đó đã rơi vào trong mắt quản gia Chu Tinh Thần càng chứng thật chuyện “Gian tình” của hai người.

Từ đó về sau bất luận Chu Tinh Thần làm gì trong phủ cũng cảm thấy có rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm, mặc dù cảm thấy có chút quái dị nhưng hắn không hỏi nhiều.

Về mặt khác không biết có phải vì khí ma giúp hắn thay đổi số mệnh, hắn cảm thấy phụ hoàng đối với hắn ngày một sủng ái, cách ba ngày năm ngày lại triệu kiến hắn, mấy lần tiến cung thỉnh thoảng gặp phải đại hoàng huynh, thái tử nhìn thấy hắn cũng không có động tĩnh gì.

Hắn đương nhiên cẩn thận không phân tâm, ở trước mặt đối phương làm bộ như không hiểu, còn có ý chờ thân thể phụ hoàng khá hơn sẽ dạo chơi thiên hạ làm hoàng tử nhân hạ.

Ngày này, Chu Tinh Thần tâm tình vô cùng tồi tệ, ai tới cũng không muốn gặp chỉ nhốt bản thân trong phòng hướng về phía bức họa mỹ nữ ngắn người, trong miệng không ngừng lầm bầm tự nói.

Diện mạo nữ nhân trong bức họa cùng Chu Tinh Thần có mấy phần tương tự, búi tóc, mi mục như họa, mặc một thân cung trang lam nhạt nhìn thoáng ra phong tình vạn chủng.

Khí ma nằm nghiêng trên giường đột nhiên lên tiếng “Mẫu phi người là một mỹ nhân.” Làm hắn giật mình.

“Làm sao người biết nàng là mẫu phi ta?” Hắn quay đầu lại đôi tròng mắt đen đỏ rừng rực giống như chú thỏ con.

10. Chương 10

Edit: Tieumanulk

Hôm nay là ngày giỗ mẫu phi, hắn cũng muốn cùng phụ hoàng đến Vị Ương Cung tưởng nhớ mẫu phi nhưng hắn không thể, hắn sợ để lộ kế hoạch để cừu nhân phòng bị.

“Bổn tôn có mắt đương nhiên nhìn thấy.”

“Còn tưởng rằng người thi triển pháp thuật tra ta.” Xóa đi nước mắt khóe mắt nhưng nét buồn trên mặt không thể xóa đi.

“Người quá khinh thường bổn tôn rồi.”

“Ta sao dám thường người, người là ma, tùy tiện nhúc nhích đầu ngón tay ta đã đi đời nhà ma.”

“Vậy bổn tôn động đầu ngón tay để xem người có lập tức đi đời nhà ma không ha.” Khí ma nhảy dựng lên đi tới trước mặt hắn, vươn ra ngón trở lắc lắc. “Xem đi, bổn tôn động đầu ngón tay, người không phải vẫn rất khỏe mạnh sao.”

Y lần đầu tiên nói đùa làm Chu Tinh Thần nhận không được cười to.

“Tốt lắm, người đã chết dù người có khóc lóc cũng không thể sống lại.”

Y vốn không muốn xen vào việc của người khác nhưng thấy tiểu tử này nhìn bức họa mà rơi lệ đầy mặt, ngực như bị đè lên tảng đá lớn, thật sự chịu không được.

Theo y thấy Chu Tĩnh Thần là người rất kiên cường, gặp tập kích bị tổn thương nặng mọi người đều chết nhưng hắn vẫn cố gắng sống sót.

Huống chi Chu Tĩnh Thần là hậu nhân ân nhân cứu mạng y, lúc trước không biết đúng là chưa cho y sắc mặt tốt.

Nhưng trải qua mấy ngày chung đụng tình cảm giữa y và hắn ngày càng gia tăng, Chu Tĩnh Thần tuy còn trẻ tuổi lại rất trầm ổn, đối với chuyện trị quốc cũng rất am hiểu lại hết sức hiếu thuận, quan trọng nhất là mỗi khi ánh mắt hắn lấp lánh tỏa sáng lộ ra vẻ mặt bội phục nhìn y, tim của y lại đập nhanh hơn.

Nói không ra lời là loại cảm giác gì, loại tình cảm này đối với y mà nói quá xa lạ nhưng tóm lại có thể xác định chính là y không ghét Chu Tĩnh Thần, thậm chí còn có chút thích.

“Nào có người an ủi như ngươi chứ.” Chu Tĩnh Thần nghe được dở khóc dở cười.

“Nói đi.”

“Nói gì?” Không hiểu ra sao.

“Đương nhiên nói chuyện mẫu phi ngươi.”

“Ngươi không phải đã biết sao?”

Hắn không có nói mẫu phi chết sớm, khí ma lại chủ động mở miệng an ủi, còn chuyện gì để nói chứ?

“Bổn tôn muốn nghe ngươi nói.”

Chu Tĩnh Thần thở dài một hơi, đem chuyện đã qua từng câu từng chữ nói ra, nói một lát đã hai canh giờ, trời cũng đã tốt.

“Ngươi khẳng định mẫu thân ngươi phi là bị hại chết?” Khí ma sờ sờ cằm dưới, cúi đầu trầm tư.

“Ngày mà mẫu phi ta chết, ta ở ngự hoa viên chơi trốn tìm cùng mèo con, thấy có một cung nữ vội vàng hấp tấp chạy ra khỏi Vị Ương cung, lúc ấy ta cho rằng nàng phạm lỗi bị trách phạt nên cũng không để ý nhưng chờ ta trở về Vị Ương Cung, mẫu phi đã khí tuyệt mất mạng. Ta muốn làm hoàng thượng chỉ vì muốn báo thù thay mẫu phi.” Hắn nghẹn ngào, nước mắt ngăn không được tuôn trào ra ngoài.

Lúc ấy hắn bắt quá chỉ tám tuổi, nhìn thấy mẫu phi ngã trên mặt đất gọi thế nào cũng không đáp lại, bị dọa sợ đến khóc lớn tại chỗ.

Sau thái y đến chẩn đoán nói mẫu phi là tim đập nhanh đột phát mà chết, Chu Tĩnh Thần căn bản không tin.

Mẫu phi thân thể từ trước đến giờ đều rất tốt, hắn cũng không bao giờ chọc mẫu phi tức giận, một người đang sống tốt sao có thể đột nhiên chết bất đắc kỳ tử?

Cẩn thận nghĩ lại cung nữ kia thật sự khả nghi nhưng hắn tìm khắp Vị Ương Cung cũng không gặp lại được cung nữ đó.

Hắn vốn muốn nói với phụ hoàng chuyện này nhưng lại không có chứng cứ, huống chi coi như là cung nữ kia đã hạ thủ nhưng nhất định có người đứng sau giật dây, nếu không một cung nữ nhỏ nhỏ nào có lá gan hại chết Tần phi.

Cho nên hắn nhịn xuống, những năm gần đây không ngừng sưu tập đầu mối đợi chờ cơ hội báo thù cho mẫu phụ.

“Khóc gì mà khóc, có bổn tôn ở đây đại thù của ngươi rất nhanh sẽ báo được.”

Trong lòng đau xót, khí ma đưa tay đưa kéo hắn vào trong ngực, vỗ nhẹ lên lưng hắn.

Mặc dù sự tình đại khái y đã sớm biết được nhưng từ trong miệng Chu Tĩnh Thần nói ra lại mang theo một phần thương cảm, nghe xong tim y cũng nhúu lại đau nhói.

Y là ma, từ khi hạ thế tới nay đã không cha không mẹ đương nhiên cũng chưa cảm thụ qua thân tình ấm áp, nếu không có ba tên ma kia y ngay cả hữu tình là gì cũng không biết.

Mà Chu Tĩnh Thần mang đến cho y nhiều cảm thụ mới lạ, không chỉ có vui mà còn có buồn, chỉ là đơn giản ôm lấy người này ngực y lại có một loại cảm giác xa lạ, loại cảm giác này trước đó chưa từng có.

Rất mới mẻ cũng rất kích thích. Y ôm chặt lấy Chu Tĩnh Thần muốn cho cảm giác tới mãnh liệt hơn một chút.

“Thù của ta ta sẽ tự mình báo.” Nhưng Chu Tĩnh Thần ngẩng đầu lên, lau đi nước mắt hai tròng mắt sưng đỏ nhìn chằm chằm cường điệu lặp lại lần nữa.

“Vậy ngươi còn khóc cái gì, ánh mắt đỏ như thỏ ỳ.” Giống như đối đãi sủng vật, khí ma dùng sức xoa xoa đầu hắn.

Thật là đồ ngốc, lúc trước y còn tưởng hắn là hạng người tham lam, không ngờ hắn vì báo thù giết mẫu phi, sau này y sẽ toàn tâm toàn ý giúp Chu Tĩnh Thần lên ngôi vị hoàng đế.

“Ngươi mới là thỏ!”

Hắn lúc này mới ý thức được bản thân bị khí ma ôm vào trong ngực, mặt lập tức ửng đỏ dùng hết toàn lực đẩy ra y, tiếp theo xông thẳng ra ngoài.

“Chạy cái gì chứ, đây là phòng ngủ của ngươi mà.” Nhìn hoài bảo rằng tuếch, khí ma không vui bĩu môi.

Y cũng không phải là cọp sao cứ nhìn thấy y lại giống như thấy rắn rết mãnh thú chạy trốn nhanh như vậy.

Bất quá trong ngực lại rất ấm áp, thật ra ôm một người tư vị rất không tệ nhất là Chu Tĩnh Thần, trên người hắn sạch sẽ ấm áp còn có mùi vị rất tuyệt vời.

Sau khi trải qua ngày hôm đó, Chu Tĩnh Thần cũng không biết bản thân làm sao nữa, thỉnh thoảng chạm mặt khí ma mặt bất giác nóng lên, tim đập thật nhanh, tâm hoảng ý loạn...hắn không thể làm gì khác hơn trốn tránh khí ma.

Khí ma từ từ cũng phát hiện, mấy lần đến tìm hắn đều bị hắn viện cớ qua loa bỏ đi, đáy lòng có chút không vui, sau lại lười cảm nhận nhiệt độ lạnh ngắt của người ta, nhốt mình ở trong Đông sương nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đảo mắt lại qua một tháng, quân và thần trên dưới sổng ngẫm mãnh liệt, Thôi Thượng Thư cùng rất nhiều đại thần không đứng về phe Tể tướng không muốn tiếp tục để bọn họ tác oai tác quái, rồi rút đứng ra thậm chí có ý đề cử Tam hoàng tử Chu Tĩnh Thần thay vị trí thái tử.

Tin tức này nhanh chóng khí thể hùng lực tản ra trong cung.

Hắn đang tò mò đại hoàng huynh vì sao mãi cũng không có hành động, cho đến.....

Ngày hôm đó hắn đến thăm phụ hoàng, đang chuẩn bị rời cung trở về phủ không ngờ lại nghe thấy có tiếng hô hoàng hậu giá lâm, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy chào đón.

“Hoàng thượng, nô tì đã lâu không cùng ngài dùng bữa.” Hoàng hậu bước lên trước, nhu tình như nước lại không mất xinh đẹp nói.

“Hay là ngày khác ——” Hoàng thượng thật sự không muốn chung đụng cùng hoàng hậu.

“Hoàng thượng lựa chọn gì chứ, nô tì dầu gì cũng đã tới, chẳng lẽ ngài muốn đuổi nô tì đi sao?”

Hoàng hậu giọng có phần oán giận làm hoàng thượng không biết dùng lời gì khước từ, khó khăn mở ra kim khâu.

“Được rồi, cứ theo ý nàng.”

“Vừa có Thần Nhi ở đây không bằng lại đây dùng bữa sao.” Hoàng hậu không cho hắn cự tuyệt, nói thẳng ý mình.

“Đa tạ nương nương.” Chu Tĩnh Thần chấp tay hành lễ đáp tạ, mí mắt lại nháy không ngừng.

Trong cung bữa tối đương nhiên không tẻ nhạt với mẹ đẻ thái tử quốc mẫu đương triều, dù có sơn trân hải vị vào trong miệng hần cũng như nhai sáp nến, chỉ hy vọng có thể nhanh rời khỏi nơi này.

Nhưng không như mong muốn, trong bữa tiệc hoàng hậu kéo hần nói Đông nói Tây, chỉ bữa tối mà ăn hơn một canh giờ, chờ hần rời cung trên trời đã đầy ánh sao, ánh trăng lung linh cũng nhô lên cao.

11. Chương 11

Edit: Tieumanulk

Lúc này bên trong phòng đột nhiên xuất hiện thêm một bóng người màu trắng, khí ma không tiếng động xuất hiện, nữ tử nhìn thấy khí ma tóc trắng mắt xanh bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc lên tiếng hét chói tai.

Khí ma cau mày, ngón tay điểm vào nàng, quay đầu lại quét mắt qua Chu Tĩnh Thần y phục xốc xếch, cười lạnh nói: “Người đứng là có điểm phúc ah.”

“Cứu..... Cứu cứu ta.....” Giờ này khắc bất chấp tất cả, Chu Tĩnh Thần mở miệng cầu cứu.

“Đang ở Ôn Nhu hương mà còn phải cố giữ vững thanh tĩnh, thật đúng là không dễ dàng.” Khí ma một cước đá văng nữ tử nằm trên mặt đất, đặt mông ngồi vào bên giường.

Kể từ lần trước Chu Tĩnh Thần về muộn y lập tức bày ra tâm nhân, chỉ cần đến trời tối mà Chu Tĩnh Thần còn chưa trở lại liền dùng thuật điều tra.

Không nghĩ tới sau một hồi tìm kiếm lại thấy Chu Tĩnh Thần nằm trên mặt giường lớn còn bị một nữ nhân thanh lâu giở trò, y vừa sợ vừa giận lập tức chạy tới đây.

Giơ lên cổ tay bị trói, Chu Tĩnh Thần thở hắt hắt nói: “Ta trúng gian kế của kẻ địch, mau đưa ta rời khỏi chỗ này.”

Nếu hần đoán không lầm sợ rằng đại hoàng huynh đã dẫn người chạy đến nơi này, lợ như bị tóm chỉ sợ hần nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Tốt, chúng ta lập tức đi.” Khí ma hiểu ý cũng không tiếp tục nhiều lời, đưa gánh lên vai thi triển pháp thuật chạy trốn trở về phủ tam hoàng tử.

.....

Lúc này phủ tam hoàng tử đã loạn thành một đoàn, quân gia đang ở đại sảnh phân phó thị vệ ra ngoài tìm hần, thấy hần trở lại ông cùng vô cùng cao hứng, bận rộn đi đến giúp hần.

“Mau chuẩn bị một thùng nước lạnh.” Hần không ngừng hít hà thở khí, muốn đè nén luồng hơi nóng không bình thường trong người.

“Đạ, điện hạ.” Quân gia mặc dù không hiểu xảy ra chuyện gì nhưng không dám hỏi nhiều, vội vàng theo lời hần đi làm.

Sau khi Chu Tĩnh Thần ngâm qua nước lạnh, luồng hơi nóng trong cơ thể tạm thời thôi lui, chỉ là qua chốc lát lại nóng lên.

Hần xưa nay thanh tâm quả dục, trong phủ cũng không có nạp thị thiếp, hôm nay xảy ra chuyện này lại không thể tìm nha hoàn trong phủ tới tiết hỏa, vậy sẽ phá hủy thanh bạch cô nương người ta, hần không thể làm gì khác hơn tự mình ngâm mình trong thùng gỗ mong thuốc trong người sớm tản đi.

“Điện hạ, ngài không sao chứ?” Quân gia ở bên ngoài hỏi.

“Không có chuyện gì.”

Một thùng nước lạnh đã biến thành nước ấm, tiếp tục tắm cũng vô ích ngược lại làm quân gia lo lắng, hần đứng khỏi thùng, tùy ý choàng qua áo choàng vội vã đi tới cửa phòng ngủ.

Vậy mà mới vừa đẩy cửa đã thấy thân ảnh màu trắng quen thuộc làm hần sững sờ chốc lát.

Nhìn thấy khí ma tuần mỹ đi đến, Chu Tĩnh Thần khó khăn đè xuống cảm xúc lung tung ra vẻ bình tĩnh ngồi ở trên ghế.

“Sao người lại ở chỗ này?” Sợ mình làm ra chuyện khác người, hắn cắn chặt hàm răng hỏi.

“Chỉ muốn đến đây xem chút thôi.” Thả ra một túm tóc trắng trong tay, khí ma đi tới bên cạnh hắn, khoe miệng nhếch nhẹ.

Nếu không phải y đến kịp thời chỉ sợ Chu Tĩnh Thần đã sớm đến gặp Diêm La Vương, trở lại còn hô to gọi nhỏ xem mình như hoàng thượng không bằng.

“Người đi nhanh, có chuyện gì ngày mai hắn nói.” Hạ thể cứng rắn như sắt, luồng hơi nóng không ngừng dâng trào, mặt cũng càng ngày càng nóng, cả người hắn rơi vào mơ màng căn bản không thể ứng phó khí ma chỉ muốn nhanh đuổi y đi mà thôi.

“Người muốn bỏn tôn đi, bỏn tôn quyết không đi.”

“Người.....” Chu Tĩnh Thần giận đến cả người phát run lại không thể làm gì.

Vốn định tự nhốt mình trong phòng giải quyết chờ thuốc tan nhưng khí ma xuất hiện khiến hơi thở hắn ngày càng rối loạn, hắn sợ không khống chế được mình.

Hắn có một loại vọng động muốn đụng ngã khí ma trên mặt đất nhưng vì còn sót lại chút ít lý trí, hắn thủy chung chần chừ chưa hành động.

“Mặt của người sao đỏ thế này?” Cảm giác hắn không bình thường hơi thở hỗn loạn, khí ma mặt xanh mét như tờ giấy nâng lên cầm hắn cẩn thận quan sát, lập tức phát hiện dị trạng.

“Ta mới vừa rồi trúng.....” Xấu hổ mở miệng, hắn ấp a ấp úng.

“Trúng độc?” Khí ma ngược lại bắt lấy cổ tay hắn, trán cũng nhúu lại.

Khó trách mới vừa rồi ở trong thanh lâu sắc mặt Chu Tĩnh Thần có phần khác thường.

“Không phải trúng độc mà tên đó cho ta uống xuân dược.....” Chu Tĩnh Thần đỏ mặt, rốt cục nói ra.

Con người từng trong trẻo như nước giờ trải rộng tia máu, hạ thân trường đến phát đau, trong mũi tất cả đều là mùi vị thanh mát của khí ma, hắn không nhận được đưa tay về giữa hai chân.

“Xuân dược?!” Dường như hiểu đã xảy ra chuyện gì, khí ma lập tức buông tay.

“Người còn không mau giúp ta.....” Tiếng rên rỉ đứt quãng, giữa hai chân đã ẩm ướt.

Hắn nghĩ lại khí ma là ma lại thần thông quảng đại, nhất định có biện pháp giúp hắn giải trừ được tính nên không chút suy nghĩ liền mở miệng năn nỉ người nọ.

Đáng tiếc hắn nói chuyện mơ hồ không rõ, khí ma hiểu lầm ý hắn, sắc mặt đại biến nhanh lui về phía sau

“Người..... Người đừng đi a.....”

“Bỏn tôn chỉ làm nhiệm vụ của mình.”

Mặc dù y có cảm tình tốt với tên loài người này cũng thích mùi vị trên người hắn nhưng y chưa vĩ đại đến nguyện ý hy sinh kính dâng bản thân cho Chu Tĩnh Thần làm giải dược.

Không bằng đi tìm sắc ma nói không chừng hắn có biện pháp giúp Chu Tĩnh Thần dập tắt lửa.

“Người.....”

Không nghĩ tới khí ma không chỉ không giúp hắn còn tuyệt tình rời đi, Chu Tĩnh Thần giận sôi lên vọt theo ra ngoài.

Trong lúc đuổi tới vấp chân một cái vừa vịn nhào vào trong ngực khí ma.

Chạm vào hơi thở lạnh như băng, nóng bức trong người thối lui không ít, hắn nhìn chằm chằm đôi mỏng mím mặt nhất thời như gặp ma hôn lên.

“A?”

Khí ma trộn to đôi mắt xanh nhìn gương mặt tuần mi trước mắt đột nhiên phóng đại, quên đi tránh né vừa vịn bị hôn môi.

Nụ hôn này không buồn nôn giống như trong tưởng tượng, khi hai cánh môi chạm nhau từng hương nhàn nhạt bay tới thấm vào ruột gan.

Chu Tĩnh Thần thỏa thích liếm láp cánh môi của y, vươn lưỡi cạy mở răng y, khấn cắn quấy lấy đầu lưỡi đối phương.

“Ồ ——” Cơn nóng trong người như đã ngưng lại, Chu Tĩnh Thần thoải mái rên rỉ thành tiếng, hai cánh tay quấn chặt lấy cổ y.

Một lúc sau hắn mới buông tha không ngừng hít lấy khí, khí ma hô hấp cũng không vững vàng, trông mắt màu xanh có thêm phần màu sắc dị thường.

Không thể không thừa nhận mùi vị tương đối khá, y yên lặng hồi lâu dự vọng trong người dường như bị thiêu đốt.

Có lẽ không cần nghĩ thành hy sinh mà coi như hưởng thụ đi, huống chi nếu như y đi tìm sắc ma biết đâu tên kia sẽ tự mình ra trận, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh kia trong lòng y bỗng nhiên vui sướng.

Hay cứ tự mình xuất chinh, cô độc đã hơn ngàn năm đã đến lúc tìm bạn rồi.

12. Chương 12

Edit: Tieumanulk

Y cảm thấy Chu Tĩnh Thần rất thuận mắt cũng không bài xích cùng hắn phát sinh quan hệ.

“Thật muốn bốn tôn giúp người?” Tiếng nói hơi khàn khàn từ tính có phần gợi cảm

“Muốn.....” Ý thức đã hỗn loạn, Chu Tĩnh Thần làm càn kéo ra trường sam khí ma, không an phận cạo tới cạo lui.

“Đây là tự người nói nha.” Bàn tay to không an phận thăm dò vào trong vạt áo hé mở, sờ lên trước ngực hắn.

Bàn tay trắng mịn sờ lên da thịt màu mật ong phủ một tầng mỏng mỡ hôi, ẩm ướt trơn bóng làm cho người ta muốn cắn một ngụm. Nhất là thứ đỏ bừng trước ngực ở trong lòng bàn tay y chạm rãi nở rộ cứng rắn như đậu đỏ.

“A.....” Khẽ ngậm một tiếng, hắn cong người lại ép sát lên người khí ma.

“Thật nhạy cảm.” Khí ma vịn về một quả trái cây, hài hước nói.

“A ——”

Hắn thở hắt vì kinh ngạc, ngón tay khí ma không ngừng vuốt ve đầu nhũ hắn, loại cảm giác sảng khoái cơ hồ làm hắn tiết ra ngoài.

Khí ma như có như không chạm lướt qua, Chu Tĩnh Thần kim lòng không đậu vịn vịn thân thể.

“Đừng mà.....”

“Cứng rắn thành như vậy còn bảo đừng?” Bàn tay to của khí ma dò đến giữa hai chân cách quần dài bao trùm đồ vật hình dáng hoàn hảo chạm rãi xoa nắn.

“Ừm.....” Hốc mắt ửng đỏ, hắn cắn chặt môi dưới không muốn để bật ra rên rỉ.

“Đừng dè nén làm gì, cứ gọi ra đi.”

Khí ma cúi đầu hé miệng liền ngậm một quả trái cây đỏ bừng, tinh tế nhâm nhi thưởng thức.

Khoái cảm tê dại lên qua tứ chi bách hại, trong đầu một mảnh trống rỗng Chu Tĩnh Thần chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị lửa thiêu, nóng đến muốn chết.....

“Aha.....” Hắn rốt cục không thể chịu đựng buộc miệng gào lên, tiếng rên rỉ vỡ tan không ngừng từ miệng tràn ra.

“Thật ngọt!” Khí ma tham lam địa mót vào quả trái cây chín mọng giống như đang thưởng thức món ngon nhất trên đời.

“Nhẹ chút.....” Cầm chặt lấy mái tóc dài trắng như tuyết của khí ma, hắn khó nhịn thấp giọng nỉ non.

“Yên tâm, bồn tơn sẽ không tổn thương người.” Khí ma thở hổn hển, bàn tay to từ sống lưng duyên dáng sờ soạn đi xuống.

“A..... Hmm.....” Gương mặt tuần tú ửng đỏ thở dốc. Chu Tĩnh Thần bị lạc trong khoái cảm không chịu nổi chơi đùa, nơi kia đã sớm hóa thành một vùng xuân thủy để mặc tên kia đùa nghịch.

Thái độ khí ma có phần khác thường, giống như dã thú đói bụng đã lâu, đầu cúi vài trước ngực hắn mót cắn quả trái cây sừng to phát ra tiếng nước chảy chặc chặc.

Bàn tay to dùng sức vuốt ve cánh mông căng tròn, nâng lên đùi phải quàng qua ngang hông, dùng cự vật đã sớm nóng hổi chống đỡ giữa đùi chậm rãi lê nhẹ.

“A..... Để cho ta tới.....”

Chu Tĩnh Thần hô hấp ngày càng rối loạn ôm chặt lấy khí ma, hai chân kẹp lại hông y muốn đoạt lại quyền chủ động.

Hắn nghĩ cho dù khí ma giúu hắn giải dục vọng cũng phải để hắn ở phía trên!

“Người như vậy còn có thể ở trên sao?”

Ngón trở của khí ma cố ý nhẹ nhàng lê nhẹ lên phân thân, lúc nhanh lúc chậm làm Chu Tĩnh Thần nhịn không được khẽ rên khe khẽ, thấy hắn nhạy cảm như thế khí ma cười nhẹ.

“Dĩ nhiên có thể, chúng ta đến giường đi.”

Đánh cuộc một trận, lúc này hắn không quản thân phận khí ma một lòng chỉ muốn áp đảo đối phương.

“Theo người đi.”

Khí ma ôm hắn ngồi vào trên giường, Chu Tĩnh Thần dường như nửa quỳ trên người khí ma, vạt áo mở ra phân nửa lộ ra da thịt ửng hồng, nhanh chóng hôn lên môi khí ma.

“A.....” Hai cánh môi đụng vào nhau, môi lưỡi giao xoa, hắn cảm giác cả người sắp bốc cháy.

“Đã cứng như thế sao.” Khí ma muốn đẩy ra hắn, con người màu xanh vững vàng nhìn thẳng hạ thân hắn.

Ở giữa tiết khó bằng tơ lột ra một vết ẩm ướt, khi bị khí ma chạm vào đã dâng cao thành lều nhỏ.

Hắn toàn thân phỉếm màu hồng phấn mê người, trong miệng không ngừng phun ra hơi thở mùi tùng hương.

“Thoải mái lắm sao?” Khí ma đâm xuống lều nhỏ.

Chu Tĩnh Thần lúc này nào còn sức mở miệng, hai tay chống lên vai khí ma miễn cưỡng ổn định thân thể.

Một tay khí ma giật xuống quần dài của hắn, thưởng thức phía dưới ngọc hành ôm trọn hai tròn châu, thân thể hắn run lên đỉnh nhỏ rỉ ra chất lỏng trong suốt.

“Dem chân mở ra.”

“Không nên.....” Hắn lắc đầu cự tuyệt.

Cho dù nhịn chết hắn cũng không muốn nằm ở dưới!

Khí ma để ý phản ứng của hắn, ngón tay thon dài không khách khí nắm lấy đỉnh ngọc hành, ngón cái không ngừng ở phần đỉnh xoa nắn, khiến hắn không nhịn được ngậm khẽ.....

“Dừng tay! Mau dừng lại.....” Phát hiện hướng phát triển đã ngoài dự liệu, Chu Tĩnh Thần bối rối thét to.
“Là người nói muốn.” Khí ma thở hổn hển, gương mặt vốn trắng noãn lây nhiễm ửng đỏ, trong lúc nhất thời mê hoặc ánh mắt hắn.

Khí ma như vậy hắn trước đây chưa từng gặp qua, mặc dù hai người chung đụng được một khoảng thời gian nhưng hắn cảm giác đối phương không giống người thường.

Cho tới bây giờ hắn mới cảm giác được khí ma cũng có thất tình lục dục cũng chân thật tồn tại.

“Ta muốn ở phía trên.” Kiên định tỏ rõ lập trường của mình, hắn bắt lấy bàn tay sờ loạn của khí ma, mặt đã đỏ tới mang tai.

“Người có bản lĩnh áp bốn tôn sao?”

Khí ma kéo ra tay hắn, tách ra hai chân thon dài, đưa tay thăm dò vào giữa đùi mò tới nếp uốn đưa đỉnh ngón tay đi vào.

“A ——” Chu Tĩnh Thần thất thanh thét chói tai, trước mắt trống rỗng.

“Thật chặt.”

Cảm giác ngón tay bị hậu huyết vừa ẩm áp vừa chắc trất bao trùm kín mít, khí ma thỏa mãn thở dài một hơi, thừa dịp hắn thất thần chọc chọc vào bên trong, tiến vào thêm một tấc.

“Không.....” Tuy đầu óc mờ mịt lại cảm nhận được rõ ràng ngón khí ma tay từ từ trôi động trong cơ thể mình.

Hắn giãy dụa thân thể muốn trốn tránh bị đối phương vững vàng khóa trong ngực không thể động đậy.

“Dừng tay..... Mau dừng tay.....” Hắn khó khăn khước từ, thở dốc xen lẫn rên rỉ, đầu óc bắt đầu hỗn loạn mơ hồ.

“Đã thế này còn bảo dừng tay?” Khí ma cầm lấy nhục hành dựng thẳng, ở phần đỉnh thổi một hơi.

“Chờ một chút.....”

Hắn dùng chút sức lực còn sót lại đẩy ra khí ma, chặt vật leo xuống giường lại phát hiện bản thân không một mảnh vải.

Đang do dự một luồng gió cuộn trào đến, trong nháy mắt hắn lại trở về trong ngực khí ma, chống lại đôi mắt xanh mê hoặc người.

“Vậy cũng muốn ra ngoài sao?”

“Ta..... Ta nào có.”

Ác ý ngất lên đầu nhũ hắn một cái, khí ma châm chọc nói: “Vậy người mới vừa rồi muốn làm gì?”

Hắn gục ở ngực khí ma thở hổn hển nói: “Không cần người giúp, ta tự mình đi tìm nữ nhân.”

“Không được, lời nói quân tử đáng giá ngàn vàng, bốn tôn sẽ giải sạch được tính trong người người.” Kéo hai bắp đùi thon dài quàng qua ngang hông mình, dùng dục vọng nóng hổi để ở cửa huyết.

Chuyện đến trình độ này, dục vọng trong người y hoàn toàn bị câu khởi, không đến phiên Chu Tĩnh Thần nói không làm là không làm.

“Người dù sao cũng không phải quân tử, không cần tuân thủ hứa hẹn.” Hắn than nhẹ liêu mạng đời đi cái mong muốn cách khí ma xa một chút.

“Người nói bốn tôn không phải quân tử hử?” Khí ma nhướng mày cười lạnh nói.

“Người làm vậy với ta, làm sao phải quân tử.....” Rõ ràng là một tiểu nhân. Hắn ở trong lòng oán thâm.

“Bốn tôn làm gì người rồi?”

“Làm gì.....”

Hắn kinh hoàng phát hiện thứ nóng hổi dừng lại giữa đùi đang dùng lực chen chúc vào bên trong, thứ kia to đến kinh người, tuyệt đối không phải như người thường.....

“Đương nhiên là giúp người.”

Dục vọng như dã thú ở trong người gằm thét, khí ma thật sự không thể tiếp tục nhẫn nhịn, gằm nhẹ một tiếng đem cự vật cứng rắn như sắt trong nháy mắt xông vào Chu Tĩnh Thần, đau đến hắn thẳng cau mày.

“A —— a ——” Hạ thân rất đau, hắn toàn thân cứng ngắc gục trên bả vai khí ma, ngum lớn thở hổn hển.

Hắn dùng lực đánh sau lưng khí ma, dùng hết toàn lực gào thét “Đau quá..... Mau đi ra!”

“Thật chặt!” Khí ma nhú chặt mày rậm, hổi hận bản thân quá mức nóng lòng, “Buông lỏng, bốn tôn sẽ không tổn thương người.”

Thật ra y cũng không thoải mái hơn người kia, bị kẹp chặt mơ hồ đau nhức nhưng vẫn nén tính tình dụ dỗ Chu Tĩnh Thần.

“Tên lười gặt, đại lừa gặt ah!”

“Bốn tôn đã gặt người khi nào hả?”

Bàn tay to khỏe mạnh vuốt ve lên đầu nhũ, cúi đầu ngậm một quả trái cây, dùng đầu lưỡi trêu đùa nó đôi khi hé môi khẽ cắn.

Ngực giống như bị hỏa thiêu nóng đến kinh người, khí ma mút đã bên này lại chuyển sang bên kia, tới tới lui lui nhiều lần nhanh chóng hòa tan lý trí Chu Tĩnh Thần.

Phía dưới dần dần không còn đau đớn, ngọc hành giữa hai chân lần nữa ngẩng đầu đỉnh vào trên bụng khí ma.

“Cứng rắn.” Bàn tay to mò tới giữa cầm ngọc hành bị chất lỏng trong suốt bao vây nhẹ nhàng xoa nắn.

“Ồ.....” Hắn mặc dù đã cắn chắc răng nhưng vẫn không thể ngăn cản rên rỉ tràn ra bên ngoài.

“Màu sắc không tệ, xem ra chỉ dùng mấy lần không nhiều lắm.” Mở mạnh lớp da ngoài màu hồng lộ ra phần đỉnh ngượng ngùng, khoe miệng khí ma khẽ nhếch dường như rất cao hứng.

Y không thích người của mình bị những người khác đụng nhưng Chu Tĩnh Thần là hoàng tử không thể nào chưa từng có nữ nhân. Chuyện trước kia y có thể không so đo nhưng về sau hắn chỉ có thể thuộc về y.

“.....” Gì mà không nhiều lắm, đã dùng qua mấy lần sợ rằng hơn mười đầu ngón tay nữa cơ đấy nhưng lời này Chu Tĩnh Thần chắc chắn sẽ không nói.

Nhẹ mồm lên môi hắn, khí ma nhu tình như nước nói “Tĩnh thần, sau này bốn tôn sẽ đối với người thật tốt.”

Y là người cứng ngắc không hiểu phong tình nhất trong “Tứ ma”, không hiểu được đối phương y sẽ không cùng đối phương phát sinh quan hệ.

Nhưng khí ma như vậy quá sức quỷ dị Chu Tĩnh Thần bị dọa sợ đến nói không ra lời.

“Tại sao không nói chuyện, không tin bốn tôn sao?” Đôi mắt xanh mê người dừng lại chăm chú nhìn vào hắn Sa vào ánh nhìn chăm chú của khí ma, hắn si ngốc trả lời: “Tin.....”

“Tĩnh Thần, bốn tôn muốn động.....” Khí ma hôn môi hắn nhẹ nhàng mà yêu thương.

Đau đớn đã sớm ly tán, trừ chút đau rát ra trong cơ thể dần dần dấy lên một cảm giác tê dại.

“Còn đau sao?” Khí ma yêu thương vuốt lên đôi lông mày nhú chặt.

“Không đau..... Chạm một chút.....” Được lực dâng trào, hắn vô lực hừ một cái nhú lại lông mày, theo khí ma đưa đẩy mà bật ra rên rỉ vỡ tan.....

“A..... Hmm.....” Hắn thở hồng hộc, cả khuôn mặt ửng đỏ theo khí ma chạy nước rút mà vắn vẹo vòng eo.

Khí ma dùng sức đỉnh lên,Chu Tĩnh Thần phải đem hai chân chắc hoàn ngang hông y để tránh ngã xuống.”Dừng tay..... Ta sắp chịu không được.....”

Quá kích thích,hắn bị hành hạ sắp thở không ra hơi,toàn thân cao thấp giống như bị sét đánh,trong tê dại mang theo một tia khoái cảm khác thường.

13. Chương 13

Chưa bao giờ yêu thương kịch liệt đến thế,vốn kháng cự toàn bộ hóa thành đón ý nói hòa,thậm chí hi vọng khí ma nhanh hơn một chút.....

“Gọi lớn tiếng một chút..... Càng lớn càng tốt.....” Hắn rên rỉ kích thích thần kinh khí ma,tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

“Ừ..... A..... Quá sâu.....” Hắn thỏa thích reo hò,cong lên thân thể hòa theo đối phương.

Khi cự vật chạm vào một nơi trong cơ thể hắn,hắn thét chói tai liên tục,đỉnh ngọc hành phun ra chất lỏng bạch trọc thấm ướt cả người khí ma.

“Là nơi này sao?” Điều chỉnh vị trí,khí ma nhắm ngay một vị trí dùng sức đâm mấy cái.

Trên người mồ hôi như mưa rơi theo động tác kịch liệt của bọn họ mà nhỏ trên mặt đất hỗn hợp cùng chất lỏng bạch trọc vô cùng *** mỹ.

“Không được,ta thật không chịu nổi.....” Chu Tĩnh Thần nửa khép hờ đôi mắt,mặt mũi nói không ra lời.

“Một lần đã không chịu nổi,thật vô dụng.” Khí ma ôm hắn trở mình.

“Ngô.....”

Cảm giác được cự vật cứng rắn như sắt trong cơ thể,động tác thay đổi tư thế làm hung vật càng thâm nhập sâu vào trong cơ thể khiến hắn lại có phản ứng.

Cảm giác được phản ứng của Chu Tĩnh Thần,khí ma nhướn mày hỏi: “Lại muốn rồi đúng không?”

“Dừng mà.”

“Hút chắc thế kia mà còn bảo dừng sao.”

Khí ma trườn động thêm mấy cái sau đó nhanh chóng rút ra cự vật,trong nháy mắt trong cơ thể trống rỗng,hắn cắn chặt hàm răng không để cho mình thét lên.

“Bỏn tôn thích cái miệng nhỏ phía dưới của ngươi hơn,nó thành thực hơn nhiều.”

Một trận thiên toàn địa chuyển,cả người cũng bị lật lại.

“A ——” Gục ở trên giường mềm mại,hắn cho rằng tất cả đã kết thúc,ai ngờ mới vừa lấy hơi,phía sau lại bị ***g ngực rắn chắc dán lên,chờ hắn phục hồi tinh thần trong cơ thể lại bị nhét đầy.....

Không biết rốt cuộc làm bao nhiêu lần,trên giường loang lổ nhiều vết bẩn,không khí tràn đầy mùi vị ***.

“Đủ rồi,ngươi muốn ta chết sao?!” Từ trong hôn mê tỉnh lại Chu Tĩnh Thần vung một chưởng hướng mặt khí ma.

Dược lực đã sớm không còn,khí ma lại không chịu dời đi tiếp tục trên người hắn phát tiết dục vọng,lần một lần hai lần còn có thể nhịn nhưng vừa rồi hắn mệt mỏi ngắt đi,khí ma vẫn không chịu buông tha hắn.

Mồ hôi thấm ướt mái tóc dài dán chặt sau lưng,khuôn mặt đỏ hồng giống như bị ngọn lửa thiêu đốt,toàn thân đều run rẩy ngay cả hai chân cũng thế.

“Bỏn tôn sao để cho ngươi chết được.” Nhìn thấy bộ dáng hắn,khí ma hạ thấp mí mắt mơ hồ có chút đau lòng.

Y quên mất Chu Tĩnh Thần chỉ là người bình thường không giống mình,chỉ là y căn bản không khống chế được bản thân muốn hết lần này đến lần khác.

“Người còn không mau đi ra ngoài ——”

“Lập tức.”

Như dã thú gầm lên, khí ma ôm chặt lấy hắn đem thứ nóng hổi buông thả trong cơ thể hắn.....

Ôm chặt eo Chu Tĩnh Thần, khí ma xoay người nằm nghiêng bên cạnh hắn, đem mái tóc ướt đẩy ra sau ót hắn.

“Đừng ồn nữa, ta muốn ngủ.....” Nói xong hắn mệt mỏi thở to ngủ thiếp đi.

Khí ma cũng sốt không ngờ Chu Tĩnh Thần nói ngủ là ngủ thật.

Thở dài bàn tay to vỗ nhẹ lên lưng hắn, ôm lấy hắn chìm vào mộng đẹp.....

Sáng sớm, ánh mặt trời rạng rỡ rải đầy trên đất, Chu Tĩnh Thần nửa tỉnh nửa mê chỉ cảm thấy cả người thật ấm áp. Nói lại đây là lần đầu hắn ngủ say giấc đến thế.

“Eo của ta..... sắp gãy mất!” Đang muốn tung mình xuống giường, vòng eo đau đến khiến hắn nhe răng trợn mắt.

Khi hắn nhìn thấy nam tử tóc trắng bên cạnh, hồi ức ngày hôm qua lập tức như thủy triều phóng mạnh về trong đầu, thoáng cái mặt đỏ bừng.

Khí ma ngủ rất sâu, hai tròng mắt nhắm chặt, hô hấp đều đều, lông mi rũ xuống như tiểu phiến tử, bình tĩnh khó gặp..

Nhưng nghĩ đến màn đêm qua hắn vừa tức vừa vội, giờ lên tay phải muốn phất qua trên mặt khí ma.

“Khốn kiếp!”

Nhưng rốt cuộc quả đấm tuy đã giơ cao nhưng làm sao cũng không thể hạ xuống, hắn hận đến nghiến răng.

Hắn vẫn còn nhớ bản thân mình nhào đến khí ma muốn y giúp đỡ, hết thấy đều do tự mình gây ra nên không thể trách ai.

Do dự liên tục hắn quyết định tắm rửa trước hắn tính, ngoại trừ mồ hôi trên người còn có trọc vật trong cơ thể, tất cả đều phải rửa.

Chu Tĩnh Thần vừa muốn đứng dậy, khí ma bỗng nhiên xoay người cả người nằm úp sấp trên người hắn.

“Muốn làm gì?” Thanh âm lười biếng vang lên bên tai.

Hắn sợ hết hồn, lui về phía sau sợ ý đầu đụng vào tường, đau đến hắn thiếu chút nữa hét lên.

“Không sao chứ?” Khí ma vội vàng kéo hắn vào trong ngực, sờ sờ sau ót hắn.

“Đầu của ta nhất định sưng rồi!” Hắn hung hăng trợn mắt nhìn khí ma.

Khí ma nhướn miệng cười “Thối chút sẽ hết đau thôi.” Xem hắn như đứa bé ba tuổi khí ma quan tâm dụ dỗ.

“Người.....” Nhìn khí ma đột nhiên nở nụ cười, Chu Tĩnh Thần quên mất tất cả sự sợ hãi nhìn khuôn mặt tuần mỹ của đối phương, hít thở có chút dồn dập.

Khí ma sao lại thế này rồi? Từ tối hôm qua y dụ dỗ hắn, hắn đã cảm thấy kỳ quái, khí ma trước giờ lãnh đạm như thay đổi thành một người khác, hay hắn căn bản chưa hiểu rõ y mới không biết y cũng có một mặt khác? Chu Tĩnh Thần hỗn loạn nghĩ.

Thấy dáng vẻ hắn ngớ ngẩn, khí ma không khỏi lần nữa cười cười “Bồn tôn sẽ thối cho người”

Thừa dịp hắn thất thần, khí ma thần thanh khí sảng xoay lại đầu hắn, thật tình thổi một hơi lên nơi sưng vù.

“Buông tay, đã không đau rồi.” Một tay đẩy ra khí ma, hắn muốn ngồi dậy.

“Bồn tôn nói không sai đúng không, thổi một cái sẽ hết đau.” Khí ma buông tay, con ngươi xanh cười thành hình trăng lưỡi liềm.

Nhìn khí ma cười, hắn tức giận gầm nhẹ nói: “Cút ngay, đừng phiền ta.”

“Dùng qua rồi ném,quả nhiên để vương là vô tình nhất.”

“Ta,ta lúc nào dùng qua tự ném?” Những lời này làm đôi mắt Chu Tĩnh Thần tròn lớn.

“Người cứ nói đi?” Khí ma không đáp hỏi ngược lại,bàn tay to mập mờ vỗ về chơi đùa hông hấn.

Vỗ lạnh lên bàn tay không an phận của khí ma,hấn hừ hừ thét lên: “Đừng sờ loạn nữa!”

“Không có sờ loạn ah,ta chỉ động vào nơi đó thôi.” Thành linh bị sờ soạn giữ đùi,Chu Tĩnh Thần giật mình thiếu chút thét thành tiếng.

Buồn cười nhìn hấn tròn to hai mắt,khí ma kéo hấn vào trong ngực,tách ra hai chân.

“Người muốn làm gì?” Hấn vùng vẫy muốn tránh nhưng đánh không lại khí ma.

Khí ma chơi đùa thành trong tiểu huyết một hồi lâu mới buông tay “Tốt lắm.”

“Tốt cái gì tốt,eo của ta không thẳng được rồi này.” Tất cả ủy khuất không thể dùng ngôn ngữ biểu lộ,hấn thật muốn nhào tới cắn khí ma đến hả giận mới thôi.

“Ai bảo người không biết bảo vệ mình.”

“Ta.....” Ngậm miệng đem lời vừa nói ra nuốt trở lại.

Đúng là hấn không biết bảo vệ mình,nếu không sẽ không rơi vào kết quả bi thảm như hiện giờ ——

“Vẫn im lặng là tốt nhất.” Thoáng cái khí ma ngăn lại môi chần.

“Ừm.....”

Khí ma bá đạo hôn hấn,một tay vuốt ve phần lưng khiến cả người hấn như nhũn ra.....

“Mùi vị không tệ.....” Vừa kết thúc nụ hôn khí ma liếm liếm khóe miệng,vẻ mặt đắc ý vẫn còn chưa hết,con người màu xanh lóe tia sáng lóa mắt.

“Phi phi,người rót cuộc cho ta uống thuốc gì?” Chu Tĩnh Thần liếc mạng lau đi dấu vết trên môi,hoài nghi nhìn khí ma chỉ cách một ngày mà tính tình thay đổi đến đáng sợ.

“Lau cũng vô dụng,toàn thân người có chỗ nào mà bồn tôn chưa sờ qua.” Khí ma thấp giọng nói,bàn tay to chạy dọc theo dáng lưng duyên dáng dời xuống cánh cánh hông căng đầy.

Thân là Ma Tôn chưa có ai dám lớn lối với y mà Chu Tĩnh Thần không ngừng mang đến cho y cảm giác mới mẻ,sau này có hấn bên cạnh làm bạn nhất định không buồn tẻ.....

“Nói hưu nói vượn!”

“Vậy thì không nói,làm là được chứ gì.” Nói xong khí ma lần nữa ngăn ngừa môi hấn.

14. Chương 14

Edit:Tieumanulk

P.S:Bạn quá ta chưa beta kỹ được nhá!Chỉ mới xem sơ sơ qua thôi le lưỡi

Đôi môi khí ma giống như bắt lửa từ mặt hấn một đường tốc hành đi xuống thất lưng,trước ngực vốn có nhiều loang lỗ vết động giờ lại thêm mấy vết đỏ ái muội.

Trên bụng một mảnh ẩm ướt,bị liếm đến vừa tê dại vừa ngứa Chu Tĩnh Thần níu lấy mái tóc trắng của khí ma đẩy ra,ngược lại kích thích khí ma đem đầu lưỡi hướng đầu rốn chui vào.

“A.....” Mũi chân kéo căng thẳng tắp,hấn nhin không được rên rỉ thành tiếng.

Không ngờ cả người hấn nơi mẫn cảm nhất lại là lỗ rốn.

“Thoải mái sao?” Thấy hấn rên thật dễ nghe,khí ma liếm láp cảm thấy hiếu kỳ hỏi.

“Không nên.....” Thân thể nóng đến kinh người, Chu Tĩnh Thần vô lực chống đỡ nhưng không ngăn cản được khí ma rút hôn.

“Muốn dừng lại sao?” Nói xong khí ma ở lối vào ngọc hành hôn một ngụm.

“A.....”

“Muốn hay không muốn đây?” Bàn tay to của khí ma nhẹ xoa nhẹ ngọc hành, túi ngọc phía dưới nhanh chóng nằm gọn trong lòng bàn tay y.

Chu Tĩnh Thần dùng hết toàn lực gầm thét: “Không muốn!” Vào trong tai khí ma lại giống như muỗi kêu. Ngón trở thon dài búng một cái lên lối vào ngọc hành cao thẳng, khí ma nhích lại gần tai hắn thối hơi nóng “Người đây luôn khẩu thị tâm phi.”

“A.....” Chu Tĩnh Thần ngậm khe, đầu không tự giác ngưỡng về sau.

Bàn tay to của khí ma phủ lên khắp toàn thân hắn, trên da thịt màu mật ong hiện đầy vết đỏ, trừ lúc trước lưu lại còn có mới vừa in lên.

“Nóng quá.....” Trong cơ thể bị một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt như muốn hòa tan hắn.....

“Đợi một chút sẽ tốt thôi.” Khí ma vuốt ve thịt non giữa hai chân hắn, hải lòng bản thân có ảnh hưởng đến hắn.

Cảm giác được bàn tay to của khí ma hướng giữa đùi tìm kiếm, hai chân hắn theo bản năng kẹp chặt.

“Đừng sợ, bốn tôn sẽ không tổn thương ngươi.” Khí ma lẩm bẩm nói nhỏ bên tai hắn.

Khóe môi khẽ run, hắn cắn chặt môi dưới, hốc mắt ửng đỏ cầu khẩn nói: “Buông tha cho ta được không?”

“Vậy người nào giúp bốn tôn đây?” Khí ma kéo tay của hắn hướng đến chỗ kín của mình, xúc tua nóng bỏng làm Chu Tĩnh Thần lập tức rút tay trở lại.

“Chỉ làm một lần.” Khí ma thấp giọng yêu cầu.

Hắn nhắm lại hai mắt, cắn môi nói: “Vậy người nhanh lên một chút.”

Chuyện đã đến nước này hắn khước từ cũng vô dụng, chẳng qua muốn chóng kết thúc.

“Chuyện này không thể gấp gáp ah——”

Ngón tay khí ma mượn dịch âm thuận thế cắm vào hậu huyệt, ngón trở ở trên nội bích sưng đỏ xoa nắn.

Trong cơ thể rất nhanh xoa dịu, nơi bị khí ma chạm vào có chút tê dại nhưng hắn lại không muốn khuất phục thừa nhận.

“Thoải mái chút đi.”

Hắn nhắm lại đôi mắt thở hồng hộc, muốn nói cũng không thể nói.

“Vào đi.....” Hắn bị lộng đến không thở nổi, thân thể không chịu nổi mà co lại.

“Đây là do người nói.” Khí ma thanh âm có phần khàn khàn, nâng đùi phải đặt lên vai, cứng rắn nóng bỏng chống đỡ trước cửa huyệt.

Chu Tĩnh Thần khấn trương nhắm lại hai mắt, cho đến khi cự vật nóng bỏng đỉnh vào trong cơ thể, hắn không nhịn được kêu lên.

Bị đỉnh đến không thở nổi, hắn nỉ non nói: “Thật nóng!”

Hạ thân như bị thiết bồng xỏ xuyên, nóng đến cả người phát run.

“Thật chắc, rất thoải mái.” Đưa vào nơi ấm áp trong cơ thể hắn, khí ma thoải mái rên rỉ một tiếng. Rồi sau đó bắt đầu chậm rãi di động trong cơ thể đối phương.

Hai tay Chu Tĩnh Thần chỉ có thể ôm chặt hắn, mười ngón tay bấm chặt vào sau lưng khí ma cố gắng không để mình gọi ra.

Theo khí ma ra ra vào vào trong cơ thể,một làn sóng khoái cảm nhanh chóng trào đến lan khắp tứ chi bách hại.

Khí ma động tác càng lúc càng nhanh,mỗi một lần đều đỉnh vào nơi sâu nhất,đỉnh đến hai mắt hấn trắng đã thiếu chút kích động quá mức mà bất tỉnh.

“A..... Ừ.....” Khí ma mạnh mẽ chiếm đoạt,hấn vong tình nâng cao mông phối hợp nhịp điệu khí ma ra vào.

Thấy hấn thuận theo khí ma hưng phấn không thôi,nâng cao cánh mông tiến hành chạy nước rút.

Giờ khắc này trong mắt bọn họ chỉ có lẫn nhau,khí ma không ngừng hôn hít môi hấn,hấn không được một ngụm nuốt cả vào.

“Tình Thần ——”

Khí ma bỗng nhiên gầm một tiếng như dã thú,hấn cũng cùng lúc đó tiết ra.....

Chu Tình Thần mệt mỏi đến ngay cả mí mắt cũng không mở nổi ngủ thiếp đi,tất cả đều tại khí ma làm hại.

“Tình Thần,người không sao chứ?” Xoa lên gương mặt hấn nhưng không hề có phản ứng,khí ma gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

“A.....”

Một tiếng hô thật nhỏ truyền vào trong tai khí ma,biết hấn đang ngủ khí ma mới thở phào nhẹ nhõm.

Một ngày một đêm túng dục khiến thất lực Chu Tình Thần không dậy nổi,may hấn từng tập qua võ nghệ,thân thể cũng coi như mềm dẻo,thử mấy lần miễn cưỡng có thể xuống đất,chỉ là tư thế đi lại khác với người thường.

“Người ——” Mới vừa kéo ra cửa phòng chạm ngay khí ma đi vào,thiếu chút nữa đụng phải.

Hấn nhanh chóng lui về sau một bước dài,trên mặt thoáng cái giăng đầy mây hồng,ngay cả lỗ tai cũng đỏ

“Không chịu nằm nghỉ ngơi,bò dậy làm gì hả?” Về mặt thần thanh khí sắc,khí ma so với trước kia thêm một phần nhân khí.

“Ta không phải là bệnh nhân nằm hoài cũng không tốt.” Âm thầm xoa xoa vòng eo đau nhức,hấn lẩm bẩm nói.

Hấn còn chưa tìm y tính sổ,y đã tự mình đến cửa nạp mạng!

Rõ ràng trong người không còn được tính nhưng khí ma vẫn quán lấy hấn,mặc dù mùi vị rất tuyệt vời nhưng thân thể hấn đã chịu hết nổi,bây giờ nửa người dưới tê dại,mỗi lần bước đi đều như giẫm phải mũi giao.

“Trở về nằm.” Khí ma trực tiếp cúi xuống ôm lấy hấn,không quan tâm hấn giãy dụa nhẹ nhàng đặt ở trên giường.

Đưa tay đặt lên trán không còn nóng như buổi sáng,trước đó y đã hỏi đại phu trong phủ,đại phu biết y là đại hồng nhân của chủ tử mình,không nói hai lời liền dâng lên thuốc trị thương.

Nhưng làm y dở khóc dở cười nhất lại là đại phu len lén nói riêng với y,tam hoàng tử thật không biết thương hương tiếc ngọc lại để y tự mình đến lấy thuốc.

Nếu đại phu biết thuốc được dùng trên người Chu Tình Thần,đoán chừng sắc mặt sẽ rất thú vị.....

“Buông.” Chu Tình Thần vừa thẹn vừa giận rồi lại không dám lớn tiếng,sợ bị hạ nhân trong phủ nghe được.

“Trước đó người trong phủ cũng đã tới.” Biết hấn đang sợ chuyện gì,khí ma không sợ hãi nói.

“Người..... Người rốt cuộc có phải khí ma không hả?!” Cầm chặt lấy ống tay áo khí ma,hấn trợn to hai mắt hoài nghi,khí ma trước mắt cùng người lúc trước cứ như hai người.

“Người cứ nói đi?” Cầm tay hấn sờ lên mặt mình,khí ma thay đổi lạnh lùng thường ngày chuyển sang dịu dàng quan tâm như giữa người yêu với nhau.

Người từ trong ra ngoài lúc này cũng là y, trong lòng tràn đầy ấm áp, giờ khắc này y rốt cuộc hiểu cái gì gọi là thỏa mãn.

Lần đầu có cảm giác động lòng đối tượng lại là một con người, cảm giác này thật sự rất kỳ diệu.

“Thật đáng sợ..... ngủ một giấc thôi, ngủ rồi chuyện gì cũng không xảy ra.....” Như chạm phải vật nóng hần vội vàng rút tay trở lại, hai mắt nhắm chặt, ngã xuống giường.

“Ha ha ——” Nhìn bộ dạng ngốc nghếch đáng yêu của hần, khí ma cất tiếng cười to.

Y chưa từng vui vẻ đến vậy, ở cùng Chu Tĩnh Thần thật thú vị cô cùng.

“Nằm mộng tất cả đều là nằm mộng.” Hần lẩm bẩm nghiêng người co thân thể lại chung một chỗ.

Đúng vậy, hần nhất định đang nằm mộng, khí ma không thể cười ông nhu như thế.

Sau khi cười thỏa mãn một hồi, khí ma từ trong lòng ngực lấy ra một bình sứ trắng, đem dịch được trong bình đổ một chút lên tay, chất lỏng màu xanh biếc tỏa ra hương thơm mùi bạc hà.

“Người muốn làm gì?!” Tiếp xúc cảm giác lạnh như băng Chu Tĩnh Thần thoáng cái thức tỉnh, hần nghiêng đầu sang chỗ khác kinh ngạc nhìn chằm chằm khí ma.

“Bôi thuốc.” Lời ít ý nhiều, ngón tay tiếp tục tìm kiếm bên trong.

Hơi sưng đỏ nhưng may không có chảy máu, đem qua quả thật mất lý trí, nếu không sẽ không đòi hỏi hết lần này đến lần khác.

“Tự mình ta làm.” Chu Tĩnh Thần vội vã đưa tay muốn lấy bình sứ nhưng chụp trúng khoảng không.

“Người với tới sao?” Vừa nói khí ma hài hước vỗ nhẹ một cái lên vú hần.

“Ta..... Ta.....”..... Hần quả thật với không tới.

“Biết điều nằm úp sấp đừng động loạn, nếu không bốn tôn không ngại đấu thêm một lần.” Nửa mang theo uy hiếp, nói xong lấy tay giữ chặt hông hần, khí ma thật nhanh đem thuốc bôi ở vết thương.

“.....”

Vì bị đặt trên giường, thân thể trần truồng còn bại lộ trước mặt khí ma khiến mặt Chu Tĩnh Thần đỏ bừng.

Mặc dù cảm giác mình bị đùa giỡn nhưng sau khi xoa thuốc đúng là thoải mái rất nhiều, hần lười tiếp tục so đo chỉ muốn sớm ngày khôi phục thể lực.

“Điện hạ, điện hạ.” Phía ngoài truyền đến tiếng sốt ruột của lão quản gia.

“Chuyện gì?” Hần cắn răng thét lên một tiếng khó chịu, lập tức đưa tay kéo quần dài tuột đến giữa gối.

“Đừng động.” Khí ma bôi thuốc xong cất bình sứ sang một bên, nâng hông của hần, tỉ mỉ giúp hần mặc xong xiêm y.

Hần không từ chối, hài lòng hưởng thụ được khí ma ra sức lấy lòng.

“Tam điện hạ, thái tử giá lâm.”

“..... Biết rồi, ông hãy tiếp đãi chu đáo, ta lập tức tới ngay.”

Lúc này đại hoàng huynh còn tới làm gì? Không phải muốn biết gian kế được như ý hay không, đặc biệt đến đây xem hần bị xuân được hành hạ đến thành dạng nào chứ?

“Còn không mau đỡ ta.” Quản gia vừa đi, hần lập tức đẩy ra khí ma.

Khí ma không nói lời nào cẩn thận đỡ hần xuống đất, lại không buông tay xem hần như đứa bé bằng sứ chỉ cần sơ xuất buông tay lập tức vỡ nát.

“Ta đi gặp đại hoàng huynh, người ở chỗ này đợi.”

Cúi đầu xuống lại phát hiện y phục xóc xếch, mái tóc dài hỗn độn xoa trên vai căn bản không thể đi gặp người khác.

Đang chuẩn bị gọi nha hoàn vào hầu hạ thay y phục lại bị khí ma ngăn cản.

“Ta giúp.” Đưa tay lấy cây lược ngà trên bàn, khí ma cẩn thận giúp hấn chải tóc.

Mái tóc mềm mại như tơ vốn còn rối bù dưới bàn tay khí ma chỉ chốc lát thay đổi gọn gàng, chải so với bọn nha đầu còn tốt hơn ba phần.

“Người thường xuyên chải đầu cho người khác?” Trong lòng buồn bực, hấn không nhịn được hỏi.

“Người là người thứ nhất.”

“Thật sao?” Chu Tĩnh Thần không khỏi vui mừng khoe miệng nhếch nhẹ, trong lòng rất ấm áp.

“Tốt lắm, đi thôi.” Buộc lên ngọc quan, khí ma vỗ vỗ mặt hấn muốn cùng hấn ra ngoài.

“Người đi theo ta làm gì?”

“Không yên lòng.”

“Sợ gì chứ, thái tử sẽ không ăn ta.”

“Minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng.”

“Được rồi, người đi có thể đi theo nhưng hết thấy đều phải nghe theo ý ta.” Khí ma mặc dù thần thông quảng đại nhưng tính tình lại vô cùng thẳng thắn, Chu Tĩnh Thần sợ y không khống chế được tính tình đành phải phá lệ một lần.

15. Chương 15

Một ngày một đêm túng dụng khiến thất lưng Chu Tĩnh Thần không dậy nổi, may hấn từng tập qua võ nghệ, thân thể cũng coi như mềm dẻo, thử mấy lần miễn cưỡng có thể xuống đất, chỉ là tư thế đi lại khác với người thường.

“Người ——” Mới vừa kéo ra cửa phòng chạm ngay khí ma đi vào, thiếu chút nữa đụng phải.

Hấn nhanh chóng lui về sau một bước dài, trên mặt thoáng cái giăng đầy mây hồng, ngay cả lỗ tai cũng đỏ

“Không chịu nằm nghỉ ngơi, bỏ dậy làm gì hả?” Về mặt thần thanh khí爽, khí ma so với trước kia thêm một phần nhân khí.

“Ta không phải là bệnh nhân nằm hoài cũng không tốt.” Âm thầm xoa xoa vòng eo đau nhức, hấn lẩm bẩm nói.

Hấn còn chưa tìm y tính số, y đã tự mình đến cửa nạp mạng!

Rõ ràng trong người không còn được tính nhưng khí ma vẫn quẩn lấy hấn, mặc dù mùi vị rất tuyệt vời nhưng thân thể hấn đã chịu hết nổi, bây giờ nửa người dưới tê dại, mỗi lần bước đi đều như giẫm phải mũi giao.

“Trở về nằm.” Khí ma trực tiếp cúi xuống ôm lấy hấn, không quan tâm hấn giãy dụa nhẹ nhàng đặt ở trên giường.

Đưa tay đặt lên trán không còn nóng như buổi sáng, trước đó y đã hỏi đại phu trong phủ, đại phu biết y là đại hồng nhân của chủ tử mình, không nói hai lời liền dâng lên thuốc trị thương.

Nhưng làm y dở khóc dở cười nhất lại là đại phu len lén nói riêng với y, tam hoàng tử thật không biết thương hương tiếc ngọc lại để y tự mình đến lấy thuốc.

Nếu đại phu biết thuốc được dùng trên người Chu Tĩnh Thần, đoán chừng sắc mặt sẽ rất thú vị.....

“Buông.” Chu Tĩnh Thần vừa thẹn vừa giận rồi lại không dám lớn tiếng, sợ bị hạ nhân trong phủ nghe được.

“Trước đó người trong phủ cũng đã tới.” Biết hấn đang sợ chuyện gì, khí ma không sợ hãi nói.

“Người..... Người rốt cuộc có phải khí ma không hả?!” Cầm chặt lấy ống tay áo khí ma, hấn tròn to hai mắt hoài nghi, khí ma trước mắt cùng người lúc trước cứ như hai người.

“Người cứ nói đi?” Cầm tay hắn sờ lên mặt mình, khí ma thay đổi lạnh lùng thường ngày chuyển sang dịu dàng quan tâm như giữa người yêu với nhau.

Người từ trong ra ngoài lúc này cũng là y, trong lòng tràn đầy ấm áp, giờ khắc này y rốt cuộc hiểu cái gì gọi là thỏa mãn.

Lần đầu có cảm giác động lòng đối tượng lại là một con người, cảm giác này thật sự rất kỳ diệu.

“Thật đáng sợ..... ngủ một giấc thôi, ngủ rồi chuyện gì cũng không xảy ra.....” Như chạm phải vật nóng hần vội vàng rút tay trở lại, hai mắt nhắm chặt, ngã xuống giường.

“Ha ha ——” Nhìn bộ dạng ngốc nghếch đáng yêu của hắn, khí ma cất tiếng cười to.

Y chưa từng vui vẻ đến vậy, ở cùng Chu Tĩnh Thần thật thú vị cô cùng.

“Nằm mộng tất cả đều là nằm mộng.” Hắn lẩm bẩm nghiêng người co thân thể lại chung một chỗ.

Đúng vậy, hắn nhất định đang nằm mộng, khí ma không thể cười ông nhu như thế.

Sau khi cười thỏa mãn một hồi, khí ma từ trong lòng ngực lấy ra một bình sứ trắng, đem dịch được trong bình đổ một chút lên tay, chất lỏng màu xanh biếc tỏa ra hương thơm mùi bạc hà.

“Người muốn làm gì?!” Tiếp xúc cảm giác lạnh như băng Chu Tĩnh Thần thoáng cái thức tỉnh, hắn nghiêng đầu sang chỗ khác kinh ngạc nhìn chằm chằm khí ma.

“Bôi thuốc.” Lời ít ý nhiều, ngón tay tiếp tục tìm kiếm bên trong.

Hơi sưng đỏ nhưng may không có chảy máu, đem qua quả thật mất lý trí, nếu không sẽ không đòi hỏi hết lần này đến lần khác.

“Tự mình ta làm.” Chu Tĩnh Thần vội vã đưa tay muốn lấy bình sứ nhưng chụp trúng khoảng không.

“Người với tới sao?” Vừa nói khí ma hài hước vỗ nhẹ một cái lên vú hắn.

“Ta..... Ta.....”..... Hắn quả thật với không tới.

“Biết điều nằm úp sấp đừng động loạn, nếu không bốn tôn không ngại đấu thêm một lần.” Nửa mang theo uy hiếp, nói xong lấy tay giữ chặt hông hắn, khí ma thật nhanh đem thuốc bôi ở vết thương.

“.....”

Vì bị đặt trên giường, thân thể trần truồng còn bại lộ trước mặt khí ma khiến mặt Chu Tĩnh Thần đỏ bừng.

Mặc dù cảm giác mình bị đùa giỡn nhưng sau khi xoa thuốc đúng là thoải mái rất nhiều, hắn lười tiếp tục so đo chỉ muốn sớm ngày khôi phục thể lực.

“Điện hạ, điện hạ.” Phía ngoài truyền đến tiếng sốt ruột của lão quản gia.

“Chuyện gì?” Hắn cắn răng thét lên một tiếng khó chịu, lập tức đưa tay kéo quần dài tuột đến giữa gối.

“Đừng động.” Khí ma bôi thuốc xong cất bình sứ sang một bên, nâng hông của hắn, tỉ mỉ giúp hắn mặc xong xiêm y.

Hắn không từ chối, hài lòng hưởng thụ được khí ma ra sức lấy lòng.

“Tam điện hạ, thái tử giá lâm.”

“..... Biết rồi, ông hãy tiếp đãi chu đáo, ta lập tức tới ngay.”

Lúc này đại hoàng huynh còn tới làm gì? Không phải muốn biết gian kế được như ý hay không, đặc biệt đến đây xem hắn bị xuân dược hành hạ đến thành dạng nào chứ?

“Còn không mau đỡ ta.” Quản gia vừa đi, hắn lập tức đẩy ra khí ma.

Khí ma không nói lời nào cẩn thận đỡ hắn xuống đất, lại không buông tay xem hắn như đứa bé bằng sứ chỉ cần sơ xuất buông tay lập tức vỡ nát.

“Ta đi gặp đại hoàng huynh, người ở chỗ này đợi.”

Cúi đầu xuống lại phát hiện y phục xốc xếch,mái tóc dài hỗn độn xoa trên vai căn bản không thể đi gặp người khác.

Đang chuẩn bị gọi nha hoàn vào hầu hạ thay y phục lại bị khí ma ngăn cản.

“Ta giúp.” Đưa tay lấy cây lược ngà trên bàn,khí ma cẩn thận giúp hắc chải tóc.

Mái tóc mềm mại như tơ vốn còn rối bù dưới bàn tay khí ma chỉ chốc lát thay đổi gọn gàng,chải so với bọn nha đầu còn tốt hơn ba phần.

“Người thường xuyên chải đầu cho người khác?” Trong lòng buồn bực,hắc không nhịn được hỏi.

“Người là người thứ nhất.”

“Thật sao?” Chu Tĩnh Thần không khỏi vui mừng khoe miệng nhếch nhẹ,trong lòng rất ấm áp.

“Tốt lắm,đi thôi.” Buộc lên ngọc quan,khí ma vỗ vỗ mặt hắc muốn cùng hắc ra ngoài.

“Người đi theo ta làm gì?”

“Không yên lòng.”

“Sợ gì chứ,thái tử sẽ không ăn ta.”

“Minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng.”

“Được rồi,người đi có thể đi theo nhưng hết thấy đều phải nghe theo ý ta.” Khí ma mặc dù thần thông quảng đại nhưng tính tình lại vô cùng thẳng thắn, Chu Tĩnh Thần sợ y không khống chế được tính tình đành phải phá lệ một lần.

16. Chương 16

Edit:Tieumanulk

Bọn họ một trước một sau đi tới đại sảnh,Chu Tĩnh Vũ vẻ mặt không kiên nhẫn ngồi ở bên cạnh bàn,trước mặt chén trà đã cạn,nha hoàn đang châm trà cho hắc.

Chu Tĩnh Thần tiến đến chấp tay,liên tục cười nói “Thứ cho thần đệ vô lễ để đại hoàng huynh đợi lâu.” Nhưng trong lòng đang suy đoán lần này đối phương đến đây vì chuyện gì.

“Không lâu lắm,tam đệ quá khách khí rồi.” Chu Tĩnh Vũ lập tức đứng lên,đánh giá Chu Tĩnh Thần.

Trừ tình thần không tốt lắm ngoài ra thoát nhìn đều bình thường,xem ra tối qua hắc có người giúp hắc dập hỏa,còn đám người y phái tới thám thính phủ tam hoàng tử tất cả đều có đi không đi về,chắc chắn là tên Nghịch Thiên kia giúp nó.Nghĩ tới,ánh mắt Chu Tĩnh Vũ lại quét về phía khí ma.

“Đa tạ đại hoàng huynh không trách tội.” Hắc thuận thế ngồi xuống nhưng không dám ngồi mạnh,ngiêng nhẹ người sang một bên giảm cơn đau ập đến.

“Hừ ——” Khí ma cũng không đem Chu Tĩnh Vũ vào mắt,ngồi vào bên cạnh Chu Tĩnh Thần.

Người này hôm qua hạ thuốc Chu Tĩnh Thần rồi còn tìm đến tận cửa giả vờ quan tâm,rõ ràng cấp kê bá niên không có ý tốt.

Mới vừa thi triển chút pháp thuật đã biết mọi chuyện do thái tử cùng hoàng hậu bày ra,thật gian xảo!

“Xin đại hoàng huynh đừng trách,tính tình y thể kia tiểu đệ cũng quản không được.” Đưa tay kéo lấy khí ma,về mặt hắc có phần bất đắc dĩ.

“Ra mắt thái tử.” Nể tình trước mặt Chu Tĩnh Thần,khí ma vẫn hòa hiệp tùy ý chấp tay.

Chu Tĩnh Vũ không vui nói: “Nghịch công tử là nhất biểu nhân tài,lại là ân nhân cứu mạng tam đệ,bổn cung lần trước đã muốn tiến cử ngài với phụ hoàng,không biết ý Nghịch công tử thế nào?”

“Không cần,ta không thích làm quan.” Lạnh lùng cự tuyệt.

“Tam đệ, chuyện này.....” Chu Tĩnh Vũ lúng túng ngược lại đem tầm mắt chuyển sang Chu Tĩnh Thần.

“Không biết hoàng hình tì thần đệ có chuyện gì?” Vì dời đi lực chú ý của huynh trưởng, Chu Tĩnh Thần vội vàng chuyển đề tài.

“A, hôm qua phụ hoàng có thưởng một lão sâm ngàn năm cho ta, với lại lần trước mời tam đệ đến Đông cung nghe tam đệ nói vết thương vẫn chưa khỏi hẳn, nên ta cố ý lấy đến đây cho đệ bồi bổ.” Chu Tĩnh Vũ vung tay lên, thị vệ phía sau lập tức ôm một cái hộp đỏ đi đến, cung kính đưa tới trước mặt bọn họ.

Còn chưa mở hộp, sâm hương nồng nặc đã bay đến mũi, không cần nhìn cũng biết là bảo bối.

“Thần đệ không dám.” Chu Tĩnh Thần liên tục từ chối.

Không có chuyện gì mà tự nhiên ân cần không phải gian xảo tức là đạo chích, huống chi hắn bị tập kích tám chín phần do đại hoàng huynh chủ đạo, giờ còn tới mèo khóc chuột, có trời mới biết y lại bày ra kế gì.

Chuyện tối ngày hôm qua còn rõ mồn một trước mắt, hắn sẽ không ngu xuẩn đến hai ngày liên tiếp bị mẹ con bọn họ hãm hại.

“Tam đệ quá khách khí rồi, thứ bốn cung tặng ra ngoài tuyệt không thu lại, nếu đệ không muốn thì cứ quăng đi là được.” Chu Tĩnh Vũ vẻ mặt mát mẻ hứng làm bộ muốn mượn đề tài này tiếp diễn.

“Này.....”

“Ta thay tam điện hạ nhận nó vậy.” Khí ma đột nhiên lên tiếng, nhận lấy hộp đỏ trong tay.

Thứ tốt ngu gì không lấy, huống chi Tĩnh Thần trước đó không lâu vừa bị tổn thương, ngày hôm qua lại tưng dục quá độ cũng nên bồi bổ.

Y mặc kệ thái tử là hảo ý hay ác ý, dù sao nếu hắn dám làm chuyện bất lợi với Tĩnh Thần, y tuyệt đối sẽ không để cho thái tử sống từ nơi này đi ra ngoài.

“Nghịch Thiên, trả lại.” Chu Tĩnh Thần nhíu mày.

Rõ ràng hứa nghe lời hắn giờ lại tự chủ trương.

“Nghịch công tử đã thay công tử nhận, vậy bốn cung còn có việc cáo từ trước.”

Chu Tĩnh Vũ không có tiếp tục đợi rất nhanh đứng dậy rời đi, trước khi quét qua khí ma một cái.

Người này rốt cuộc lai lịch ra sao? Chẳng những thân thủ cao siêu ngàn chén không say còn xuất quỷ nhập thần, nghe nữ tử thanh lâu tối qua nói y chẳng những đột nhiên xuất hiện trong phòng, sau đó đưa tam đệ đi, y đã hỏi thủ hạ canh giữ ngoài cửa nhưng bọn họ không thấy ai khả nghi.

Chẳng lẽ y biết yêu thuật?

“Lần sau không được thế này nữa, không có lệnh của ta không được nhận đồ người khác.” Sau khi Chu Tĩnh Vũ rời đi, Chu Tĩnh Thần mặt xanh mét như tờ giấy trắng khí ma.

Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện hắn tâm lực mệt mỏi, thật sự không muốn vì chút chuyện nhỏ mà cãi vã cùng khí ma.

“Lần này xem như ý bốn tôn, lần sau nghe lời người.” Khí ma ôm hộp sâm nháy mắt mấy cái.

“Người.....” Chu Tĩnh Thần giận đến cả người phát run, một hồi lâu cũng không nói ra lời.

Khí ma hiện tại cùng người trên giường rõ ràng là hai người khác nhau, tối hôm qua đối với hắn muốn gì được đó, nùng tình mật ý, khi xuống giường lại thay đổi bá đạo cường thế, thật tức chết hắn mà.

17. Chương 17

Edit: Tieumanulk

Hai tháng sau

Trong lúc thượng triều hoàng thượng đột nhiên hôn mê bất tỉnh, thái y hội chẩn nhưng đoán không ra bệnh tình, mọi người trong triều như lâm đại địch sợ khó giữ nổi cái đầu.

Sau nữa khó khăn lắm mới tỉnh lại nói những lời làm cho người ta nghe không hiểu, kỳ quái nhất hẳn cùng hoàng hậu từ trước đến giờ bằng mặt không bằng lòng không hiểu sao hiện tại lại chủ động yêu cầu hoàng hậu hầu hạ bên cạnh, bất kỳ đại thần nào đến yêu cầu bãi kiến cũng bị ngăn ở ngoài điện.

Tính thể trong triều trở nên khẩn trương, mấy đại thần vốn quyết định ủng hộ Chu Tĩnh Thần cũng vì hoàng thượng thay thái độ mà dao động.

Ban đêm, dưới ánh đèn chập chờn, Chu Tĩnh Thần thả lỏng đầu, chân mày thanh tú khẽ chau lên, môi mỏng khẽ mím, vẻ mặt lo lắng không thôi.

“Vẫn còn than thở, đã xảy ra chuyện vậy?” Khí ma đẩy ra cửa thư phòng đi tới bên cạnh bàn, cúi đầu nhìn hắn.

“Còn không phải vì phụ hoàng ——” Chu Tĩnh Thần vẻ mặt đau khổ nói.

“Ta còn tưởng rằng là chuyện gì, muốn gặp hoàng thượng thì vào cung, ngồi ở chỗ này thì làm được cái gì?” Khí ma nhún vai, vừa bực mình vừa buồn cười.

“Gần đây trong cung rối ren, phụ hoàng lại mắc quái bệnh, thái y trong cung đều đã bó tay hơn nửa hoàng hậu lúc nào cũng ở cạnh phụ hoàng, ta căn bản không có cách nhích tới gần phụ hoàng.”

“Không thể nào.....” Khí ma lẩm bẩm tự nói, âm thầm thi triển pháp thuật, sắc mặt lập tức đại biến.

Tại sao có thể như vậy?

Lúc trước y từng tính qua thọ nguyên hoàng thượng rõ ràng còn một năm, dưới mắt nhìn lại còn chưa đến ba tháng. Trong chuyện này nhất định có người giở trò quỷ nhưng rốt cuộc vì lý do gì y còn chưa biết, nên không cần vội vã nói cho Tĩnh Thần tránh để hắn lo lắng.

“Người biết phụ hoàng bị bệnh gì sao?” Thấy khí ma sắc mặt khó coi, Chu Tĩnh Thần khẩn trương hỏi.

Dựa theo khả năng Khí ma hẳn đã biết, mà có thể làm cho y lộ ra loại vẻ mặt này, xem ra chuyện rất nghiêm trọng.

“Thật ra thì cũng không có gì, hoàng thượng chẳng qua chỉ bị bệnh cũ tái phát mà thôi.” Khí ma gõ lên mặt bàn, trong đầu còn đang không ngừng suy tư.

“Không được, ta muốn vào cung thăm phụ hoàng.” Không thể tiếp tục nghe y nói lời hời hợt, Chu Tĩnh Thần cắn răng một cái đứng lên.

“Trời đã tối rồi muốn đi ngày mai lại đi.”

Chu Tĩnh Thần giương mắt nhìn ra phía ngoài, đúng như lời khí ma bên ngoài bầu trời đã đen như mực, lúc này đi cũng chỉ quấy nhiễu đến phụ hoàng, đành phải thôi.

Sáng sớm hôm sau, trời còn lơ mờ Chu Tĩnh Thần đã bò dậy, vội vã chạy đến Đông sương, không nói hai lời kéo khí ma đi.

“Mau theo ta tiến cung.” Vì nhớ phụ hoàng hẳn một đêm không ngủ ngon, dưới mắt có một quần thâm thật sâu, tiêu tụy dọa người.

“Cho dù bốn tôn đi cũng vô dụng.” Khí ma cong lên khóe môi, lắc đầu.

Y đem qua cũng vì muốn tra rõ chuyện hoàng thượng bệnh nặng mà cả đêm không nghỉ ngơi, trước mắt còn cần tiến thêm một bước chứng thật, cho nên hôm nay y không có thời gian theo Tĩnh Thần.

“Mặc kệ, nhất định phải thử một lần.” Dừng lại một chút, Chu Tĩnh Thần tiếp tục kéo y đi về phía trước.

“Ta cảnh cáo người trước, bốn tôn cứu không được hoàng thượng người cũng có thất vọng.” Khí ma nói đến khóe miệng vẫn xuống.

“Sẽ không,ngựa chết cũng phải..... Phi phi,chuyện xấu không linh,tốt linh!” Ý thức được chính mình nói gì,hắn vội vàng đổi lời nói.

“Người đừng có đem bốn tôn nghĩ như thần,đừng tưởng rằng bốn tôn có thể giúp người thay đổi vận thế thì chuyện gì cũng làm được.”

“Thôi,không trông cậy vào người nữa.” Nghe đến đó Chu Tĩnh Thần cũng cảm thấy nhục chí.

Cưỡng cầu mãi cũng không được,khí ma đã từng nói với hắn phụ hoàng đại nạn sắp đến cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ,hắn kiên trì hơn nữa cũng vô bổ còn tổn thương hòa khí đôi bên.

“Đừng nghĩ nhiều,bốn tôn tự có dụng ý,người vẫn nên sớm tiến thăm hỏi hoàng thượng,nhưng nhớ cẩn thận một chút,biết không?”

Không yên lòng ở trên bạch trâu đeo trên cổ Chu Tĩnh Thần thêm vào một pháp thuật,chỉ cần Chu Tĩnh Thần gặp nguy hiểm y sẽ biết,hơn nữa còn có thể kịp thời bảo vệ Chu Tĩnh Thần không bị thương tổn.

“Ta tiến cung nhưng nếu thái tử tới đây người cũng gặp sao.” Nhớ tới đại hoàng huynh cứ cách ba năm ngày lại viện có đến quý phủ uống trà,trong lòng hắn có chút khó chịu.

“Ghen tị? Yên tâm,bốn tôn nhìn không ưa cái tên kia.” Khí ma hơi giật giật tay.

Chu Tĩnh Thần trừng lớn mắt,không hiểu tại sao khí ma lại liên tưởng đến chuyện kia.Hắn chỉ thuần túy cảm thấy đại hoàng huynh bắt đầu hoài nghi lại lịch khí ma,lo lắng hắn muốn hạ thủ trên người khí ma.

“Ta tiến cung đây.” Thôi,nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Sửa sang lại tốt y quan,Chu Tĩnh Thần sải bước đi về hướng cửa.

Hắn là chính mình buồn lo vô cớ,hơn nữa cho dù đại hoàng huynh muốn đối phó khí ma sợ rằng cũng chiếm không được tiện nghi.Còn nếu muốn mua chuộc khí ma lại càng không có thể,khí ma chỉ có hứng thú với thọ nguyên,theo cái cá tính nhất gan sợ chết của đại hoàng huynh tuyệt đối sẽ không nguyện ý dùng năm mươi năm thọ nguyên để trao đổi.

Rồi hãy nói,mặc dù tính cách khí ma làm việc luôn là tỷ suất nhưng kỳ thật rất có nguyên tắc,không thể nào tùy tiện phản bội.

Đi trên đường lát đá phiến trong hoàng cung,Chu Tĩnh Thần trong đầu đầy áp dắng người gây yếu của phụ hoàng,bất tri bất giác đi tới Long môn lại bị ngăn lại.

“Trương công công,người đây là ý gì?” Chu Tĩnh Thần vẻ mặt giận dữ nhìn chằm chằm đối phương.

Hắn nhận ra thái giám cản đường,người này họ Trương là tâm phúc của hoàng hậu,xem ra đây nhất định là ý của hoàng hậu.

“Hoàng hậu có chỉ,người không có phận sự nhàn tạp không được đi vào,tam điện hạ không nên làm khó nô tài.” Trương công công tiến đến nói có vẻ gượng ép.

“Tránh ra,bốn hoàng tử mà là loại người nhàn tạp ư.” Chu Tĩnh Thần nhìn chằm chằm hắn.Nếu không phải đây là hoàng cung,hoàng hậu lại đang bên trong,hắn đã sớm xông lên cho tên cầu nô tài lẩn thế hiếp người này hai bạt tai.

“Nô tài chỉ phụng theo ý chỉ,ai cũng không thể đi vào.”

“Người ——” Chu Tĩnh Thần nghiêng rằng,đôi tay giấu trong tay áo siết chặt lại.

“Lớn mật,người phương nào mà dám ồn ào chỗ này.”

Cánh cửa vốn đóng đột nhiên mở,hoàng hậu chậm rãi đi ra,một thân hoa phục vàng dệt hoa,mái tóc đen như mực được búi cao vẫn thành hình quạt, trên đầu cài kim bộ diêu,khẩu khí khi nói thịch khí lạnh nhân.

“Nương nương.” Nghĩ tới bệnh thể phụ hoàng,Chu Tĩnh Thần cố nén hờn dỗi cúi đầu hành lễ.

“Thì ra là người,không có chuyện gì thì đi xuống đi,đừng quấy rầy hoàng thượng tĩnh dưỡng.” Hoàng hậu mặt lạnh,mắt phượng hàm băng.

“Nghe nói phụ hoàng bị bệnh,nhi thần chỉ muốn vào xem một chút rồi đi.” Hấn mặc dù cúi đầu nhưng ánh mắt vẫn lén nhìn vào bên trong,đáng tiếc hoàng hậu che kín hơn phân nửa cửa điện,cái gì cũng nhìn không thấy.

“Tam hoàng tử nghe không hiểu lời của bốn cung sao? Hoàng thượng cần tĩnh dưỡng,những người như các người lúc nào cũng chỉ lo cho lợi ích của mình,tôi ăm ỉ muốn gặp hấn?”

“Nhi thần không có ý đó,nhi thần chẳng qua.....muốn ” Chu Tĩnh Thần quét mắt sang hoàng hậu khí diễm lớn lối,ủ rũ xoay người rời đi.

Gần đây tình trạng phụ hoàng thế nào hấn cũng nghe nói,nhìn dáng dấp hoàng hậu xem ra muốn kéo dài thời gian,chặt đứt hơi thở cuối cùng của hoàng thượng,để cho đại hoàng huynh có thể thuận lợi đi lên ngôi vị hoàng đế.

Bất đắc dĩ cên danh nghĩa hấn là nhi tử người ta,là thần tử,dù hoàng hậu có chụp mũ hai chữ “bất hiếu” lên đầu mình,hấn cũng không thể phản bác.Đi tới chính cung đại môn,không ngờ lại đụng phải người hấn không muốn thấy.

“Ai nha,đây không phải là tam đệ sao?” Chu Tĩnh Vũ gương khuôn mặt tươi cười đi về phía hấn,tâm tình dường như rất tốt.

“Đại hoàng huynh.” Hấn tùy ý chấp tay,chỉ muốn ứng phó một chút rồi lập tức rời đi.

Muốn gặp phụ hoàng lại nhiều lần bị ngăn cản ngoài cung,người khởi xướng lại là hoàng hậu,đối mặt thái tử hấn tự nhiên cười không nổi.

“Sắc mặt khó nhìn như vậy,người nào chọc tức đệ rồi?” Chu Tĩnh Vũ nhìn hấn,biết rõ còn cố hỏi.

“Không có.” Hấn lên tiếng phủ nhận.

“Không có? Sớm như vậy đã tiến cung là muốn thăm phụ hoàng rồi,thế đệ thăm phụ hoàng chưa?” Chu Tĩnh Vũ vẻ mặt nhìn có chút hả hê,cười ha ha nghiêm nhiên đã biết được đáp án.

“Không có.”

“Tam đệ cũng đừng quá buồn,gần đây phụ hoàng tinh thần lúc tốt lúc xấu đều dựa vào mẫu hậu chiếu cố,mẫu hậu cũng vì không muốn ảnh hưởng long thể của phụ hoàng mới không cho người khác tùy ý thăm hỏi.” Chu Tĩnh Vũ làm bộ giải thích.

“.....” Hấn nhếch cao khóe môi,một câu cũng không nói.

Đã biết mẫu tử bọn họ miệng lúc nào cũng nói đầy nhân nghĩa trong lòng lo lắng bất an.

“Sao rồi,nếu tam đệ lo lắng đến bệnh tình phụ hoàng,vậy bốn thái tử có thể thay đệ đến chỗ mẫu hậu nhìn một chút,nhất định phụ hoàng sẽ nhớ đệ là người ngai sủng ái!” Chu Tĩnh Vũ cười giễu,lại phun oán khí.

Mẫu hậu nói cho hấn biết,tâm thần phụ hoàng đã bị vị vu sư Miêu Cương kia khống chế nhưng thỉnh thoảng vẫn khôi phục tinh táo,vì đề phòng bất trắc phải chờ hoàn toàn khống chế được phụ hoàng,đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hấn.Không đến một tháng nữa hấn có thể đăng cơ làm hoàng,nhưng trong khoảng thời gian này bọn họ phải cẩn thận không để sinh quẻ là được.

“Vậy tại sao đại hoàng huynh phải cố kỵ,các người lòng Tư Mã Chiêu người qua đường cũng biết.” Trong lòng chỉ lo lắng bệnh tình phụ hoàng,Chu Tĩnh Thần tâm phiền ý loạn mở miệng cãi lại.

“Hay lắm,Chu Tĩnh Thần,người sắp chết đến nơi còn dám cãi cùng bốn thái tử,ta sẽ mở to hai mắt chờ kết cục của người.” Chu Tĩnh Vũ nghe thấy,sắc mặt biến đổi lớn,phẩy tay áo bỏ đi.

Cùng Chu Tĩnh Vũ dây dưa một hồi,Chu Tĩnh Thần tâm tình xuống thấp bước ra cửa cung,lần này hấn vội vã muốn thăm hỏi phụ hoàng nên không ngồi kiệu mà cỡi ngựa tới.

Trên đường giục ngựa,khuôn mặt mỗi mệ,ánh mắt đại ra,trong đầu ngổ ngang.Chuyến vào cung không chỉ không nhìn thấy phụ hoàng,còn bị mẫu tử bọn họ gây khó khăn.

Không biết tâm bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu ích kỷ, một người là thể tử kết tóc cùng phụ hoàng, một người là nhi tử phụ hoàng, lại nhân lúc phụ hoàng bệnh nặng vơ vét lợi ích cho chính mình.

Bỗng nhiên có một lão hán đeo giỏ làm bằng trúc từ bên cạnh hắn đi qua, mã nhi một trận cuồng loạn, lão hán bị dọa sợ đến cả người cùng giỏ té ngã trên đất.

18. Chương 18

Edit: Tieumanulk

Bỗng nhiên có một lão hán đeo giỏ làm bằng trúc từ bên cạnh hắn đi qua, mã nhi một trận cuồng loạn, lão hán bị dọa sợ đến cả người cùng giỏ té ngã trên đất.

“Lão bá, người không sao chứ?” Hắn vội vàng tung mình xuống ngựa, đưa tay đỡ lão hán.

“Không có chuyện gì không có chuyện gì.....” Ông lão té trên mặt đất, ôm bắp chân yếu ớt rên rỉ.

“Cho ta xem vết thương chân ông.”

Hắn vẫn không yên lòng khom lưng muốn nhìn chân lão hán, nhưng nhãn tiêm vừa lúc nhìn thấy trong tay ông ta cầm một thanh chủy thủ, hắn hét lớn một tiếng lập tức lắc mình hướng phải trốn đi.

Lão hán ngẩng đầu lên, trừ mái tóc bạc trắng bên ngoài ra trên mặt một chút nếp nhăn cũng không có, nhìn ánh mắt của hắn đằng đằng sát khí, quanh thân tỏa ra cảm giác bị áp bách biểu hiện hắn là một cao thủ.

Mồ hôi lạnh từng giọt rơi xuống, hắn bắt giắc lui về sau.

“Nạp mạng đi.” Thích khách giơ lên chủy thủ hướng trước ngực hắn đâm tới.

“Nằm mơ.” Một cước đá hướng chủy thủ, hắn lập tức xoay người lên ngựa.

Nhưng thích khách nào chịu bỏ qua cho hắn, cầm chủy thủ ghim lên móng ngựa, mã nhi bị thương cuồng kêu không ngừng, máu chảy trên đất, chỉ chạy mấy bước liền té trên mặt đất.

Chu Tinh Thần chỉ đành phải chạy về phía trước, hoảng hốt chạy loạn, đợi đến lúc phát hiện trước mắt đã là tử lộ, bên cạnh ba mặt đều là tường cao, còn lối ra duy nhất bị thích khách phá hỏng.

Thích khách thì ra không chỉ một người, sau đó một đám hắc y nhân liên tiếp xuất hiện ở đầu hẻm, mọi người thân thủ mạnh mẽ, hắn mặc dù công phu cũng không tệ nhưng hai tay làm sao địch lại bốn, trên người cũng bị chém mấy nhát.

Nói đến cũng thật kỳ quái, đao kiếm chém vào trên người tuyệt không đau, ngược lại còn bị dội trở lại.

Hắn lúc này mới nhớ tới, bạch châu trên cổ có công hiệu hộ thân!

Không được, cho dù có vật hộ thân cũng không thể mặc người giết ——

Một bên ứng phó thích khách, Chu Tinh Thần hô hấp ngày càng dồn dập, trong lòng tức giận mắng, sớm biết thể để khí ma đi cùng thì đã có thể tránh được kiếp này.

“Lần trước không lấy được mạng người, lần này diêm vương gia cũng không thể nào cứu được người.” Thích khách cuồng nộ gian ác giơ lên chủy thủ đâm về ***g ngực của hắn.

“.....” Chu Tinh Thần theo bản năng đưa tay ngăn chặn, trong lúc tránh né quên mất phía sau là vách tường, cái ót nặng nề đụng vào.

“Ầm ——”

Sau khi vang lên một tiếng, đầu hắn đau như muốn vỡ tung, mắt nổ đom đóm ngã ngời trên mặt đất, làm sao cũng đứng không nổi.

“Cần rồi!” Một đạo thân ảnh mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, hét lớn một tiếng, tiếp theo tung một chưởng đẩy lui đám thích khách.

“Khí ma.....” Ôm lấy phần sau cổ,hắn dùng hết sức giương mắt nhìn người trước mắt.

“Bổn tôn hôm nay muốn đại khai sát giới.” Khí ma xoay đầu lại,mái tóc trắng tung bay trong gió,trong đôi mắt xanh cũng lóe lên sát ý.

“May người đến kịp a.....”

Biết có y bên cạnh Chu Tĩnh Thần cũng an tâm hơn,cũng kiên trì không được nữa,trước mắt tối sầm ngất đi.

Khi Chu Tĩnh Thần lần nữa tỉnh lại trời đã sáng choang,nằm ở trong phòng,trên người đang đắp áo ngủ bằng gấm,nhưng bên cạnh một bóng người cũng không có.

Sờ sờ cái ót,không hề có chút đau đớn giống như ngày hôm qua bị ám sát bất quá chỉ là một giấc mộng mà thôi.

“Khí ma!” Nhớ được trước lúc té xỉu khí ma đang ở bên cạnh hắn.

Ngay cả gọi mấy tiếng cũng không người nào đáp lại,tim của hắn trong nháy mắt lạnh thấu.Chẳng lẽ khí ma xảy ra chuyện?

Sẽ không,khí ma không phải người phạm,hơn nữa thực lực với thực lực của y mấy người kia căn bản không phải đối thủ,như vậy y đi đâu rồi?

“Điện hạ,ngài không có sao chứ?” Cửa đột nhiên xuất hiện vẻ thân ảnh quen thuộc,quản gia bước nhanh tiến vào.

“Ta không sao.” Hắn nghiêm mặt trả lời.

“Lần này may nhờ có Nghịch công tử,nếu không lão nô thật sợ sẽ không còn được gặp lại điện hạ rồi.” Quản gia quỳ rạp xuống bên chân hắn,nước mắt ràn rụa.

“Có lời gì đứng lên hắn nói.” Hắn vội vàng nói.

“Để cho điện hạ sợ hãi là tội của lão nô,ta đáng lý nên phải thêm một ít nhân thủ bảo vệ an toàn cho điện hạ.”

“Chuyện này không liên quan đến lão,là ta vội vả tiến thăm hỏi phụ hoàng mới một người thị vệ cũng không mang theo.” Hắn nhượng mày phát tay một không muốn ông ta tiếp tục tự trách.”Ông biết nghịch công tử ở đâu không?”

“Nghịch công tử trở lại liền đến chỗ kia.” Ngón tay quản gia đồng thời chỉ hướng ôn tuyền,muốn nói lại thôi.”Bất quá.....”

“Bất quá cái gì?” Chu Tĩnh Thần không nhịn được thúc giục.

“Nghịch công tử cả người đều là máu,không biết là củ thích khách hay của y?”

“Người không có hỏi y sao?”

“Nghịch công tử làm sao để ý tới lão nô,chưa nói hai lời đã bỏ đi.”

“Bước đi thế nào? Có hay không bình thường?”

“Thế thì không có gì lạ.”

Nghe vậy,Chu Tĩnh Thần yên tâm hơn,phát tay để cho quản gia lui ra.Khí ma từ trước đến giờ ưa sạch sẽ,chắc là trong lúc đánh nhau trên người dính vết máu khó ngủ nên mới đi tắm rửa.

Thật là không có nghĩa khí,rõ ràng biết hắn cũng thích ngâm Ôn Tuyền mà đi không chịu đem theo hắn.

.....

Hồ tắm rộng đến có thể dung nạp hơn mười người bao phủ tầng tầng sương mù,không nhìn thấy được cảnh tượng trong ao.

Chu Tĩnh Thần đi tới bên cạnh ao,gọi mấy tiếng nhưng không có ai đáp lại,không thể làm gì khác hơn tiếp tục đi về phía trước,hi vọng thấy người mình muốn tìm.

“Rầm ——”

Tiếng nước chảy vang lên,chân mày khóa chặt rớt cục giãn ra,trên mặt cũng nhiễm nụ cười.

“Khí ma, ra đi.” Hắn đứng ở trong nước,nhìn mặt nước không chút gợn sóng.

Màn trước mắt này rất giống lần đầu bọn họ gặp nhau cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu,bất đồng duy nhất chính là hắn không còn sợ hãi khí ma xuất hiện.

“Đầu không còn đau nữa sao?” Chìm ở đáy ao khí ma di động lên trên,bích mâu chăm chú theo dõi hắn.

“Đã sớm không đau.”

“Không đau là tốt rồi.” Khí ma ngón từ ngón gợn,lời quan tâm chỉ nói đến đây.

“Người không sao chứ?” Thấy không rõ thân thể dưới nước của khí ma,Chu Tĩnh Thần ân cần hỏi.

“Người nhìn bồn tôn giống như xảy ra chuyện lắm hử?”

Khí ma đột nhiên từ trong nước đứng lên,vươn người đứng ở trên mặt nước,hào phóng để lộ thân thể của mình.

“Quả thật không giống có gì.....” Chu Tĩnh Thần si ngốc ngắm nhìn.

Hắn còn nhớ rõ mình lần đầu tiên có ham muốn với khí ma cũng xảy ra tại Ôn Tuyền,khi đó chỉ cảm thấy khí ma rất đẹp,đẹp đến người ta quên mất giới tính của y,trầm mê dưới mị lực của y.Sau lại bản thân trúng xuân dược,khí ma nguyện ý giúp hắn giải độc,lúc đó thật ra hắn mừng thầm,nào biết cuối cùng bị áp chính là mình..... Bất quá nhớ mang máng vóc người cường tráng khi vuốt ve tư vị tuyệt vời đến cỡ nào.....

Chỉ nghĩ thôi hắn không khỏi xuẩn xuẩn dục động,ngĩ đưa tay đi sờ.

Chẳng qua đối phương là khí ma,hơn nữa trước đó có kinh nghiệm đau thất lưng khiến hắn không nhịn được không chịu nổi.

“Thích bồn tôn vậy sao?” Khí ma chuyển qua trước mặt hắn,từ trên cao nhìn xuống nhìn hắn.

Mái tóc dài màu trắng rũ lên trên mặt hắn,làm cho mặt của hắn ngửa,tâm cũng ngửa giống như mèo vờn vậy đó.

“Ban ngày ban mặt còn không chịu mặc xiêm y.” Khuôn mặt bất thành linh đồ lên,hắn vội vàng cúi đầu không dám nhìn tiếp.

Tim đập thật nhanh,trong thân thể tựa như có một con dã thú điên cuồng gào thét,hắn sắp không chế không được mình rồi.

“Bồn tôn chưa từng nghe nói tắm rửa cũng phải mặc xiêm y ma.” Khí ma cảm thấy buồn cười,đem phản ứng của Chu Tĩnh Thần thu vào đáy mắt,rất hài lòng bộ dạng không được tự nhiên kia,ít nhất điều này đại biểu Chu Tĩnh Thần cũng không phải không có chút cảm giác với y.

Y thừa nhận bản thân hấp dẫn đối phương,hiệu quả cũng không tồi.

“Nếu đã tắm xong thì đi ra đi.” Hắn cảm giác đỉnh đầu mình sắp bốc khói đến nơi.

“Còn sớm lắm,bồn tôn muốn đem mùi máu tươi trên người tẩy hết đi.” Nói xong,khí ma một lần nữa nhảy vào trong ao,bọt nước theo đó văng lên trên người hắn,xiêm y vốn đã ẩm hiện tại dường như ướt đẫm,trong suốt dấn chặt ở trên người,nhưng hắn hoàn toàn không biết.

19. Chương 19

Edit:Tieumanulk

Một màn này vừa lúc rơi vào trong mắt khí ma,con người màu xanh trong nháy mắt chuyển sâu.

“Làm sao người biết ta gặp nạn?”

Khí ma vén lên bạch châu trên cổ hắn, cười giễu nói: “Người quên rồi sao, bốn tôn đã làm phép trên bạch châu, chỉ cần người gặp nguy hiểm bốn tôn sẽ biết.”

“Những thích khách kia sao rồi?” Hắn nhớ tới ý muốn giết thích khách nhưng không biết rốt cuộc xử trí thế nào.

“Giết.”

“Thì thế ở đâu?” Chuyện này phải sớm giải quyết tốt, hắn cũng không muốn chuyện bị thích sát cả huyện thành đều biết.

“Hóa thành tro.”

“Làm rất khó.” Hai tay vỗ mạnh vào nhau, hắn lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

“Lần này không trách ta tự chủ trương?”

“Trước khác nay khác. Nay ta cùng đại hoàng huynh đã chính thức vạch mặt, hắn cũng biết sự tồn tại của người, xử lý theo phương pháp này chẳng qua để hắn sợ hãi, còn chúng ta ảnh hưởng không lớn, dĩ nhiên hắn cũng có thể đoán được người không phải loài người bình thường, lúc đó sẽ tìm đạo sĩ để đối phó người.”

“Nếu như về điểm này thì người không cần lo, nếu có đạo sĩ đối phó lại ta thì ta đã sớm tu luyện thành tiên, hay nói một chút người muốn thưởng bốn tôn cái gì nào.” Khóe môi nhếch nhẹ, khí ma không còn lạnh lùng như bình thường, cười mập mờ nói.

Hắn sờ sờ cằm, hỏi: “Người muốn cái gì?”

Này thật đúng là làm khó hắn, đưa vàng bạc châu báu cho khí ma thì quá bình thường, thọ nguyên thì mình đã đáp ứng dùng năm mươi năm để đổi, còn dư lại hai năm muốn giữ lại ngôi vị hoàng đế, báo thù, quét loạn đảng, hưởng chỉ thọ nguyên hai năm khí ma ắt hẳn cũng chẳng quan tâm.....

“Bốn tôn..... muốn chính là người!”

Sau một khắc, hắn liền bị khí ma kéo vào trong nước, cánh môi lạnh như băng lập tức phủ lên.

Chu Tinh Thần né tránh không kịp vừa vặn bị hôn, đầu lưỡi nóng bỏng dừng lại trên môi hắn, hết mút lại hút để cho hắn không thể chống đỡ được.

Muốn tránh lại bị khí ma hôn nhiệt tình, đầu óc hắn trống rỗng, thiếu chút nữa tắt thở.....

“Khí ma, buông.....” Hắn thở hổn hển gọi khí ma.

“Không buông.” Khí ma hôn từ mép môi của hắn đến căn cổ duyên dáng, tham lam liếm mút thủy châu trên người hắn.

“Nếu không buông ra, ta đánh người.” Run rẩy giơ tay phải liền hướng trên mặt khí ma phát qua.

Khí ma thân thể chấn động, khuôn mặt cũng xanh mét, bích mâu lóe lên hung quang.

“Bốn tôn cho người mượn lá gan, người dám đánh.”

“.....” Hậm hực thu tay lại, Chu Tinh Thần nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn tới y. Bất quá chỉ nói thôi, chứ hắn căn bản không đánh mà.

Không từ mà biệt bằng vào ân khí ma nhiều lần cứu hắn, hắn cũng sẽ không động thủ.

Nhưng hắn chỉ tức quá vô lại, rõ ràng mình đã cự tuyệt lại quấn chặt hắn không tha.

“Người ghét bốn tôn sao?” Khí ma dùng sức giữ chặt hông của hắn, ánh mắt lạnh lùng quan sát hắn.

“Ta khi nào ghét người nha.”

“Không ghét là tốt rồi.” Khí ma lăm bắm tự nói.

Hắn biết Tĩnh Thần là người chậm lụt trên phương diện tình cảm, chỉ là không nghĩ tới chậm lụt đến nước này.

Y vốn không giỏi ăn nói dĩ nhiên sẽ không ở trước mặt Tĩnh Thần nói thích ... nhưng y đã biểu hiện rõ ràng như thế nhưng Tĩnh Thần vẫn thờ ơ, thật sự tổn thương tim y.

“Vậy người thích bốn tôn sao?” Y lại hỏi.

“Thích, dĩ nhiên thích, người đối với ta rất tốt, nếu ta có một người ca ca như người thì tốt biết mấy.”

Đại hoàng huynh xem hắn như cái đinh trong mắt, hắn mặc dù có hai huynh trưởng nhưng không có thân mẫu.

“Ca ca.....”

Nghe được nửa câu đầu khí ma thực hưng phấn nhưng nửa câu sau Chu Tĩnh Thần nói lại làm cho tim y rơi xuống hầm băng.

Thì ra Tĩnh Thần xem y như ca ca, như vậy bảo y làm sao chịu nổi?

“Đúng vậy, nếu không ngày mai chúng ta uống máu ăn thề?” Cho là y đồng ý, Chu Tĩnh Thần vui vẻ đưa ra đề nghị.

“Nằm mơ đi, bốn tôn không muốn làm huynh đệ của người!” Gương mặt tuần tú lạnh đi, khí ma áp đảo hắn bên cạnh ao.

“Không làm huynh đệ thì không làm huynh đệ, người hung dữ vậy làm gì.” Phía sau lưng dán tại cạnh ao lạnh như băng, hắn nhìn không được rùng mình một cái.

“Người.....đúng là làm tức chết bốn tôn mà.” Còn đang chìm trong cơn phần nộ khí ma xé rách toan y phục của hắn, thời gian chỉ một cái nháy mắt, hắn giống như cội sơn dương làm thịt, trần truồng hiện ra trước mặt khí ma.

“Buông.....” Chu Tĩnh Thần lực mạnh gãy dựa nhưng khí ma làm sao chịu để hắn chạy trốn. Đôi môi nóng hổi không ngừng mút cắn môi hắn, bắt buộc hắn há mồm nghênh đón, bá đạo đoạt đi hô hấp của hắn.

“Dừng tay.....”

Khí ma tách ra hai chân của hắn mạnh mẽ chen chúc đi vào, giờ khắc này hắn có thể cảm nhận được khí ma bộc phát dục vọng chống đỡ phía dưới hắn.

“Không được.....” Hắn sợ đến bối rối đẩy đi người trước mặt.

Lần trước trung xuân được là ngoài ý muốn, bị áp một lần còn chưa tính muốn hắn lần nữa nằm dưới người khí ma ư, thân thể là hoàng tử tôn nghiêm của hắn cũng không cho phép!

“Bốn tôn nói được thì được.” Khí ma nắm hai tay của hắn kéo đến đỉnh đầu, làm thuật trói buộc khiến hắn không thể động đậy.

“Buông, chúng ta không làm huynh đệ cũng được! Ít nhất có thể làm bằng hữu chứ.” Hắn ra vẻ bình tĩnh nói.

“Bốn tôn không muốn làm bằng hữu của người!” Khí ma gầm nhẹ.

“Vậy người muốn làm cái gì?”

“Nhân nhượng một chút không tốt sao?” Khí ma nâng cao cằm của hắn hỏi.

“Không, ta Chu Tĩnh Thần sẽ không khuất phục dưới người khác.” Đầu lắc không ngừng như trống bỏi.

“Bốn tôn không phải là người.” Khí ma nhướn miệng cười, như đang chế giễu hắn.

“Người.....” Rõ ràng hiểu ý của hắn nhưng cố ý chọn lỗi trong lời nói để moi ra!

“Bốn tôn tính tình không tốt, chớ chọc giận bốn tôn.”

Khí ma cúi đầu ngậm đầu nhũ run rẩy của hấn,tay kia thô bạo vuốt ve mông hẹp,nơi bị mút tê dại như bị kim châm.

“Không..... A.....” Trong miệng bật ra tiếng rên vỡ tan,hấn vội vàng cắn môi dưới.

Nghe được tiếng rên rỉ dễ nghe của người nọ,khí ma tựa như đã thú,trong bích mâu nhiều hơn một ti đỏ sậm,không ngừng thở hổn hển,hấn không thể lập tức ăn hấn vào bụng.

“Gọi tên bốn tôn.”

“Không ——”

“Gọi!” Khí ma như muốn trừng phạt dùng sức ngắt ngọc hành nhạy cảm một cái.

Đau đến nước mắt sắp rớt,hấn hung hăng nhìn chằm chằm khí ma,gào lên”Người muốn hại ta tuyệt tử tuyệt tôn sao?!”

“Chặt đứt,bốn tôn thay người.” Khí ma không thèm để ý lại ngắt xuống.

Dù sao cùng y ở chung một chỗ nhất định tuyệt tử tuyệt tôn,mà y cũng tuyệt đối không cho Tinh Thần chạm nữ nhân khác!

“Đừng làm rộn,phụ hoàng còn đang mang bệnh,ta không tâm tư nghĩ những chuyện kia.” Một chương đẩy ra bàn tay không an phận của khí ma,Chu Tinh Thần vẻ mặt nghiêm túc nói ra lời thật lòng.

“Vậy giải quyết xong chuyện này,người có tâm tư rồi chứ?” Khí ma nhướn mày cười,bàn tay to tiếp tục không an phận sờ soạng tới đây.

“Có ý gì? Người có biện pháp trị bệnh phụ hoàng có phải không?” Không kịp y cử động chậm lại,Chu Tinh Thần nắm thời cơ hỏi.

“Bốn tôn hôm nay mới vừa nhận được chứng thật,cha người không phải nhiễm bệnh mà là trúng vu cổ thuật.” Nói đến chánh sự,khí ma đành hoàng rụt tay trở lại.

Hôm nay hấn bày trận làm phép,mới kết luận hoàng thượng là trúng độc,mà sâu độc kia đã có trăm năm tuổi thọ,nó đã chiếm cứ trong tim hoàng thượng,qua một khoảng thời gian nữa sẽ hoàn toàn khống chế ý chí của ông ta.

“Cái gì? Người lặp lại lần nữa?!” Chu Tinh Thần kéo lấy mái tóc khí ma,đôi mắt to long lanh trợn thật lớn.

“Bốn tôn nói phụ hoàng người là trúng độc,không phải nhiễm bệnh.” Khí ma nhúc nhích khóe miệng,đẩy ra năm ngón tay Chu Tinh Thần đem tóc của mình rút ra.

“Vậy còn không mau đi cứu phụ hoàng.” Chu Tinh Thần nghe làm sao có thể bình tĩnh,chỉ hận không được chắp cánh bay đến hoàng cung.

“Gấp cái gì,phải chờ bốn tôn tắm rửa xong,hay người muốn cứ như vậy đi ra ngoài?” Khí ma chỉ vào thân thể trần truồng của hấn, âm thầm cười trộm.

“Đợi không kịp.” Chu Tinh Thần nào còn quản được này nọ,kéo khí ma ra khỏi áp nước,khí ma cũng không giãy dụa,đổi một thân xiêm y cùng hấn tiến cung.

20. Chương 20

Edit:Tieumanulk

P.S:Gần đây ta hơi bận,mọi người đọc đỡ bản chưa beta ^^ Thông cảm ta nhá.

Mang tâm trạng thấp thỏm bất an,Chu Tinh Thần để mặc khí ma ôm một đường bay cao trên không trung thẳng tới hoàng cung.

“Phụ hoàng nhất định không thể xảy ra chuyện.” Hấn thấp giọng lầm bầm.

“Yên tâm,có bốn tôn ở đây,hoàng thượng sẽ không có việc gì.” Bàn tay to của khí ma ôm trọn bàn tay lạnh như băng,an ủi.

Vì tránh dọa người,khí ma thi triển ẩn thân thuật dẫn hắn làm trò trước mặt mọi người,nghe ngang đi vào ngự ngủ.Giờ phút này đã là lúc thấp đèn,hoàng hậu cũng đã trở về Phượng Hi cung,thái giám cung nữ được nài hạ lệnh canh giữ ở ngoài cung,ngừa có người tự tiện xông vào,cho nên hai người tiến vào bên trong bốn bề vắng lặng.

“Phụ hoàng!” Chu Tĩnh Thần đẩy ra khí ma,sải bước chạy đến long sàng,cầm lấy bàn tay phụ hoàng hỏi.

Đáng tiếc hai mắt hoàng thượng thủy chung nhắm nghiền,vô luận hắn gọi thế nào cũng không đáp lại hơn nữa dung nhan tiêu tụy một đời.

“Để bốn tôn.” Khí ma lặng lẽ nhích tới gần hắn,ở trên vai vỗ nhẹ hai cái.

“Vô luận thế nào nhất định phải cứu sống phụ hoàng.”Trên mặt Chu Tĩnh Thần lúc này nước mắt ràn rụa,một đôi tinh mâu vừa hồng vừa sưng.

Khí ma gật đầu,nắm ngón tay đặt trên đỉnh đầu hoàng thượng,mấy đạo bạch quang từ đầu ngón tay y bắn ra,tiếp theo bao phủ trên người hoàng thượng.

Chu Tĩnh Thần lau đi nước mắt đứng yên một bên,vịn cột giường,trong lòng lại khẩn trương vô cùng.Bạch quang từ từ tụ lại trên ngực hoàng thượng,dưới long bào dường như có cái gì đó ngoạ nguậy,bị bạch quang bức bách càng động càng nhanh.

“Đây là cái gì?” Chu Tĩnh Thần chỉ vào long bào kinh hô.

“Cổ.” Khí ma vừa điều khiển bạch quang vừa trả lời hắn.Tiếp theo y hét to một tiếng,bạch quang bao quanh sâu độc từ trong miệng khe nhếch của hoàng thượng bay ra rơi vào ma thủ khí ma.

“Ưm.....” Sâu độc được bức khỏi cơ thể,mí mắt hoàng thượng giật giật từ từ tỉnh lại.

“Phụ hoàng.” Chu Tĩnh Thần kích động gục trước ngực hoàng thượng.

“Người đề lên hoàng thượng rồi.” Khí ma thở dài đưa kéo Chu Tĩnh Thần rời khỏi người hoàng thượng.

“Phụ hoàng,nhi thần chỉ nhất thời kích động không làm đau người chứ?” Hắn tay chân vụng về giải thích nhưng thấy phụ hoàng từ ái nhìn hắn,lúc này hốc mắt đỏ lên lệ như suối trào ra ngoài.

“Hoàng nhi không cần lo lắng,trẫm không có chuyện gì.” Trên mặt hoàng thượng không còn tái nhợt như vừa rồi cũng có tinh thần hơn,chỉ không có khí lực ngồi dậy.

Hắn vội vàng lau đi nước mắt,cười nói: “Phụ hoàng không có chuyện gì là tốt rồi,người suýt hù chết nhi thần.”

“Vị này là....?” Hoàng thượng bỗng nhiên phát hiện sự tồn tại của khí ma.

Khí ma không đợi Chu Tĩnh Thần giải thích liền hướng về phía hoàng thượng,chắp tay nói: “Nghịch Thiên tham kiến hoàng thượng.”

Y đường đường là Ma Tôn bình thường đương nhiên khinh thường hành lễ hoàng đế loài người,bất quá người trước mắt là phụ hoàng Tĩnh Thần,cũng xem như cha vợ tương lai của mình,khách khí một chút hắn nên.

“Y là ân nhân cứu mạng của nhi thần,mới vừa rồi cũng do y giúp hoàng giải trừ cổ thuật,bất quá y từ trước đến nay đều sống trong núi,nên mới không hiểu rõ quy củ trong cung,xin phụ hoàng đừng phiền lòng.” Chu Tĩnh Thần vội vàng đứng ra nói rõ thân phận của y.

“Không sao,ngồi.” Hoàng thượng đánh giá cẩn thận,nhìn một lát rồi gật gật đầu.

Mặc dù màu tóc cùng con người khác với thường nhân nhưng tướng mạo rất xuất chúng,hơn nữa y từng cứu Tĩnh Thần còn cứu lấy mạng mình,bên cạnh Tĩnh Thần lại có người bản lĩnh không giống người thường,ông cũng không cần lo lắng hoàng hậu,thái tử bất lợi với Tĩnh Thần.

Khí ma còn chưa mở miệng,Chu Tĩnh Thần liền giành nói: “Đa tạ phụ hoàng.” Kéo khí ma ngồi xuống.

“Tướng mạo của ngươi rất là kỳ lạ, trẫm chưa từng thấy qua nam tử có khí độ phi phàm như vậy.” Hoàng thượng nhìn y khen không dứt miệng.

“Tạ ơn hoàng thượng khen ngợi, Nghịch thiên từ nhỏ đã vậy.”

Nãy giờ y thái độ khiêm tốn làm cho Chu Tĩnh Thần không nhịn được liếc mắt sang.

Từ trước đến giờ Khí ma luôn không ai bì nổi, giờ sao lại nói chuyện khách khí như vậy nha. Chu Tĩnh Thần đương nhiên sẽ không cho rằng vì đối mặt vua của một nước, thái độ khí ma biến chuyển quá nhanh, dù sao ban đầu khi đối phương biết thân phận của hắn cùng nhìn thấy đại hoàng huynh vẫn rất bướng bỉnh kiêu ngạo, không phải..... là vì hắn chứ?

Thật ra hắn đã phát hiện, sau khi hai người phát sinh quan hệ khí ma mặc dù vẫn làm theo ý mình nhưng rất nhiều chuyện nhỏ nhường theo ý hắn, điều này khiến hắn cảm động.

“Phụ mẫu ngươi ở đâu?” Hoàng thượng hỏi nữa.

“Không cha không mẹ.”

“Ngươi là cô nhi?”

“Phải” một hỏi một đáp bất ti bất kháng, khí độ siêu nhiên của y đã làm cho hoàng thượng nhìn với cặp mắt khác xưa.

“Thứ cho trẫm nói thẳng, ngươi đã cứu Thần Nhi bây giờ lại cứu trẫm, ngươi muốn ban thưởng thế nào?”

“Cái gì cũng có thể sao?” Ánh mắt khí ma như hữu ý vô ý quét về phía Chu Tĩnh Thần nhưng đối lấy đối phương nhìn chằm chằm.

Xem ra gần đây y thật sự quá nuông chiều Tĩnh Thần làm hắn hoàn toàn cũng không sợ y nữa rồi! Khí ma không giận ngược lại cảm thấy buồn cười.

“Ngươi cứ việc nói, nếu trẫm hứa với ngươi thì nhất định sẽ làm được.”

“Ngay cả việc nhà còn giải quyết còn mạnh miệng như thế, trong lòng Nghịch Thiên khó tránh khỏi đặt lên chất vấn.” Khí ma cười lạnh một tiếng.

Nghĩ đến ngày hôm qua tim của y nguội lạnh, nếu không phải y thi triển pháp thuật trên bạch châu, sợ rằng Tĩnh Thần đã sớm bị người giết chết!

Mà hết thấy đều do hoàng đế loài người này ban tặng. Nếu không phải ông ta cô tức dưỡng gian, làm việc không quả quyết mới để thế nhi ông ta có gan bò lên đầu giễu võ dương oai, làm ra nhiều chuyện thương thiên hại lý!

“Này.....” Hoàng thượng lúng túng, gương mặt già nua vì ngượng mà đỏ.

“Nghịch Thiên, ngậm miệng.” Chu Tĩnh Thần vội vàng lên tiếng ngăn cản.

“Ngươi nói không sai, là trẫm có lỗi với Tĩnh Thần, hiện tại trẫm lập tức xử trí hoàng hậu cùng thái tử.” Hoàng thượng khôi phục sắc mặt bình thường, ánh mắt nhìn Chu Tĩnh Thần tràn đầy áy náy.

Người mà ông yêu nhất chết oan, ông chẳng những không thể thay nàng báo thù, thậm chí ngay cả nhi tử duy nhất nàng để lại cho ông cũng nhiều lần suýt nữa bỏ mạng.

Đúng vậy, ông biết, ái phi chết hoàng hậu thoát khỏi quan hệ, chỉ là trong triều hơn phân nửa quyền thần đều thuộc người của quốc cữu, ông không thể dễ dàng động đến nàng.

Nhưng ông ảm nhẫn nhiều lần đối lấy hoàng hậu ngày càng được nước lấn tới, vì muốn giúp thái tử thuận lợi lên ngôi, hoàng hậu không chỉ đối phó Tĩnh Thần, còn hạ độc ngay cả trượng phu của mình!

Sau khi túng độc thần trí ông thỉnh thoảng thanh tỉnh, thỉnh thoảng hỗn loạn, hoàng hậu chắc chắn nghĩ ông đã bị khống chế mới ở trước mặt ông ngày càng không chút kiêng kỵ, ông hết sức dằn dặt thậm chí nghe được mẫu tử thảo luận làm sao đối phó những hoàng tử khác, diệt trừ đám người đối đầu.

Nghịch Thiên nói không sai là ông dung túng nên mẫu tử bọn họ mới đem trong cung, triều đình làm cho nhiễm đầy chứng khí, ông không thể tiếp tục nuôi chiều thế nữa!

“Người đâu, bắt hoàng hậu lại cho trẫm!”

Bên ngoài cung, cấm vệ quân cùng thái giám canh giữ nghe được tiếng hét trung khí mười phần của hoàng thượng, tất cả đều kinh ngạc nhưng rất nhanh khôi phục như thường, thống lĩnh cấm vệ quân lập tức dẫn dắt thủ hạ đi đến hậu cung.

Lúc cấm vệ quân rời đi, tất cả bọn thái giám đều tràn vào trong điện xem hoàng thượng, không có ai chú ý tới mất đi một tiểu thái giám.

Trường Nhạc cung nội

Hoàng hậu nửa nằm ở trên giường, một tay chống lên đệm êm phía dưới, thái tử ghé vào bên tai nàng không biết nói cái gì, chọc cho nàng khanh khách cười không ngừng.

Đột nhiên, một gã tiểu thái giám vội vàng hấp tấp chạy vào, thở không ra hơi nói: “Nương nương, việc lớn không tốt.” Nhìn kỹ lại hẳn chính là vị thái giám biến mất trong tấm cung hoàng thượng.

“Có chuyện gì?” Hoàng hậu mắt phượng ngưng tụ, nụ cười trên mặt cũng biến mất.

Nàng nhận ra tiểu thái giám này là cháu của Trương công công, ban đầu tiến cung nàng cố ý an bài ở bên cạnh hầu hạ hoàng thượng, vì để nắm động tĩnh bên đó.

“Hoàng thượng đột nhiên tỉnh còn phái người đến bắt người.” Tiểu thái giám run rẩy trả lời.

“Cái gì?!”

“Không tốt, phụ hoàng nhất định là biết rồi, mẫu hậu bây giờ chúng ta nên làm gì!” Thái tử sắc mặt từ xanh chuyển trắng, gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng.

“Trước khoan rồi loạn, để cho bốn cung thử nghĩ xem.” Hoàng hậu vịn trán nhúc nhích đầu vạ phần.

Chuyện sao lại biến thành như vậy? Lúc đầu còn cho rằng vạ vô nhất thất, không nghĩ tới lúc này hoàng thượng lại tỉnh, đáng chết, nàng thế nhưng trước mặt hẳn nói rất nhiều chuyện không nên nói.

Hơn nữa “vu cổ” là thứ cổ kị nhất trong hoàng thất, hiện tại chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, một nhà Lý thị bọn họ cùng thái tử đừng nghĩ sống sót.

Ngân nha ám giảo, hoàng hậu quyết định “Chuyện đã tới bây giờ hoặc là không làm, thái tử mau sớm báo cho cửu cửu của con, nói mọi việc đã bại lộ, bảo cửu cửu u con điều tạm ba vạn binh mã Phụng Thành Ủy lấy danh nghĩa là thanh quân trắc.” Nàng tính tiên hạ thủ vi cường.

“Dạ, nhi thần lập tức đi ngay.” Chu Tĩnh Vũ vội vàng hướng phía ngoài chạy đi.

Trong cung loạn thành một đoàn, ngoài cung cũng không thể an bình, sau khi Thừa tướng nhìn thấy thái tử lập tức cho gọi môn sinh Phụng Thành Ủy điều tạm binh mã, vội vã tiến cung.

Trong tấm điện, hoàng hậu cùng thống lĩnh cấm vệ quân cũng giằng co chưa xong, thống lĩnh cấm vệ quân đem người vây quanh Phụng Hi Cung nhưng hoàng hậu vẫn ngoan cố chống cự.

“Khuất Lăng, bốn cung là quốc mẫu, người có biết phạm thượng sẽ chịu tội gì?”

Nhưng trên mặt thống lĩnh cấm vệ quân không chút thay đổi nói: “Vi thần chẳng qua phụng mệnh làm việc, nương nương tha lỗi.” Khuất Lăng nghiêm nghị, không khuất phục dưới uy nghi hoàng hậu.

“Hoàng thượng đã sớm thần chí không rõ, biết đâu ngài đã trúng kế kẻ gian khác.” Trong lời nói của hoàng hậu đầy mâu thuẫn thẳng vào Chu Tĩnh Thần.

“Người mới là gian nhân, là người hại phụ hoàng!” Chu Tĩnh Thần tức giận bắt bình chỉ vào hoàng hậu lớn tiếng trách cứ.

Hắn và khí ma vẫn đợi ở Long ngũ, vậy mà nhìn hết trái sang phải lại không thấy bóng dáng hoàng hậu liền chạy tới đây xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Kết quả lại nghe hoàng hậu đổi trắng thay đen gài tang vật giá họa, bảo hắn làm sao không tức giận?!

“Vô bằng vô cớ, người tại sao phải nói ai gia hại hoàng thượng?” Hoàng hậu liếc chết không thừa nhận, trả lời lại một cách mỉa mai.

“Đây chính là chứng cứ.” Sau đó Khí ma đi ra, vươn ra bàn tay một con con sâu nhỏ màu xanh biếc ngẩng đầu ngọ nguậy, chính là sâu độc mới từ trong cơ thể hoàng thượng lấy ra.

“Bất quá là là một con sâu buồn nôn thôi có cái gì mà kỳ quái.” Hoàng hậu sắc mặt đã tái mét nhưng cường tự chống.

“Vậy người cũng thử một chút xem nó có kỳ quá không.”

Khí ma ngón tay bắn ra, âm thầm làm phép đem sâu độc ném về phía hoàng hậu, hoàng hậu tránh né không kịp sâu độc rơi vào trên mặt nàng, từ trong mũi nàng chui vào.

“Không nên..... Không nên a!” Hoàng hậu bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc, bụm mặt ngồi xồm xuống.

Thời gian chỉ một cái nháy mắt, ánh mắt hoàng hậu dần tan rã bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, bệnh trạng cùng hoàng thượng lúc trước giống nhau như đúc, cảm vệ quân liên nhân cơ hội đem hoàng hậu trời lại.

Khi tể tướng cùng Chu Tĩnh Vũ mang binh chạy tới thì phát hiện đại thế đã mất, Thôi Thượng Thư mang theo hộ quốc Đại tướng quân cùng thủ hạ binh mã tiến cung hộ giá, vừa lúc bao vây đoàn người bọn họ.

Trải qua một phen kịch chiến, thái tử phái không địch lại, không thể làm gì khác hơn bó tay đền tội.

.....

Năm ngày sau

Hoàng hậu cùng Tể tướng được ban tội tử, chu di tam tộc, thái tử bị giáng chức thành thứ dân trọn đời không được vào kinh thành, tin tức này oanh động cả kinh thành, bách tính môn nghị luận rối rít khó hiểu không biết xảy ra chuyện gì.

Sau đó hoàng thượng lại hạ chỉ công bố tội trạng hoàng hậu cùng tể tướng, đồng thời hoả tốc phái người quét sạch phái dư đảng thái tử, một cuộc sóng to gió lớn cuối cùng bình tĩnh trở lại.

“Tam điện hạ..... Không, thái tử điện hạ, mời lên.” Tiếp theo thái giám tổng quản tuyên đọc hoàn thánh chỉ, mỉm cười tiến lên đưa cho Chu Tĩnh Thần quỳ xuống tiếp chỉ.

Một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, Chu Tĩnh Thần lập tức thu hồi cảm tình, cười nhạt căn dặn hạ nhân lấy ngân lượng ban thưởng “Ai cũng có thưởng.”

Thì ra lúc trước khí ma nói tin tức tốt là chuyện sắc phong thái tử, hắn còn phải đợi mấy ngày này, không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

“Tạ ơn phần thưởng của thái tử, chúc mừng thái tử, nô tài còn có việc phải về cung trước.” Thái giám tổng quản cười mỉa mỉ nhận lấy phần thưởng bạc, luôn miệng chúc, rồi ngồi kiệu rời đi.

Ban đêm, Chu Tĩnh Thần lần nữa nhìn lên bức họa mẫu phi lâm bẩm tự nói.

“Mẫu phi, nhi tử đã báo thù thay người, người vui mừng chứ?” Biết rõ người trong bức họa không thể trả lời, hắn vẫn nói tiếp “Sau này nhi tử chính là thái tử, trên vai gánh không ít trọng trách trăm trọng, mặc dù không biết có thể giúp quốc gia làm bao nhiêu chuyện bất quá nhi tử sẽ nhân lúc còn sống cố gắng làm một vị minh quân, để người có thể mỉm cười dưới cữu tuyền.”

Khí ma đứng ở bên ngoài nghe được hắn nói những lời này, không khỏi mỉm cười lắc đầu, xoay bước đi vào từ phía sau ôm lấy hắn.

“Thái tử điện hạ, bổn tôn tới chúc mừng người.”

“Buông tay.” Vùng vẫy muốn tránh thoát lại bị khí ma giữ tròn áp đảo ở trên bàn sách.

Vỗ về làn da trơn nhẵn của hắn,kéo chân hắn vòng tại ngang hông mình,khí ma thở hổn hển nói: “Người không phải luôn muốn tạ lễ bốn tôn sao?”

“Tạ lễ? Người đem thọ nguyên của ta đi đi.” Hắn chần chờ một chút rồi chậm rãi mở miệng.

Đây là ước hẹn hắn đáp ứng khí ma giúp hắn báo thù,sớm hay muộn cũng không có gì khác biệt.

“Người thật muốn bốn tôn lấy đi thọ nguyên?” Lòng mày tinh xảo chen chúc thành chữ xuyên,khí ma bị hắn không hiểu phong tình khiến cho giận giữ.

“Cầm đi đi,giao dịch đã hoàn thành.” Hắn chậm rãi nhắm lại hai mắt cố ý quên mất mác trong lòng.

“Người không muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế?”

“Mẫu thù được báo đây mới là điều trọng yếu,huống chi ta đã là thái tử,như vô ý ngoài thiên hạ nhất định là của ta.”Mặc dù hắn cũng rất muốn tiếp tục sống nhưng quân tử nhứt ngôn, tứ mã nan truy.

“Tốt,rất tốt.” Giận quá thành cười,khí ma chợt đứng lên dùng sức đẩy ra Chu Tĩnh Thần.

Tức chết y,sao y lại gặp một tảng đá cứng đầu cứng cổ thế này chứ,nếu y muốn thọ nguyên đã sớm động thủ còn cần báo trước với hắn sao?

Thật muốn gõ vỡ đầu của hắn,xem một chút bên trong rốt cuộc là giấu thứ gì,có phải trừ báo thù ra không còn chuyện gì khác!

“Người làm sao vậy?” Chẳng bao giờ gặp y như vậy,Chu Tĩnh Thần đứng dậy cầm bàn tay khí ma lại bị y vô tình hất ra.

“Ta điên rồi,bị người chọc giận điên rồi! Tốt,ta sẽ làm như người mong muốn lấy đi năm mươi năm thọ nguyên!” Chỉ vào chớp mũi hắn gầm thét,khí ma thấp giọng nguyên rửa một tiếng,điên cuồng cướp đi hô hấp của hắn.

“Ngô.....”

Sắp không thở nổi,trong mũi tất cả đều là hơi thở lạnh như băng của khí ma,thể lực như bị rút sạch,hắn chỉ có thể nắm cánh tay khí ma chống đỡ thân thể mới không có ngã xuống.

Nếu thọ nguyên của hắn lấy đi thì sao?Chỉ là rằng môi truyền đến đau đớn thật giống như ăn Hoàng Liên.

Trong lòng không hiểu sao lại thấy mất mát,muốn bắt cái gì rồi lại cái gì cũng bắt không được,hắn bám chặt đầu vai khí ma,môi lưỡi quần giao.

Nụ hôn hoàn toàn khác với dĩ vãng,khí ma tựa như nổi điên xé cắn môi hắn,cho đến nếm được mùi máu tươi mới chịu bỏ qua.

“Đau quá ——” Xoa xoa khoe môi sưng đỏ,hai mắt hắn mê mang nhìn phía trước xuất thần.

Chờ hắn phục hồi tinh thần trong phòng trống rỗng,không còn bóng dáng khí ma.

Hướng về phía gương đồng nhìn đôi môi vừa hồng vừa sưng,mơ hồ còn rỉ ra máu,nhìn thảm họa của mình mà sợ ngây người.Thế là suốt buổi chiều Chu Tĩnh Thần cũng không rời khỏi Đông Sương,muốn đợi khí ma trở lại để hỏi rõ ràng,vì sao muốn đối xử như vậy với hắn.

Đáng tiếc hắn đợi một ngày một đêm khí ma vẫn không lộ diện.

Ngày kế

Phủ tam hoàng tử đã chật kín người,Chu Tĩnh Thần nhìn khách nhân nối liền không dứt còn không ngừng chúc mừng,nhưng về mặt ai cũng quý dị nhìn vết thương trên môi hắn.

Theo lý hôm nay hắn phải vào Đông cung nhưng khí ma vẫn không xuất hiện,hắn nào còn tâm tư đi đến Đông cung.

Tân khách trong có một vị võ quan,ngay thẳng trước mặt mọi người chỉ vào chỗ đau của hắn hỏi: “Thái tử điện hạ,miệng ngài có chuyện gì vậy?”

“Đây là bị mèo cắn.” Lời vừa nói ra hân hận không được cắn rứt đầu lưỡi của mình.

Có con mèo nào mà nhào đến cắn miệng của chủ nhân vậy chứ? Còn cắn sâu như vậy.....

Nếu không phải khách nhân quá nhiều quản gia ứng phó không được,hắn sẽ chạy nhanh về phòng tránh để mọi người chê cười.

“Phủ thái tử có con mèo hung hãn vậy sao,xin thái tử đem con mèo đó giao cho hạ quan,hạ quan nhất định trị nó ngoan ngoãn nghe lời.”

“Là mèo hoang.” Chuyện cho tới bây giờ,hắn không thể làm gì khác hơn nén xuống đỏ mặt.

“Mèo hoang.....” Võ quan kia mắt choáng váng.

“Khụ,bổn cung mệt mỏi,có lời gì ngày mai hắn nói.” Lúng túng muốn chết,hắn định hạ lệnh trục khách.

Chu Tĩnh Thần lại đợi một đêm,mắt thấy trời đã sáng còn không nhìn thấy bóng dáng khí ma,hắn lập tức sửa sang lại y quan chạy tới hoàng cung.

Đôi mắt phụ hoàng mang bệnh trong người,trong lòng hắn khổ sở không dứt,hắn không thể đem thọ nguyên của mình chuyển sang cho phụ hoàng,đáng tiếc chính hắn không thể sống lâu.

“Tĩnh Nhân,trẫm thật xin lỗi mẫu phi con cũng thật xin lỗi con.” Hoàng thượng sắc mặt mặc dù đã hồng nhuận hơn trước nhưng vẻ mặt vẫn rất tiêu tụy,hai mắt nổi đầy tia máu.

Cầm thật chặt bàn tay phụ hoàng,hắn lắc đầu”Phụ hoàng đừng nói như vậy,mẫu phi chết đi không liên quan đến phụ hoàng.”

Thẩm tra xử lý án tử hoàng hậu,hình bộ cũng nhằm vào cái chết mẫu phi hắn tra hỏi,hoàng hậu đã nhận tội cũng cung khai tên vị cung nữ năm đó nàng phái đi mưu hại mẫu phi hắn,người đó sớm đã bị nàng đẩy xuống giếng chết đuối hóa thành một đồng Bạch Cốt.

“Tất cả phải trách phụ hoàng vô năng,nếu không phải hoàng hậu ghen tị mẫu phi con cũng sẽ không bị hại chết.....” Nhìn dung nhan tương tự nữ nhân mình yêu nhất,hoàng thượng kích động vươn tay.

“Mẫu phi sẽ không trách người.”

“Ngày mai trẫm muốn tới bái tế mẫu thân con.”

“Phụ hoàng,thân thể người không tốt vẫn nên nghỉ ngơi nhiều hơn.” Phụ hoàng thân thể gầy yếu làm sao chịu nổi đường đi mệt nhọc?

Hoàng thượng nói như đinh chém sắt: “thân thể trẫm trẫm tự mình biết,ngày mai nhất định phải đi,trẫm muốn trước khi chết gặp mẫu phi con lần cuối.”

“Vậy cũng tốt,ngày mai lệnh thái y đi theo.Mếu phụ hoàng có chỗ nào không thoải mái thì hãy nhanh trở về.” Không lay chuyển được phụ hoàng,hắn không thể làm gì khác hơn thỏa hiệp.

“Chuyện lần này may có Nghịch Thiên,nên trẫm đã phong y thành An Định hầu,sau này con phải biết trọng dụng y.” Hoàng thượng lời nói xoay chuyển đến trên người khí ma.

“An Định hầu?”

“Trẫm tự biết mạng không thể sống lâu,có Nghịch Thiên ở bên cạnh con,trẫm ra đi cũng được an tâm.” Sờ nhẹ lên đỉnh đầu hắn,hoàng thượng cười rất nhạt.

“Không,phụ hoàng sẽ sống đến trăm tuổi.” Chu Tĩnh Thần nghe,vành mắt không khỏi ửng đỏ.

“Ngốc,tình trạng phụ hoàng thế nào ta đương nhiên biết rõ,sống chết có số Tĩnh Thần con phải hiểu.”

Trở về cầm bàn tay lạnh như băng của phụ hoàng,hắn kích động hô lên: “Mặc kệ miễn là phụ hoàng có thể sống lâu trăm tuổi.”

“Được rồi,trẫm mệt quá,ngươi đi xuống trước đi.” Hoàng thượng mỗi một nhắm lại hai mắt,khóe môi lại nhếch lên nụ cười.

21. Chương 21

Edit:Tieumanulk

P.S:Gần đây ta đang bận chưa rảnh beta,đọc đỡ nghen các bạn ^^

Một năm sau,hoàng đế băng hà,cả nước chìm trong bi thương.Trên dưới hoàng cung một mảnh ảm đạm,Chu Tĩnh Thần canh giữ ở linh tiền hoàng thượng ba ngày không ăn không uống.Khí ma nhìn thấy nhưng cũng không ngăn cản,chỉ lẳng lặng núp trong bóng tối an ủi cùng sử dụng pháp lực bảo vệ tâm mạch Chu Tĩnh Thần.

Nhưng người dù sao không phải làm bằng sắt,vào buổi chiều ngày thứ ba Chu Tĩnh Thần rốt cục kiên trì không được,ngất đi.Khí ma lập tức hiện thân ôm lấy hắn chăm sóc một ngày một đêm,hắn mới tỉnh lại.

“Là người đã cứu ta?”

Đang nhìn con người một chút thần thái cũng không có,ngón tay thon gầy véo nhẹ trên má hắn một cái,khí ma tức giận trừng mắt liếc hắn “Trừ bốn tôn còn có ai hử,không biết yêu quý thân thể của mình,người vẫn còn muốn làm vua của một nước sao.”

“Phụ hoàng đã chết.....”

“Người còn có bốn tôn.” Khí ma vươn tay kéo hắn vào trong ngực,yêu thương an ủi.

“Đúng vậy,ta còn có người.” Hắn ngẩng lên con người đầy tơ mới,thần chí dần dần thanh tỉnh.

“Nhanh khỏe mạnh lại đi,từ nay trở đi người đã lên ngôi đại đế,người không muốn làm hoàng đế nữa sao?”

“Không biết,trong lòng vốn rất muốn nhưng hiện tại..... không còn chút sức.”

“Không có tiền đồ,ban đầu chính là người muốn làm hoàng đế,vậy mà hôm nay buông tha cũng là người,xuất nhĩ phản nhĩ không phải hành động của quân tử.”

“Ta muốn làm hoàng thượng,nhập lý vạn kỷ cùng người bồi lại khoảng thời gian thiếu thốn” Hắn chậm rãi nói ra lo lắng của mình.

Liên tiếp xảy ra biến cố để hắn cảm giác sâu sắc thế sự vô thường,chỉ muốn quý trọng người bên cạnh nhưng gánh nặng trên vai phải làm như thế nào?

Khí ma xoa xoa đỉnh đầu hắn “Bốn tôn cũng không phải là các cô nương,không cần phải người ngày ngày theo.”

Được khí ma cổ vũ,Chu Tĩnh Thần rốt cục thu lại bi thương khôi phục bình thường.

Hắn nhếch nhẹ cánh môi thốt lên “Cám ơn.”

Khí ma đối với hắn thật là tốt,dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể tỏ hết nỗi lòng nhưng trừ nói cảm ơn hắn thật không biết nên biểu đạt tâm ý của mình thế nào.

“Dám khách khí với bốn tôn,nên phạt.” Nói xong,khí ma cúi đầu đoạt đi hô hấp của hắn.

“Ồ..... Không được..... ngày mai còn có đại đế.” Chu Tĩnh Thần hai tay chống đỡ khi trước ngực y,liều mạng lắc đầu.

“Lúc này buông tha cho người nhưng sau này cần phải hảo hảo bồi bổ lại cho bốn tôn.” Lại hôn hôn mấy cái,khí ma hơi thở dồn dập,con người bích sắc lấp lánh *** nhưng biết Chu Tĩnh Thần còn kiêng kị,vì thế y cũng không miễn cưỡng.

Sau quốc tang,Chu Tĩnh Thần đăng cơ làm vương,chuyện thứ nhất chính là tiến cử Thôi Thượng Thư làm Tể tướng.

Ngồi trên ghế rồng nhìn bá quan văn võ,hai tay nắm chắc thành quyền,trong lòng mơ hồ có chút mất mát.Trong đầu dần dần hiện lên thân ảnh vĩ ngạn của khí ma,sau buổi tối khí ma hôn hắn mấy ngày sau cũng không có xuất hiện,hắn đã phái người đi tìm chung quanh,đáng tiếc không có chút tin tức.

Có thể hay không khí ma đang giận hờn cho rằng hấn xem y như người ngoài?

Nhưng khí ma không phải là người dễ giận,hơn nữa rõ ràng đã trừng phạt hấn.....

“Nghịch Thiên,người ở đâu,trăm rất nhớ người.....” Hấn mơ màng nhìn về cửa đại điện,hi vọng khí ma sẽ bất ngờ xuất hiện.

Trước kia cũng không cảm giác mình sợ tịch mịch,có lẽ do thói quen lâu ngày có khí ma bên cạnh,bây giờ không có y ở bên người trong lòng bất giác trống rỗng như thiếu đi cái gì.

Lại qua một ngày,sắc trời cũng đã tối vẫn không nhìn thấy khí ma,thất vọng hấn ngay cả bữa tối cũng ăn không vô,nằm ở trên giường rỗng tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn phía trên.

Đột nhiên có một mái tóc bạc rũ xuống cọ lên mũi làm hấn ngứa ngáy.

“Đang suy nghĩ gì?”

Hấn hưng phấn không thôi ngồi dậy,đưa tay nắm lấy mái tóc trắng,kích động nhìn khí ma lơ lửng giữa không trung.

“Nhớ bốn tôn,hửm?” Khí ma gầy nhẹ lên cầm dưới cửa hấn,rồi vòng qua vành tai miễn cảm thối khí.

Hấn mặt đỏ tới mang tai cãi chối: “Nhớ mới là lạ,trăm chỉ đang nghĩ phải làm sao là một hoàng đế tốt!”

Trừ tưởng niệm khí ma ra hấn chính là lo lắng việc này,trước kia chỉ là hoàng tử nhưng hôm nay đã là thiên tử,gánh vác sinh kế cùng an nguy của dân chúng,hấn có rất nhiều chuyện cùng quan tâm.....

“Vậy người tiếp tục nghĩ,bốn tôn đi.” Bật ra câu nói giận giữ,khí ma xoay người muốn đi.

Mấy ngày nay y cũng rất bận,tam ma khác hẹn y ra gặp mặt,tứ ma bọn họ thường ngày muốn tụ họp cũng không dễ dàng muốn hàn duyên lại càng khó,hiếm khi có cơ hội mới kéo dài đến hiện tại mới trở về.

Vốn muốn giải thích rõ với hấn,không nghĩ tới lại nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của người nọ.Trong đầu không khỏi lóe lên lại lời nhắc nhở.

Biết y vì tình khổ sở,Sắc ma mới khuyên giải chỉ thân thể kết hợp thôi chưa đủ,còn phải để Tinh Thần hoàn toàn hiểu tim của y, nếu không bị thương vẫn là chính mình.

“Đừng đi được không?” Như đang cầu xin,Chu Tinh Thần hoảng loạn sợ chỉ cần mình nhắm mắt lại,khí ma sẽ biến mất không thấy tăm hơi.

Hấn rất muốn hỏi khí ma mấy ngày nay đi đâu nhưng lại lo lắng chính mình hỏi nhiều, chọc khí ma mất hứng.

“Có thể nhưng người phải đáp ứng bốn tôn một yêu cầu.” Bích mâu chuyển một vòng lộ ra tia giáo hoạt.

Không hiểu ý người nọ,Chu Tinh Thần ngây ngốc hỏi lại: “Yêu cầu gì?”

“Người cứ nói đi?”

“Rốt cuộc là muốn thế nào?” Hấn cẩn chắc môi dưới,không còn khí thể bình tĩnh như trên đại điện,ngược lại yếu ớt như đứa bé.

“Bốn tôn không chỉ muốn thân thể người còn muốn tim của người.” Vừa nói mười ngón tay thon dài vừa vẽ vòng tròn lên ***g ngực hấn.

“Người muốn móc tim của trăm?!” Chu Tinh Thần hoảng sợ,bàn tay nín lấy mái tóc trắng cũng từ từ rơi lỏng.

“Bốn tôn lấy tim của người làm gì? Bốn tôn lại không ăn thịt người,bốn tôn muốn chính là tâm ý của người a.” Bị hấn làm cho đỏ khốc đỏ cười,khí ma tức giận cắt ngang lời hấn.

“Vậy thì dễ dàng quá rồi,chỉ cần người lưu lại lâu ngày sẽ có tâm người.” Chu Tinh Thần ha ha cười sáng khoái,bộ dạng vui vẻ nào còn phong phạm bậc vua chúa của một nước.

“Nói so với hát còn dễ nghe hơn a.” Khí ma đột nhiên buông tay ra. Dục cầm cổ túng, chiều này y đương nhiên biết.

“Không, trẫm chỉ đùa một chút thôi mà.”

Sợ khí ma sẽ đi hấn cuống quít đuổi theo nhưng không cẩn thận dẫm lên góc áo của mình, mắt thấy sắp ngã xuống mặt đất.

“Trời còn chưa có tối người vội vã ngã vào lòng ta làm gì?” Khí ma mắt lệ tay lệ ôm hấn vào trong lòng, bàn tay ở ngang hông hấn còn vỗ về chơi đùa, bỗng chốc thiêu lên ngọn lửa ***.

Vài ngày qua cũng không có đụng hấn, trước đó do hấn phiền lòng chuyện phụ hoàng bệnh, y thông cảm hấn nhưng lúc này y không muốn ủy khuất mình nữa.

22. Chương 22

Edit: Tieumanulk

“Trẫm nào có.....” Hấn đỏ mặt kêu lên, vội vàng muốn tránh thoát ***g ngược khí ma, nhưng khí ma đâu chịu theo hấn.

“Mấy ngày không thấy tư thái cũng phóng đảng hơn nhiều, thất lưng so với trước còn mảnh hơn nữa đây.”

“Người còn dám nói, không nói một tiếng liền biến mất, hại trẫm nhiều ngày qua ăn uống không ngon mới gây một vòng lớn.”

Nghe vậy, khí ma ngược lại cười. Sắc ma nói quả nhiên nói đúng, cứ để cho tinh thần mấy ngày không thấy được y mới có thể để hấn nhìn thẳng tâm ý của mình, hôm nay xem ra hiệu quả không tệ.

“Nhớ bốn tôn vậy sao?” Khí ma xoay lay người hấn, để cả hai mặt đối mặt.

Hấn chần chờ chốc lát, ngẩng đầu nhanh như chớp hôn lên môi khí ma. “Nói không muốn..... Là giả.”

Đang ở hấn chuẩn bị thối lui, khí ma đã đưa bàn tay to ngăn chặn sau ót của hấn, hóa bị động làm chủ động. Đầu lưỡi nóng bỏng cạy mở hàm răng hấp thụ nước miếng trong miệng hấn, dọc theo cánh môi mút cắn xuống dưới, đến khi trên cổ lưu lại một hàng dọc vết đỏ bất mắt.....

Tay cũng không nhàn rãi, kéo long bào một đường trượt xuống, từ lưng lục lọi đến khe hông, dùng sức một cái liền nâng hông áp hưởng mình, người trước mắt hít thở lập tức trở nên dồn dập.....

Bàn tay khí ma theo khe hông mò tới giữa hai chân Chu Tĩnh Thần, thuần thục cầm ngọc hành trên dưới khuấy động để người nọ run rẩy không dứt.

“A.....” Môi mỏng khẽ nhếch, hấn bật ra rên rỉ đứt quãng.

Khí ma cúi đầu ngậm vào miệng hồng quả ra sức trêu đùa, một tay vuốt ve ngọc hành, một tay khác thăm dò vào hậu huyệt nhẹ nhàng kéo ra đưa vào.

“Ừ.....” Trong miệng phun ra ngậm nga mắt hồng, hai tay khó kìm lòng nổi vòng trên gáy khí ma.

Khí ma vươn đầu lưỡi nóng bỏng liếm qua bụng của hấn, đến khi tới rốn thì qua lại liếm láp, trong miệng không ngừng vang lên tiếng nước chảy chập chập.

Chịu không nổi kích thích quá độ, hấn cong lên thân thể yêu cầu nhiều hơn, khí ma thì lại như đứa bé ra sức mút mát, một đường hôn đến nơi riêng tư giữa hai chân.

“Không nên liếm nơi đó..... Bẩn.....” Hai chân bị tách rộng, phía dưới hạ thân thoáng cái đều lộ ra trước mặt khí ma, khiến hấn đỏ bừng cả mặt.

Da thịt màu mật ong bởi vì kích thích mà phỉếm màu hồng đào mê người, mái tóc tán loạn, tinh mâu khép hờ bộ dáng như vật làm khí ma mê đến thần hồn điên đảo.

Khí ma khát khao nhìn bộ dáng như vậy của Chu Tĩnh Thần, hận không được một ngụm nuốt vào trong bụng.

Làn da bị vuốt ve mỗi một tác như bị hỏa thiêu,hắn liều mạng cong người dán lên khí ma..... đầu lưỡi khí ma tựa như vũ mao lướt nhẹ qua thành trong hậu huyết,gãi lên tim của hắn,hai chân hắn như nhũn ra,cả người run rẩy không ngừng.

“A.....” Hắn không ngừng giãy dụa,dục tiên dục tử bật ra rên rỉ.

Khí ma cười gian một tiếng,lại ra sức liếm lộng.

“Ngô.....” Hắn khó nhịn nắm lấy khí ma,mũi chân cũng theo đó mà kéo căng.

Hắn mặc dù muốn chạy trốn khỏi tình cảnh bị liếp láp ngược ngùng,nhưng bản năng thân thể giãy dụa,đầu lưỡi khí ma như làm pháp thuật,chỉ liếm một chút đã làm cho hắn hưng phấn không thôi.

Khi hãm sâu vào trong dục vọng,da thịt của hắn đỏ ửng,trong miệng không ngừng gọi tên khí ma.

“Nghịch Thiên..... buông tha trẫm.....”Tiếng đứt quãng vang lên mang theo cầu xin muốn lấy lòng khí ma.

“Không tha,ngươi thuộc về bổn tôn.” Y điên cuồng hét lên.

Khí ma lại tách rộng hai chân của hắn thêm nữa,đầu lưỡi nóng bỏng không ngừng liếm nơi nổi lên trong hậu huyết.

Theo đầu lưỡi xâm nhập,hạ thân cũng càng ngày càng cứng rắn,khí ma một tay nâng lên mông hắn,một tay cầm ngọc hành nhanh chóng dao động.

Tiền hậu giáp kích khiến hắn muốn bất tỉnh,trước mắt một mảnh trống rỗng chỉ muốn nhanh phát tiết.

“Nghịch Thiên..... Nhanh lên một chút..... Nhanh lên nữa.....” Hắn ôm lấy lưng khí ma,thét chói tai lên tiếng.

Sau một trận kịch liệt chấn động thân thể bỗng nhiên cứng đờ,ngọc hành ỏ lổ vào bắn tán loạn ra chất lỏng bạch tọc.

Đem tọc dịch dính đầy tay nhón vào miệng,khí ma cười tà nói: “Tích rất nhiều a.”

“Ngươi cũng biết trẫm chỉ có ngươi.” Thở hổn hển giải thích chứ không dám giương mắt nhìn.

“Bổn tôn cũng chỉ có một mình ngươi.”

Khí ma đẩy hắn ngã trên long sàng,tách ra hai chân thon dài,một tay nắm cự vật sưng chổng đờ trước hậu huyết xoay chuyển,chỉ là không có ý vào.

“A.....” Chu Tĩnh Thần không nhịn được héch thất lưng thúc giục.

“Cầu xin ta đi.” Cổ nén dục vọng,y không có lập tức tiến vào.

Chu Tĩnh Thần cắn lên đầu vai y gằng lên “Ngươi muốn ép trẫm điên lên có phải hay không? Mau vào.....” Hai chân vòng sang eo nam tử,ý tứ mời mọc hết sức nồng hậu.

Khí ma thất lưng trầm xuống, “Tới.”

Mới vừa tiến vào Chu Tĩnh Thần còn cảm thấy có chút khó chịu,bất quá điểm khó chịu đó rất nhanh theo khí ma cuồng dã luật động biến mất hầu như không còn, khoái cảm dục tiên dục tử như thủy triều vọt tới,để hắn chỉ có thể leo lên người khí ma,kịch liệt lắc lư thân thể bật ra rên rỉ,toàn lực phối hợp khí ma nhiệt tình chạy nước rút.

“A..... Quá nhanh.....” Thân thể giống như muốn nổ tung,đầu óc trống rỗng.

Khí ma nhìn hắn đầu đầy mồ hôi,thở hổn hển,không nhịn được ôm càng chắc hơn,hai tay khấu chặt mông hẹp kéo đến để bản thân có thể chôn sâu vào trong cơ thể hắn.

Khoái cảm quá mức mãnh liệt,hắn khóc cầu khẩn “Nghịch thiên..... Ta không được.....”

“Ôm chặt.”

Khí ma kiểm hồng của hắn,nhanh chóng đút vào,đồng thời dùng miệng mút hồng quả trước ngực hắn khiến hắn rên rỉ không ngừng.

cự vật to và dài ở phía sau huyết tiến tiến xuất xuất,mỗi lần đều mang theo my thịt,mà tay của hần cũng ở trên lưng khí ma để lại mấy vết trảo.

“Không cần.....” Hần khẽ kêu một tiếng,toàn thân mãnh liệt run rẩy.

Không để ý đến hần,khí ma lật lại người hần để hần nằm trên giường rồng,hai tay nâng lên mông của hần,từ phía sau lần nữa hung hăng tiến vào.....

Chu Tĩnh Thần đang đưa thân thể đón ý nói hòa khí ma luật động,tay phải vô ý sờ ngọc hành cao thẳng giữa hai chân,trên dưới dao động,chỉ muốn nhanh được giải thoát.

Theo khí ma lần lượt cuồng liệt đoạt lấy,hần không tự chủ ngâm nga giữa hai chân một mảnh hỗn độn.

“A..... Quá nhanh.....”

Hậu huyết mãnh liệt co rút lại làm khí ma càng thêm hưng phấn,đang đưa biên độ cũng càng lớn,kích tình khó nhịn ở trong nhục huyết dút vào.

Ở Chu Tĩnh Thần sắp bất tỉnh,khí ma đem mình chôn thật sâu ở trong cơ thể hần,vui thích làm khí ma toàn thân run rẩy,một trận mãnh liệt nóng hổi bắn vào trong cơ thể hần.....

“Thật nóng!” Kinh hô một tiếng,hần cũng tiết.

Sau khi xong mọi chuyện,khí ma nằm ở bên cạnh Chu Tĩnh Thần thỏa mãn ngủ nhưng Chu Tĩnh Thần chỉ nhắm mắt một lúc đã tỉnh.

Mặc dù thân thể mệt lả nhưng không tài nào ngủ được được,khế ước ký kết cùng khí ma lúc trước vẫn ghi nhớ trong lòng.

Hần biết bản thân chỉ còn không tới hai năm tuổi thọ,cho dù hôm nay quan hệ cùng khí ma đã khác xưa nhưng hần không muốn miệng yêu cầu khí ma giải trừ khế ước, dù sao hần cũng đã lên ngôi vị hoàng đế,khí ma đã hoàn thành hứa hẹn.Không bằng thừa dịp hai năm còn lại chuẩn bị tốt hậu sự ——

Hôm nay hần và khí ma ở chung một chỗ bàn thảo tìm người kế thừa,ít nhất phải tìm được một người thừa kế ưu tú chăm lo muôn dân.

23. Chương 23

Edit:Tieumanulk

Đảo mắt Chu Tĩnh Thần lên ngôi hơn ba tháng,thân là An Định hầu khí ma mỗi ngày đều ở bên cạnh một tắc cũng không rời.

Quốc sự bận rộn hơn nữa chồng chất tâm sự làm Chu Tĩnh Thần mỗi lần thấy khí ma đều né tránh,không còn nhiệt tình giống thường ngày.

Hần không biết khi nào khí ma lấy đi thọ nguyên của mình cũng không biết khí ma khi nào sẽ rời đi,tâm tình thấp thỏm bất an khiến hần cả đêm mất ngủ.

Hần không nỡ để khí ma đi,mới hiểu bản thân đã yêu khí ma không thể rời bỏ y!

Mà Chu Tĩnh Thần hành động khác thường cũng rơi vào trong tầm mắt khí ma,khí ma nhiều lần cũng muốn tìm hần nói chuyện một chút nhưng mỗi lần vừa có cơ hội thì lại bị đám đại thần đi vào phá hư chuyện tốt của y.Đến buổi tối lại không đành lòng quấy rầy giấc ngủ của Chu Tĩnh Thần đành phải thôi.

Ngày này,vì cả đêm ngủ không ngon Chu Tĩnh Thần ngồi trên ghế rồng khẽ chớp mắt.

“Hoàng thượng, đầu tháng sau chính là kỳ chọn tú,Lễ bộ đã chuẩn bị danh sách tốt,trước đó mời người xem qua?”

Thân là trọng thần Khang định hầu được chúng đại thần kỳ vọng nhắc với hần chuyện này.

“Chọn tú.....” Chu Tĩnh Thần đột nhiên giật mình nhưng cúi đầu không nói.

Từ lúc lên ngôi tới nay hậu cung trống không,cục diện chính trị cũng không ổn định đã đến lúc tìm thêm nữ nhân để hậu cung phong phú.

Nhưng nếu thật phải chọn tú,lấy tính tình khí ma tuyệt đối không thuận theo.....

“Nước không thể một ngày vô mẫu,trong đám tú nữ không thiếu nữ nhi của các vị đại thần,hoàng thượng cần phải cẩn thận chọn lựa.” Khang Định hầu từng câu từng chữ nói rõ ý định,ông dù bị tước vị nhưng cùng tiên hoàng cũng có quan hệ thông gia,cũng có thể xem như một thành viên trong hoàng thất nên đối với hôn sự Chu Tĩnh Thần cũng có chút quan tâm.

Hắn do dự một hồi,rốt cuộc tìm lời nhã nhặn nói”Trẫm vừa mới lên ngôi chỉ muốn chú tâm chuyện quốc sự chuyện chọn tú sau này hãy nói.”

“Hoàng thượng,tuyển phi tần lập hoàng hậu không chỉ vì sinh hạ người thừa kế còn kéo dài hương khói dòng tộc,rất quan trọng,hơn nữa đây cũng là một trong những cách yên định lòng các đại thần,người hẳn nên hiểu chuyện này?” Khang Định hầu nghiêm mặt,muốn lấy đại nghĩa làm trọng.

“Hầu gia có ý gì trẫm đương nhiên hiểu nhưng trẫm không muốn chọn tú.” Thấy đẩy không xong Chu Tĩnh Thần quyết định nói rõ ràng.

“Hoàng thượng,người là vua của một nước,có một số việc cho dù người không muốn cũng phải gánh.” Khang Định hầu thở dài một hơi.

“Vậy thì hoãn một chút không được sao? Trẫm đã có người thích,cần phải có chút thời gian để y hiểu được nỗi khổ tâm của trẫm.” Hôm nay hắn chỉ có thể bày ra chính sách kéo dài thời gian,kỳ chọn tú ba năm tổ chức một lần,chỉ cần thoát khỏi lần này,tương lai..... Không,cần bản cũng không có tương lai.

“Nếu hoàng thượng có người yêu,không bằng cho đòi vào người đó trong cung ban danh phận là được.”

Bất đắc dĩ Chu Tĩnh Thần lắc đầu nói:”Không,y là sẽ không vào cung,huống chi cũng không phù hợp tư cách.”

Hắn biết có một số đại thần nuôi nam sủng nhưng hắn thân phận là hoàng thượng,không thể lập y làm nam phi sao,huống chi các đại thần cho dù nhắm một mắt mở một mắt nhất định cũng sẽ lấy chuyện nối dõi tông đường buộc hắn lập hậu phi,khí ma tuyệt đối sẽ nổi cáu.

“Thứ cho thần vô lễ,chuyện chọn tú không thể tiếp tục trì hoãn,hoàng thượng cập quan cũng đã lâu mà hậu cung ngay cả một phi tần cũng không có,đại thần trong triều đều đang nghị luận cứ thế sẽ không tốt cho việc trị quốc.”

“Như vậy sao,ta nhớ nhà Hầu gia có hai vị quận chúa,người lớn đã thành thân còn người nhỏ chỉ mới hai tám,không bằng trẫm lập nàng làm hậu đi.” Hai mắt tỏa sáng,đôi lông mày này giờ nhíu lại cũng chậm rãi thả lỏng.

“Hoàng thượng,tiểu nữ Nghê Thường còn rất bé lại không hiểu đạo lý,không thể ——” Khang Định Hầu vẽ mặt bối rối,hiển nhiên không muốn đem nữ nhi đưa vào cung.

Người khác không biết nhưng hắn là dòng dõi hoàng thất bắt quá hiểu rất rõ,chỉ cần nghe nhất quốc chi mẫu thôi đã làm người ta ca ngợi nhưng ít ai biết người đó phải cùng vô số nữ nhân tranh đoạt tâm trượng phu,hậu cung chẳng khác nào chiến trường của nữ nhân,đầy rẫy tính toán cùng lục đục triền miên.

“..... Không bằng ngày mai Hầu gia đưa Nghê Thường vào cung,trẫm muốn đích thân nói chuyện cùng nàng.”

Mạng hắn không còn sống được bao lâu thật sự không thể làm trẻ nãi hạnh phúc người khác,hắn đành phải đem việc có lợi hay hại trình bày rõ ràng cùng tiểu quận chúa.Nếu như Nghê Thường nguyện ý gả cho hắn,hắn có thể lập trường tôn Hầu gia làm thái tử, chính thất của Khang định hầu dù sao cũng là trưởng công chúa,tôn tử xem như có huyết thống hoàng thất,không đến nỗi bị mất kỷ cương.Chẳng qua lời này trước đó không nên nói rõ cùng Khang Định Hầu.

“Thần tuân chỉ.” Khang Định Hầu nghiêm khuôn mặt khổ sở,đón lấy thánh chỉ.

“Đi xuống đi,chuyện này nhớ phải báo cho Trương Dương.” Trước khi Khang Định Hầu rời đi,Chu Tĩnh Thần vẫn không quên dặn dò thêm một lần.

Ngày kế tiếp, Chu Tĩnh Thần một mình triệu kiến Nghê Thường, nàng không đẹp đến trình độ nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng coi như giai nhân thanh tú, tác phong đoan trang thùy mị, quan trọng nhất là thái độ tự nhiên hào phóng.

Ngoài ý liệu của hần, hần chỉ mới vừa mở miệng Nghê Thường đã đáp ứng yêu cầu của hần.

“Quận chúa, nàng cần phải hiểu rõ trăm có thể cho nàng chỉ là danh hiệu hoàng hậu mà thôi.” Ngụ ý hần chỉ có thể cùng nàng làm đôi vợ chồng hữu danh vô thực.

“Ý của hoàng thượng Nghê Thường đương nhiên hiểu được, không đối gạt ngài ngày hôm qua phụ thân đã nói rõ với ta hoàng thượng đã có người trong lòng, Nghê Thường cũng không tham luyện vị trí trong lòng hoàng thượng, mà tham luyện nhất chính là vị trí hoàng hậu của một nước.” Nghê Thường trả lời thỏa đáng so với các cung cô nương lứa thành thực trăm ổn hơn rất nhiều, đương nhiên ý nghĩ cũng rất phóng khoáng.

“À?” Nhìn dáng mạo tao nhã của tiểu quận chúa thủy chung không đành lòng, cùng thái độ thẳng thắn của nàng chẳng những không khiến cho Chu Tĩnh Thần ghét, ngược lại làm hần cảm thấy thú vị nhường cao lỏng mảy.

“Tâm nguyện thuở nhỏ của Nghê Thường chính là trở thành hạ người vang danh thiên hạ nhưng bởi vì là thân nữ nhi, lại là Quận chúa khắp nơi chế ngự nên không thể làm gì. Nếu Nghê Thường có thể lên làm hoàng hậu chẳng những có thể gọi nhà mẹ đẻ giúp đỡ, làm tốt bốn phận thậm chí có thể lưu danh thiên cổ, không phải rất tốt sao?”

“Tốt, trăm sẽ cho ngươi làm hoàng hậu!” Hiểu ý của nàng, hần cũng không cần do dự nữa.

Sau đó, Chu Tĩnh Thần đưa ra thánh chỉ giao cho thái giám hầu bên cạnh, đại diện phong hậu sẽ cử hành vào tháng sau, chuyện chọn tú thì kéo dài thời hạn.

Tin tức Hoàng thượng sắp thành hôn rất nhanh truyền tới tai khí ma, đang nổi giận ùng ùng y không để ý văn võ bá quan xông thẳng vào đại điện, mạnh mẽ kéo vào ngự tẩm.

“Có ai không, mau bảo vệ hoàng thượng.” Thái giám tổng quản hét chói tai, mang theo ngự tiền thị vệ đuổi theo phía sau.

“Không có ý chỉ của trăm ai cũng không cho phép đi vào.” Từ bên trong cửa cung truyền ra thanh âm Chu Tĩnh Thần, ngự tiền thị vệ đương nhiên không dám vọng động theo sát phía sau thái giám tổng quản, đồng loạt vây quanh ngoài ngự tẩm.

24. Chương 24

Edit: Tieumanulk

Trong ngự tẩm trống lẻ, khí ma đuổi tất cả cung nữ ra ngoài, Tĩnh Thần cũng không ngăn cản y ngược lại phối hợp bảo bọn họ lập tức lui hết ra ngoài.

Khí ma mặt lạnh, xé ống tay áo hần, đẩy hần ngã ở trên long sàng.

“Tại sao lại thành thân? Chẳng lẽ bốn tôn không thỏa mãn được ngươi sao?” Trên khuôn mặt tuần dật giờ đây đã đen như đáy nồi, mái tóc dài tuyết trắng bay múa mọi nơi, khí phách ma tôn hiển lộ không bỏ sót.

“Ngươi đừng suy nghĩ nhiều làm gì, thành thân chẳng qua trong cung thêm nữ nhân mà thôi, trăm sẽ không có quan hệ với nàng ta.” Sợ khí ma hiểu lầm Chu Tĩnh Thần vội vàng tỏ rõ lập trường của mình.

“Nói thì thật dễ nghe không đụng nàng? Không đụng nàng tại sao muốn cho nàng tiến cung, ngươi thật cho rằng bốn tôn thích ngươi sẽ không động tới ngươi sao?”

Khi y biết được Chu Tĩnh Thần muốn thành thân thì nổi trận lôi đình, ngay cả ý nghĩ giết người cũng có.

Bản thân y thật lòng lại bị đối phương vô tình chà đạp, y vì Chu Tĩnh Thần đẹp yên hầu phong hào. Ở lại trong hoàng cung phụ giúp nhưng Chu Tĩnh Thần lại đối xử y như vậy——

Trên trán tinh mịn mồ hôi hột, hần khấn trương cầm bàn tay khí ma giải thích “Lúc trước trẫm đã muốn nói cùng người nhưng mỗi lần đều không mở miệng được chỉ vì sợ người hiểu lầm.”

“Người cũng sắp vào cung người mới nói với bốn tôn, còn nói cái gì còn sợ bốn tôn hiểu lầm, người cho bốn tôn là thẳng ngu chắc!”

“Nghịch Thiên, yên lặng nghe trẫm nói một câu. Thành thân là chuyện không thể tránh khỏi, từ trước đến nay cũng không có hoàng đế nào hậu cung không một bóng người, mấy bữa nay đại thần trong triều đã nghị luận không ngớt chuyện này.” Nói đến nước này, Chu Tĩnh Thần không khỏi mất kiên nhẫn.

Hần đã giải thích hơn nửa tỏ rõ không dụng hoàng hậu, vì sao khí ma lại không thể cảm thông một chút cho hắn chứ?

“Tốt, người muốn lập phi tử thì cứ lập thứ cho bốn tôn không thể tiếp tục phụng bồi.” Khí ma siết chặt nắm tay lúc này y đã mất đi lý trí hướng hắn điên cuồng gào rách cổ họng.

Lòng như dao cắt, y chỉ muốn cùng người mình yêu có cuộc sống bình thường nhưng không ngờ Chu Tĩnh Thần sau khi làm hoàng thượng lại thay đổi tính nết.....

Màng nhĩ đau như bị xé toạt, Chu Tĩnh Thần cầm chặt ống tay áo của y vặn hỏi: “Nghịch Thiên, ý của người là gì?”

“Y của ta như những gì ta đã nói, sau này người đi đường dương quang của người, ta đi cầu độc mộc của ta.” Nói xong khí ma xé ống tay áo, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn khoảng trống trong lòng bàn tay, Chu Tĩnh Thần đầu mũi chưa sót lắm bầm tự nói “Nghịch Thiên.....”

Hắn đã sai rồi sao?

Phụ hoàng hậu cung ba nghìn mỹ nhân cũng không thể tự mình cưng chiều một mình mẫu phi, nhưng khí ma lại giận chuyện hắn thành thân, huống chi hắn chỉ lấy một người làm hoàng hậu.....

Ý thức được bản thân có thể hoàn toàn mất đi khí ma, hần kinh hoàng thất thố từ trên giường rồng bỏ dậy, chạy ra ngoài nhưng nơi nào còn bóng dáng khí ma.

“Nghịch thiên, người trở lại mau.....” Hắn thất hồn lạc phách ngã ngồi ở cửa cung, hai mắt vô thần nhìn không trung tĩnh mịch.

Ngực đau muốn chết không thể tiếp tục kiên trì, hắn chỉ thấy hai mắt tối sầm, hôn mê ngất đi.

“Hoàng thượng!”

Sau khi Chu Tĩnh Thần ngã xuống cũng không tỉnh lại, thái y trong cung khẩn cấp đến điều trị nhưng vẫn thúc thủ vô sách.

“Trần thái y, bệnh hoàng thượng ra sao rồi?” Khang Định Hầu đứng ở bên cạnh long sàng, sốt ruột gặng hỏi.

Thái y quỳ rạp xuống đất run rẩy trả lời: “Thứ cho thần vô năng không trị được bệnh hoàng thượng.”

Triệu tất cả thái y trong điện, Khang Định hầu lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ, “Các người cũng tới đây, vậy nói xem hoàng thượng rốt cuộc bị bệnh gì?”

Thái y rí tai thì thầm được một lúc mới cẩn thận nói: “Thân thể hoàng thượng không hề có dấu hiệu bệnh nào cả, sở dĩ không dậy nổi..... là tâm bệnh dẫn đến.”

“Tâm bệnh?” Khang Định hầu sắc mặt hơi trì hoãn, trầm ngâm suy tính.

“Nghịch..... Nghịch Thiên.....” Trong lúc hôn mê Chu Tĩnh Thần đột nhiên bắt lấy bàn tay Khang Định hầu, yếu ớt rên rỉ tên một người.

“Hoàng thượng.” Hắn vội vàng đem lỗ tai kề đến gần lại không nghe rõ người nọ đang nói gì.

Nghịch Thiên cái tên này không giống của một cô nương, nhớ lại hoàng thượng lúc trước đã từng nói qua với hắn, gì mà người yêu không muốn vào cung với lại tư cách cũng không phù hợp, chẳng lẽ người trong lòng hoàng thượng không phải là cô nương?

Ngày hôm trước hoàng thượng cùng An Định hầu ở ngự tẩm âm ỉ một trận,sau nửa An Định hầu bỗng đứng biến mất,hắn cũng có nghe thấy.

Chẳng lẽ người yêu của hoàng thượng chính là An Định hầu?

“Nghịch Thiên..... Không nên đi,người không phải đáp ứng phụ hoàng phải bảo vệ bên cạnh trẫm sao.....”

Nghe đến đó,Khang Định hầu nhú lại chân mày rậm.

“Hoàng thượng,người tỉnh lại đi,Nghịch Thiên đã về.” Bất đắc dĩ hắn không thể làm gì khác hơn nói đại chuyện gì đó.

Không nghĩ tới lời này lại có tác dụng,sau khi Chu Tĩnh Thần nghe mí mắt khẽ nhúc nhích mệt mỏi tỉnh lại chẳng qua đã hôn mê quá lâu ánh mắt có phần mờ mịt.

Ngẩng đầu không nhìn thấy người mình muốn gặp,hắn thất vọng lại nhắm nghiền hai mắt.

Vỗ nhẹ lên vai hắn hai cái,Khang định hầu khuyên nhủ: “Hoàng thượng,bảo trọng long thể.”

“Trẫm mệt quá.”Chu Tĩnh Thần chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng,cái gì cũng không muốn nói.

Mặc dù lúc này không phải thời cơ tốt nhắc đến chuyện đó nhưng đại điển phong hậu sắp đến,Khang định hầu phải kiên trì hỏi: “Hoàng thượng,đại điển phong hậu phải.....”

Giống như điên dại,hắn từ trên giường nhảy dựng lên,đem ngọc chuỗi quăng xuống mặt đất,hai chân trần trụi đứng trên mặt đất chỉ vào Khang Định hầu rống to “Trẫm không muốn lập hậu,trẫm không làm hoàng đế nữa.”

Nghịch thiên đã rời khỏi hắn,hắn làm hoàng đế còn có ý nghĩa gì?

Sớm biết như thế hắn sẽ không thừa kế ngôi vị hoàng đế,theo Nghịch Thiên chu du thiên hạ thì tốt biết mấy.....

“Còn không mau đỡ hoàng thượng lên.” Khang Định hầu nóng ruột vội vàng chỉ huy thái giám đỡ tránh hắn làm thêm chuyện đại đột.

“Nghịch Thiên.....” Chu Tĩnh Thần thất hồn lạc phách luôn miện gọi tên khí ma,cũng không giãy dụa.

Giờ phút này hắn đã sớm không còn ý chí phấn chấn như mình thường,mà chỉ như một món đồ gốm không có hồn phách,tùy ý dễ thái giám loay hoay.

Không bao lâu,Khang Định hầu đưa đến tin tức tốt đầu tiên,nói có người ở ngoài thành thấy An Định hầu.

“Có thật không?” Trên long sàng Chu Tĩnh Thần kích động mở mắt ra,thần sắc so với thường ngày tốt hơn rất nhiều.

“Đương nhiên là thật,thần sao dám lừa gạt hoàng thượng.” Khang Định hầu chột dạ cúi đầu.

Hoàng thượng ngày càng sa sút,hắn thật sự không nỡ nhìn,không thể làm gì khác hơn tìm một lời nói dối,hi vọng hoàng thượng sớm ngày tỉnh lại.

“Hoàng thượng,đã có người thấy An Định hầu,An Định hầu nhất định còn chưa có đi xa,hoàng thượng vẫn bệnh nằm liệt giường, nếu An Định hầu trở lại thấy sẽ không vui.” Một mực bên cạnh không nói gì Nghe Thường từ từ mở miệng khuyên nhủ.

Nàng sớm từ nơi phụ vương biết được người trong lòng hoàng thượng là An Định hầu,mặc dù rất tiếc vị trí hoàng hậu nhưng nàng cũng hiểu có một số việc không nên cưỡng cầu,để đền bù Chu Tĩnh Thần nhận nàng làm nghĩa muội,từ Quận chúa thăng làm công chúa cũng xem như là ân sủng không nhỏ.

“Bộ dạng của yẫm nhất định rất tiêu tụy.” Hắn đưa tay sờ sờ mặt,thở dài một hơi.

Nghịch Thiên bỏ đi đã lâu nếu y quay trở lại thấy bộ dạng hắn thế này sợ rằng cũng không nhìn ra hắn.....

“Thái y cũng nói hoàng thượng chỉ bị tâm bệnh,không bằng hoàng thượng đến chùa Bạch Mã cúng bái,nghe nói Bồ Tát nơi đó rất linh nghiệm biết đâu giúp được ngài,thuận tiện cũng có thể giải sầu.”

“Công chúa nói rất đúng.” Khang vương cũng phụ họa.

“Ừm, hai ngày nữa bãi giá đến chùa Bạch mã.” Chu Tĩnh Thần cảm thấy nghĩa muối nói rất có lý hơn nữa bái phật cũng là điều tốt, vì thế vui vẻ đáp ứng.

25. Chương 25

Edit: Tieumanulk

Hôm sau, đại đội nhân mã chậm rãi hướng chùa Bạch Mã đi đến, Chu Tĩnh Thần ngồi trên ngựa liên mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh giấc thì đã đến ngoài cửa chùa, sa di trong chùa xếp thành một hàng dài cung nghênh hần đến.

Hần bị đoàn người vây quanh tiến vào chùa, thấp ba nén hương cho Bồ Tát.

Một lúc sau bên người hần ngoại trừ hai bên trái phải một mình bước chậm vào, bọn thị vệ thì canh giữ ở bên ngoài chùa không cho bất luận kẻ nào nhích tới gần.

Đi tới bên ngoài một đại điện phong cách cổ xưa, hần đang chuẩn bị cất bước đi vào không ngờ phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Chu Tĩnh Thần.” Giọng nam trầm thấp từ phía sau vang lên như lệ quỷ vừa thoát khỏi địa ngục, bộ dạng xơ xác tiêu điều.

Tứ chi không khỏi phát rét, hần chậm rãi quay đầu lại, người trước mắt khiến hần kinh ngạc——Lại là thái tử bị phế Chu Tĩnh Vũ!

Chỉ là lúc này Chu Tĩnh Vũ sớm không còn thần thái phi dương thường ngày, đỉnh đầu trụi lủi vừa nhếch nhác lại vừa gầy, mặc trên người một bộ sắc tăng màu vàng đất, chắc là giả trang làm sa di lên vào.

Nếu không phải gương mặt quá mức hần căn bản không thể nào tin nổi hòa thượng đầu trọc trước mắt là đại hoàng huynh của hần.

“Tam đệ ngồi vị trí hoàng đế có phải rất thoải mái?” Chu Tĩnh Vũ nghiêm khuôn mặt lạnh, đi tới trước mặt hần.

“Tại sao huynh lại xuất hiện ở chỗ này?” Hần đang chuẩn bị gọi người vào lại bị Chu Tĩnh Vũ tiên hạ thủ vi cường điểm lên huyệt đạo của hần.

Thân thể không cách nào nhúc nhích, bọn thị lại canh giữ ở bên ngoài chùa, lúc này bốn phía ngay cả quỷ ảnh cũng không có, Chu Tĩnh Thần trong lòng thầm kêu không ổn.

“Bốn cung vì sao không thể ở chỗ này?” Nếu như ánh mắt có thể giết người chỉ sợ hần đã bị Chu Tĩnh Vũ giết chết không ít lần.

“Huynh đã bị phụ hoàng cách chức đầy làm thường dân cả đời không được đặt chân vào kinh thành, hiện tại huynh một mình về kinh sẽ phạm tội lớn.” Hần vừa nói vừa cố ý kéo dài thời gian, âm thầm dùng nội lực giải khai huyệt đạo.

“Tất cả đều tại ngươi, nếu không mẫu hậu ta cũng sẽ không chết, bốn cung cũng không bị giáng chức thành thứ dân, giang sơn này vốn là của bốn cung!” Tròng mắt Chu Tĩnh Vũ lộ ra hung quang, phát cuồng đẩy hần áp đảo trên mặt đất.

“Nói hưu nói vượn, rõ ràng là hoàng hậu cùng Tể tướng muốn mưu hại phụ hoàng, phụ hoàng mới……” Lưng va chạm mạnh trên mặt đất đau muốn chết nhưng hần không kêu một tiếng.

“Câm miệng, đã sớm biết ngươi là đối thủ lớn nhất của bốn cung, bốn cung đáng lý phải độc chết ngươi cùng mẫu phi ngươi mới đúng.”

“Mẫu phi là huynh giết?” Hần trợn to hai mắt không tin nổi nhìn Chu Tĩnh Vũ.

Điều này sao có thể,hoàng hậu rõ ràng nhận tội độc chết mẫu phi hẳn chính là người cung nữ bị dìm đáy giếng,chẳng lẽ bên trong đó có ẩn tình khác?

“Đúng,kết quả lại bị cung nữ bắt gặp phá hư chuyện tốt của ta,không có biện pháp ta đành phải giết người diệt khẩu,đem thi thể nàng dìm xuống giếng cổ,biết chuyện này chỉ có mẫu hậu của ta.” Nhìn về mặt kinh ngạc của hẳn,Chu Tĩnh Vũ đắc ý cười ngông cuồng “Không sao,hiện tại còn chưa muộn,ít nhất trước khi làm quỷ sẽ đưa người cùng mẫu phi xuống cửu tuyền làm bạn.” Chu Tĩnh Thần từ trong lòng ngực lấy ra một bình sứ nhỏ,nắm cầm của hẳn đem phấn vụn màu trắng trong bình đổ vào cổ họng hẳn.

“Ban đầu mẫu phi người còn khen ta biết điều thật vui về ăn điểm tâm ta đưa đến.Mẫu hậu nói rất đúng mẫu phi người đúng là kẻ ngu,ha ha.” Ngửa đầu cười to,Chu Tĩnh Vũ hoàn toàn phát cuồng.

“Ô.....”

Thuốc bột trôi xuống bụng,tim đập loạn xạ,bụng như bị đao xoắn,mồ hôi hột to như hạt đậu không ngừng rơi xuống.Thời gian chỉ một cái nháy mắt toàn thân cao thấp cũng ướt đầm.

“Yên tâm đi nể tình chúng ta là huynh đệ,bổn cung cho người được toàn thây.” Chu Tĩnh Vũ xoa mặt hẳn cười u ám cực độ.

“Ta..... ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua người.....” Khó khăn phun ra một câu,tâm mắt cũng ngày càng mơ hồ không phân rõ ban ngày hay đêm tối.

Chu Tĩnh Thần cảm giác chính mình thật không được,theo bản năng sờ sợi bạch châu trên cổ.

“Vậy người liền đi làm quỷ đi.” Chu Tĩnh Vũ từ trong lòng ngực móc ra một thanh chủy thủ sắc bén,dùng hết toàn lực đâm xuống ngực hẳn.

Hắn nhắm lại hai mắt cười khổ,trước khi chết hẳn nghĩ đến không phải là mẫu phi cũng không phải là phụ hoàng mà là khí ma.

Còn rất nhiều lời muốn nói cùng y,đáng tiếc hết thảy đã quá muộn,chỉ hi vọng khi người kia biết được hẳn chết không nên quá mức bi thương.

“Hoàng thượng!” Cách đó không xa truyền đến tiếng thét của Nghê Thường nhưng bộ ngực đau đớn vô cùng,hắn một câu cũng không nói nổi.

Sau khi Chu Tĩnh Thần ngã xuống đất,Chu Tĩnh Vũ còn chưa kịp chạy trốn đã bị bọn thị vệ đem hẳn áp đảo trên mặt đất,lúc này Nghê Thường lập tức hạ lệnh đem Chu Tĩnh Vũ đánh vào Thiên Lao.

“Hoàng thượng,tĩnh.” Ở bên cạnh long sàng ngự tẩm,Nghê Thường bưng chén thuốc bạch ngọc từng muỗng từng muỗng dứt thuốc nhưng Chu Tĩnh Thần thủy chung ngậm chặt hàm răng,hơn phân nửa chén thuốc đều đổ ra ngoài,một ngụm cũng không uống vào.

“Nghê Nhi,đừng miễn cưỡng hoàng thượng nữa,cứ để cho hẳn thanh thản ra đi.” Đôi mắt già nua của Khang Định Hầu đỏ bừng nghẹn ngào nói.

Thái y nói chất độc đã xâm nhập tâm phổi,thuốc và kim châm đều vô hiệu,chống đỡ thêm một khắc như bị tra tấn hành hạ.

“Phụ vương,hoàng thượng sẽ không sao,chúng ta không thể buông tha.” Nghê Thường cầm chén thuốc giao cho thái giám bên cạnh,hốc mắt cũng đã đỏ ửng.

Hoàng thượng rất tốt với nàng,nàng cũng thật lòng xem hẳn như huynh trưởng.

“Nghịch..... Nghịch Thiên.....”Tiếng rên rỉ yếu ớt như chim non lú rú lại bị Nghê Thường nghe được.

“Hoàng thượng,người hãy nhanh tỉnh lại,An Định hầu đã trở lại.” Nắm chắc hai tay lạnh như băng của Chu Tĩnh Thần,Nghê Thường liều mạng nói dối như cuội.

“Nghịch Thiên!” Chu Tĩnh Thần khó khăn mở hai mắt ra nhìn khắp bốn phía lại thất vọng.

“Hoàng thượng,phụ vương đã tăng thêm người đi tìm An Định hầu rồi.” Thấy hẳn chịu tỉnh,Nghê Thường vui vẻ nói thêm.

“Không cần..... Y sẽ không trở về.....” Chu Tĩnh Thần cảm giác mình rất ngu,biết rõ người kia sẽ không trở về còn đau khổ đợi chờ.

Khi đại hoàng huynh đâm hấn một đao,bạch châu không có giống như mấy lần trước bảo vệ hấn,hấn biết Nghịch Thiên đã hoàn toàn rời khỏi hấn.....

Không có Nghịch Thiên hấn sống còn có ý nghĩa gì? Còn không bằng sớm chuyển thể đầu thai quên mất mọi đau khổ nơi này!

Nghê Thường cũng không biết nói gì cho phải,thấp giọng nức nở nước mắt ròn ròn,Khang Định hầu ở bên im lặng không lên tiếng.

“Truyền ý chỉ của trẫm,sau khi trẫm chết ban cho tôn tử Khang Định hầu mang họ Chu,truyền ngôi cho hấn.” Nói xong hấn mỗi một nhắm lại hai mắt,cánh tay đồng thời thả xuống xuống.

“Hoàng thượng ——”

Bất kể cha con Khang Định gọi thế nào Chu Tĩnh Thần vẫn không tỉnh lại.

Trong cung ngập tràn bi thương,tiên hoàng băng hà chỉ mới một năm mà hoàng thượng cũng đi theo,hỏi sao không làm người bi thương.

Ở một khắc Chu Tĩnh Thần bị đâm,khí ma trong lòng đau xót vội vã chạy tới hoàng cung,lại bị một cảnh thuần trắng đập vào mắt sợ ngây người.

“Đây không phải là An Định hầu sao?” Một gã thái giám mắt tinh nhận ra y.

“Hoàng thượng đâu?” Hấn đồ dẫn quay đầu,đứt quãng hỏi.

Thái giám kia muốn nói lại thôi,đỏ mắt nói: “Hoàng thượng ngài ấy.....”

“Nói mau,hoàng thượng rốt cuộc thế nào?” Y không kiên nhẫn rống to,thái giám sợ đến hai đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống đất,oa một tiếng khóc lên.

“Hoàng thượng đã băng hà.”

“Làm sao có thể..... sẽ không,người nói nhảm hấn sẽ không chết.”

Y đẩy ra thái giám không để ý mọi người ngăn trở thật nhanh xông vào ngự tẩm.

Cả tòa tẩm cung đều bị lụa trắng bao bọc,chỉ có long sàng là màu vàng sáng đến chói mắt.

26. Chương 26

Edit:Tieumanulk

Chu Tĩnh Thần lẳng lặng nằm trên long sàng,sắc mặt tiêu tụy,vóc người yếu ớt,mái tóc dài đen nhánh tóc giờ đây vàng như rơm rạ tán lác bên cạnh hấn.

“Tĩnh thần,ta tới.” Túc giận đã sớm theo khiếp sợ biến mất hầu như không còn,trong mắt khí ma có phần áy náy.

“Đều do ta không tốt quên thọ nguyên của người thuộc về ta,ta hiện tại trả lại cho người.” Khí ma ghé vào bên tai hấn nhẹ giọng nói.

Khí ma cúi đầu hôn lên miệng của hấn,đem từng sợi sinh mệnh truyền vào trong cơ thể Chu Tĩnh Thần,thân thể khô quắt mới từ từ khôi phục sáng bóng,không còn yếu ớt như trước đó.

Nhẹ vỗ về khuôn mặt gần như trong suốt của Chu Tĩnh Thần,khí ma si ngốc lẩm bẩm: “Tĩnh Thần,nhanh tỉnh lại,ta sẽ không chọc giận người nữa,bất kể người nạp bao nhiêu phí tử ta cũng sẽ không rời khỏi người.”

Chu Tĩnh Thần mí mắt giật giật,sắc mặt hồng nhuận rất nhiều nhưng vẫn không tỉnh lại.

“Người vẫn không chịu tha thứ ta sao? Rốt cuộc muốn ta làm sao người mới nguyện ý mở mắt?” Khí ma gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Một hồi lâu, Chu Tĩnh Thần vẫn như người chết không hề nhúc nhích, chỉ là tướng mạo đã khôi phục như thường, mái tóc đen nhánh bóng mượt, hai má hồng như ánh nắng chiều phản chiếu vào, hân chỉ như một người đang ngủ mà thôi.

Bàn tay to của khí ma dán tại trên ngực Chu Tĩnh Thần, cảm giác nơi đó tim nhảy bang bang mạnh mà có lực, y hoài nghi nhú lại lông mày.

“Ta rất nhớ ngươi, còn ngươi có nhớ đến ta sao?”

Trong lòng suy đoán Chu Tĩnh Thần có phải vẫn còn giận mới cố ý giả bộ ngủ không để ý tới y, có lẽ nên dùng chút ít thủ đoạn mới có thể làm người hay xấu hổ mở toan hai mắt.

Hôn lên gương mặt bóng loáng của Chu Tĩnh Thần, bàn tay to không an phận thoát đi đai lưng rườm rà, nhấc lên áo bào thăm dò vào bên trong.

“Dừng tay!” Chu Tĩnh Thần hét oang oang, bắt lấy bàn tay còn đang sờ soạn mình.

“Vẫn còn giận ta sao?” Khí ma không thuận theo quán lên.

Chu Tĩnh Thần phồng má dùng sức ngắt lên cánh tay y “Trẫm nào dám giận ngươi, ngươi không nghe trẫm giải thích thì thôi còn trốn tránh để trẫm không tìm ra, có phải muốn đợi trẫm chết đi mới đến nhật xác?”

Khoảnh khắc Nghịch Thiên trả lại thọ nguyên cho hân, hân đã tỉnh nhưng hân sợ khi mở mắt đối phương sẽ rời đi, nên mới quyết định giả chết. Thuận tiện dọa khí ma, ai bảo y đi một cái là hơn nửa năm còn chủ tâm trốn tránh hân.

Mấy ngày nay cũng không biết là làm sao tới được, ngày nhớ đêm mong rốt cuộc chờ được người trở lại

“Đều là lỗi của ta không nên bỏ lại một mình ngươi.” Khí ma tự trách mình, vẻ mặt nịnh nọt lấy lòng.

Hân thâm tình chăm chú nhìn khí ma, trịnh trọng ưng thuận hứa hẹn “Sẽ không có đại hội chuyển tú lập hậu gì cả, chỉ cần một ngày ngươi còn ở bên cạnh trẫm, trẫm sẽ không nạp phi.”

Khí ma một lần lại một lần rời khỏi hân, hân đã chịu đủ giày vò khổ sở. Lần này may nhờ có y kịp thời trở lại nếu muộn một bước chỉ sợ hân đã gặp diêm vương.

Chết cũng không sợ, sợ nhất là phải cô độc một mình giống như phụ hoàng rất an tường, nói không chừng đã đoàn tụ cùng mẫu phi ở bên dưới..

“Như vậy sao được, ngươi thân là hoàng thượng làm sao có thể để hậu cung vô chủ?” Khí ma mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng lại chưa đến muốn chết.

Trước kia bản thân thật sự quá mức không bận tâm đến lập trường của Tĩnh Thần. Nếu đổi lại y là hoàng đế chỉ sợ cũng thoát không khỏi cửa ải nạp phi.

Tựa như Tĩnh Thần lúc trước từng nói, nạp phi cũng không sao cả chỉ cần hân không đến hậu cung là được.

Nắm lấy lỗ mũi y, dùng tay phải ở trước mũi nhéo nhéo, Chu Tĩnh Thần mím môi giấu cợt y “Lời này của ngươi nghe rất là đồ kị a.”

Không nghĩ tới trải qua sanh ly tử biệt đổi lấy kết quả làm người ta không tưởng được, không ngờ khí ma lại chịu nhượng bộ lớn như vậy.

“Bổn tôn chính là một người cuồng giâm chùa, có muốn ném thử hay không hử?” Khí ma làm bộ dựa đến muốn hôn hân.

Liên tục tránh né vẫn bị hôn trôm, hân cắt ngang lời khí ma “Đồ không biết xấu hổ, thật hoài nghi ngươi có phải là Nghịch Thiên mà trẫm biết không nữa.”

“Ngươi tới kiểm nghiệm là được mà.” Dứt lời khí ma kéo ra vạt áo để lộ thân thể cường tráng.

Hân vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, nuốt một ngụm nước bọt, đỏ mặt tim đập nói: “Ngươi, ngươi làm gì.....”

“Đương nhiên là để ngươi kiểm tra.” Khí ma bỏ nhào lên in lên cổ hân nhiều nụ hôn nóng bỏng.

Hắn không có ngăn cản ngược lại chủ động dán lên,ôm lấy cổ khí ma cười nói: “Chậm một chút,xem người gấp đến độ như sói đói rồi kìa.”

“Ai bảo người để ta đói bụng lâu quá làm chi.”

“Nhẹ một chút.....”

“Ta chờ không nổi.”

Thời gian chỉ một cái nháy mắt,hai người đều lơ lửng nhìn nhau.Từ đầu đến chân khí ma không bỏ sót bất kỳ một nơi,hôn đến hắn thở hồng hộc rên rĩ không ngừng.

Bắt lấy cự vật cao thẳng dưới hạ thân khí ma,Chu Tĩnh Thần khẽ mở ra hai chân,đổ mặt thúc giục”Khoan hôn,nhanh vào đi.”

Nắng hạn lâu ngày gặp mưa rào thân thể nào chịu nổi trên chọc,phía dưới đã sớm hóa thành một bãi xuân thủy.

“Thần tuân chỉ!”

Mặc dù Chu Tĩnh Thần chưa chết nhưng hắn không muốn tiếp tục làm hoàng đế.

“Người thật bỏ được ngôi vị hoàng đế?” Khí ma ôm lấy hắn,ôn nhu hôn hít lên mặt hắn.

“Thay vì nói không rõ không bằng nói không bỏ xuống được nhưng hôm nay triều chánh ổn định,lại có trung thần phụ tá tân hoàng,ta cũng không cần thiết đem mình nghĩ thật vĩ đại,huống chi so với làm hoàng đế không bằng theo người tiêu dao tự tại vui hơn.” Chu Tĩnh Thần hôn trả lại y.

“Đây là do người nói đấy.” Khí ma tươi cười rạng rỡ,trên người hoàn toàn không có lạnh giá thường ngày.

“Dù người có dẫn ta đến chân trời góc biển,ta cũng sẽ đi theo người.” Chu Tĩnh Thần tựa vào trong lòng ngực của y,hai mắt nhắm lại nói ra lời trong lòng.

Sau khi trải qua mọi chuyện hắn hiểu được quý trọng người trước mắt mới là quan trọng,một lần mất đi khí ma đã làm cho hắn đau đến không muốn sống,hắn không muốn chịu thêm lần nào nữa.

“Cứ theo ta đi.”

Khí ma ôm hắn xuống giường,tiếp theo vung tay lên trên long sàng xuất hiện một người thể thân nằm trên long sàng,giống như đúc Chu Tĩnh Thần.

“Thật là lợi hại!” Chu Tĩnh Thần khen ngợi tò mò muốn sờ sờ lại bị khí ma ngăn cản.

“Đi nhanh,không đi trời sẽ sáng mất.”

Hắn lúc này mới nhận thấy được trời bên ngoài sắc trời đã tờ mờ sáng,nếu không đi sẽ không kịp,lỡ có người vào thì càng hỏng bét.

Hai người đi một cái là mười năm,mười năm sau bộ dáng Chu Tĩnh Thần hoàn toàn không thay đổi,trên mặt ngay cả chút nếp nhăn cũng không có.

Đứng chỗ cao nhất đại điện hoàng cung,Chu Tĩnh Thần nhìn vị thiếu niên đế vương,cảm giác rất hài lòng gật đầu.

“Ánh mắt của ta cũng không tệ.”

Cháu của Khang Định hầu quả nhiên không phụ kỳ vọng của hắn,là một vị đế vương tốt chăm lo việc nước,sáng tạo thái bình thịnh thế.

“Đó là dĩ nhiên.” Chẳng biết lúc nào khí ma xuất hiện ở phía sau hắn bẻ ngang lên,hắn bị dọa sợ thiếu chút thét thành tiếng.

“Mau buông ta xuống.”

“Thừa dịp bốn tôn không bên cạnh len lén chạy đến đây,bây giờ muốn bốn tôn làm sao phạt ngươi đây?”

“Ta.....” Biết mình đuối lý,hắn trầm mặc không hé miệng.

“Lần sau muốn đi nhớ phải gọi thêm bốn tôn.” Khí ma ngắt một cái lên sống mũi hắn.

“Nghịch thiên, người thật tốt!” Hắn hô to một tiếng, vươn ra hai cánh tay chủ động ôm lấy cổ khí ma.

hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-ma-ham>